

Op bezoek
bij Sinterklaas

Voor opa, Eline en Lisa

praktische gegevens uitgeverij + :

- Concept: Ward Nijs + Marko Heijl
- Illustraties: Ward Nijs
- Tekst: Marko Heijl
- Layout: Maurice Calle
- Meter: Ilse Nijs-Verheyen
- Een productie van De Vetjuinen
- Fotografie: Peter Slaets
- Met de medewerking van het
Sint-Nicolaasgenootschap Vlaanderen
(www.sngvlaanderen.org)

Overeenkomsten met bestaande personen,
plaatsen of situaties zijn niet toevallig.

begon allemaal in de schilders-
studio van Ward. Zoals altijd waren
we gezellig aan het praten over
van alles en nog wat. En zoals
zo vaak hadden we het daarbij over onze
heerlijke en onbezorgde jeugd.

"Ik heb een fantastische kindertijd gehad."

"Ja, eigenlijk was het allemaal veel leuker toen je nog kind was. Je mocht vrij op straat voetballen, je hoefde nog geen belastingen te betalen en je kon nog gewoon in Sinterklaas geloven."

"Ja, da's waar! Als je als volwassene gelooft dat er een god bestaat, dan is dat erg normaal en heet dat 'gelovig', geloof je in leven na de dood dan wordt dat met een duur woord 'reïncarnatie' genoemd, maar als je zegt dat je gelooft in Sinterklaas dan ben je een volslagen idioot! Waarom eigenlijk?"

"Misschien moeten we het hem zelf maar eens vragen...?"

"Vragen? Aan de Sint zélf?! Dan moet 'ie natuurlijk wel eerst écht bestaan!"

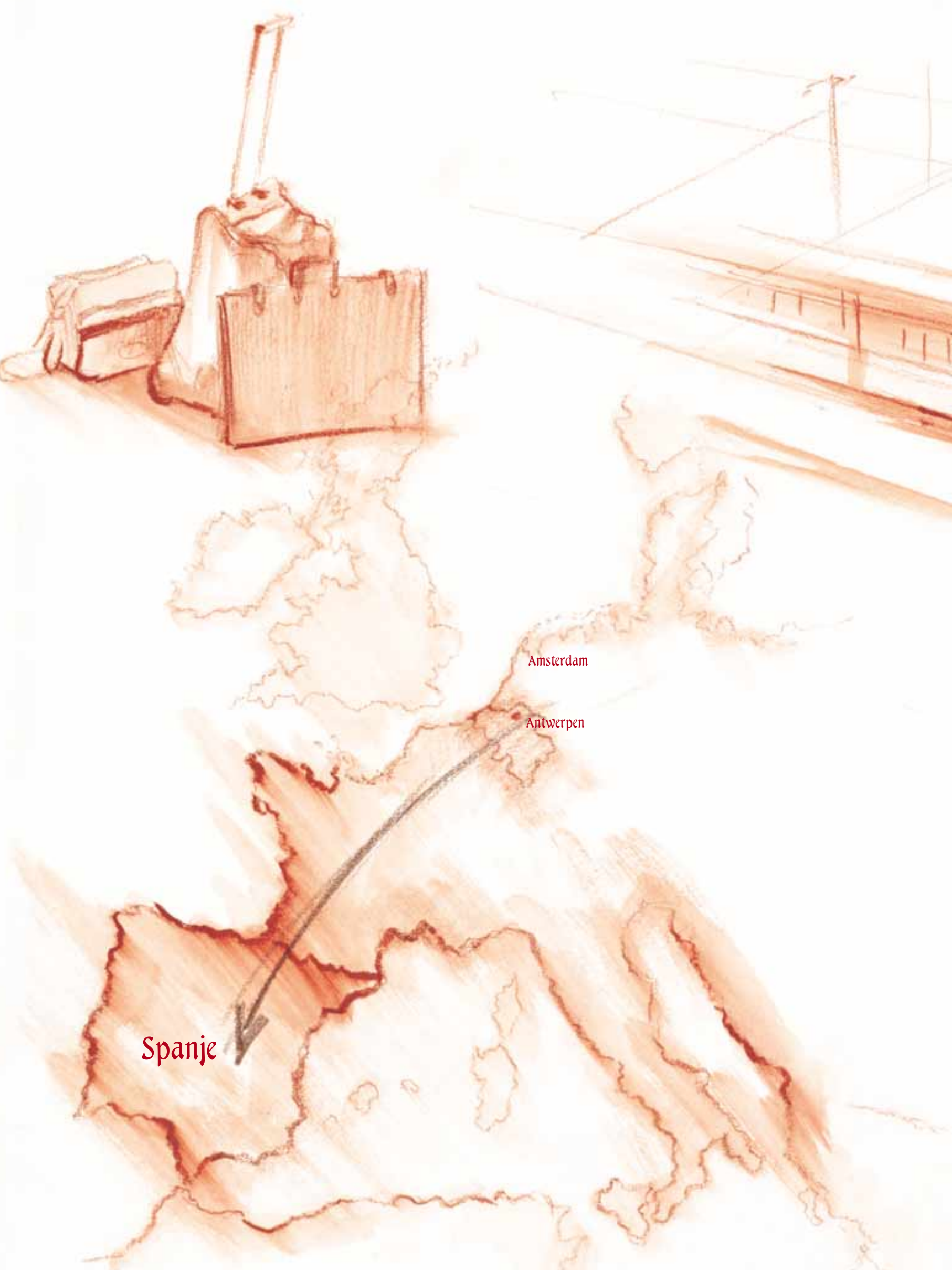
"Nou, er is maar één manier om daar achter te komen. We schrijven hem gewoon een brief..."

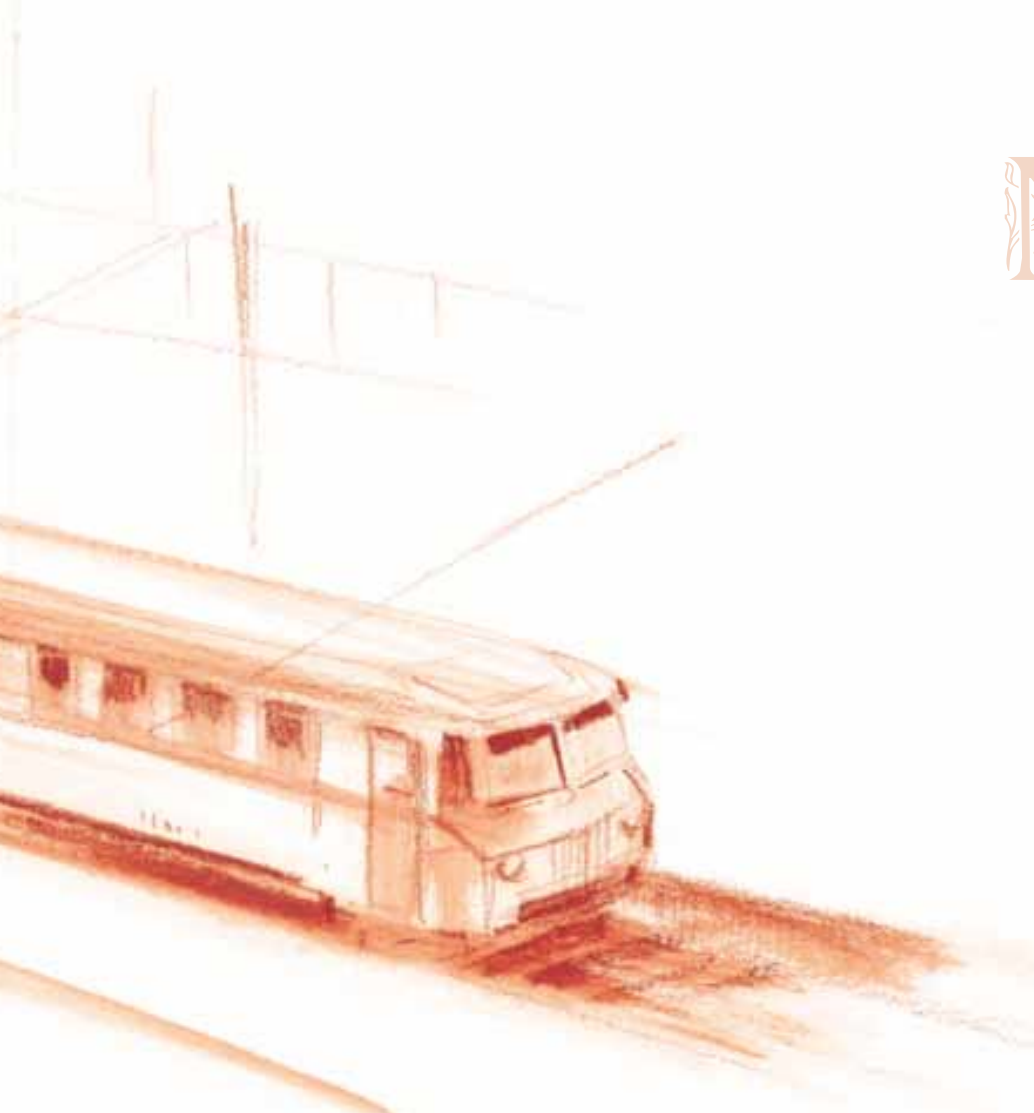
"Beter nog: een e-mail, dat gaat sneller. En als Sinterklaas antwoordt, dan moet hij wel bestaan ook!"

En jawel hoor, twee weken later lag er
een antwoord van Sinterklaas in de brievenbus!

Nou, zo'n uitnodiging sloegen we natuurlijk niet af! Dezelfde dag nog pakten we onze koffers, en de volgende dag al zaten we op de trein richting Spanje. En toen we eenmaal een heel stuk in Spanje waren, moesten we volgens de routebeschrijving overstappen op een oud stoomtreintje.

Wel een beetje vreemd, want het treintje stond nergens aangegeven, maar toch stond het op ons te wachten. En hoe verder we reden met het stoomtreintje, hoe vreemder de omgeving er begon uit te zien.

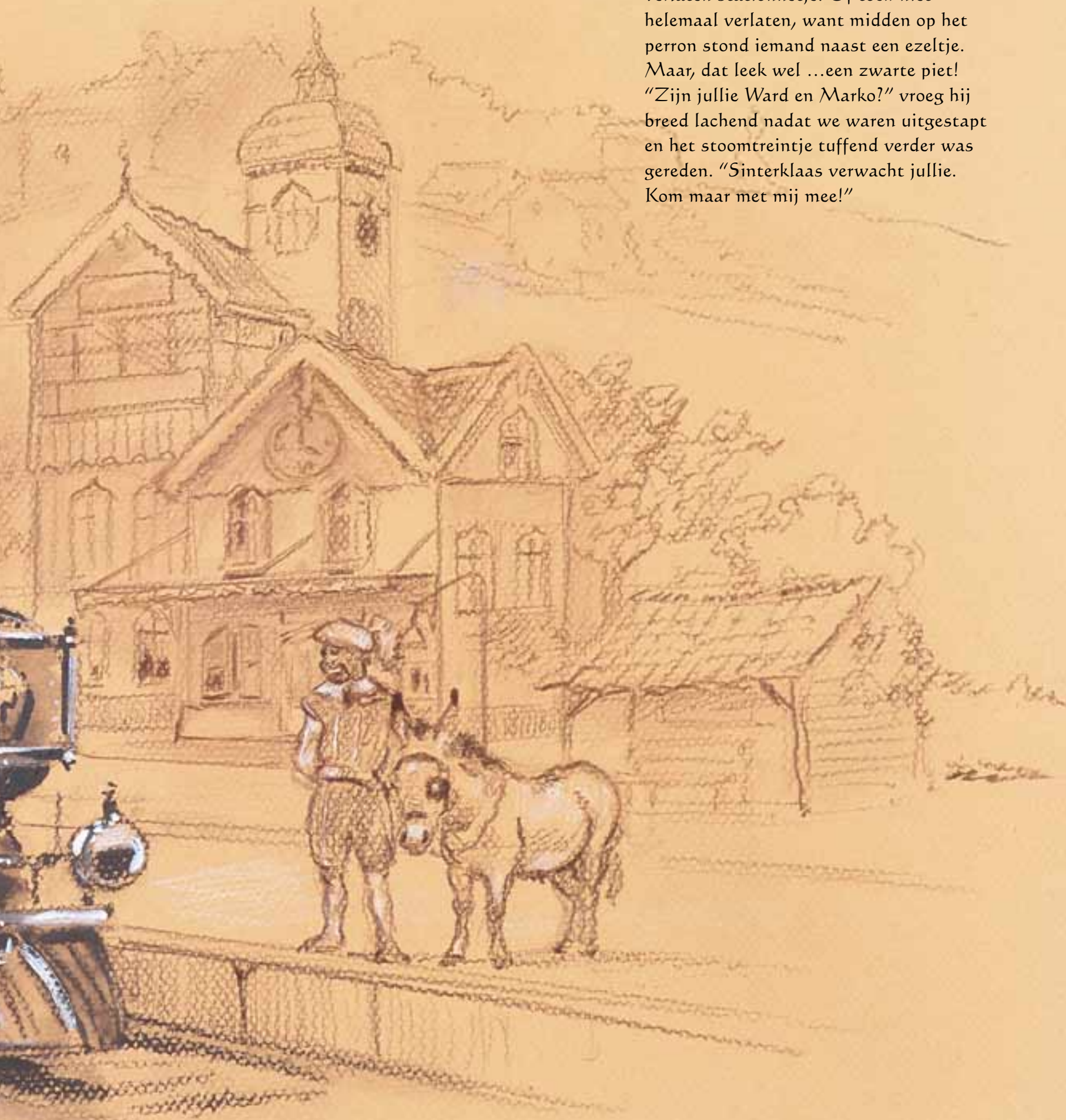
Het leek wel of alles in de buurt ineens veel ouderwetser was geworden, alsof we waren aangekomen in een landschap waar de 21ste, nee zelfs de 20ste eeuw nog moest beginnen. Ergens tussen de oude molens in de velden meenden we een bekend Spaans volksfiguur van heel lang geleden te zien. Of hadden we dat gewoon maar gedroomd, toen we tijdens de lange treinreis even indommelden...?

Uiteindelijk kwamen we aan een verlaten stationnetje. Of toch niet helemaal verlaten, want midden op het perron stond iemand naast een ezeltje. Maar, dat leek wel ...een zwarte piet! "Zijn jullie Ward en Marko?" vroeg hij breed lachend nadat we waren uitgestapt en het stoomtreintje tuffend verder was gereden. "Sinterklaas verwacht jullie. Kom maar met mij mee!"

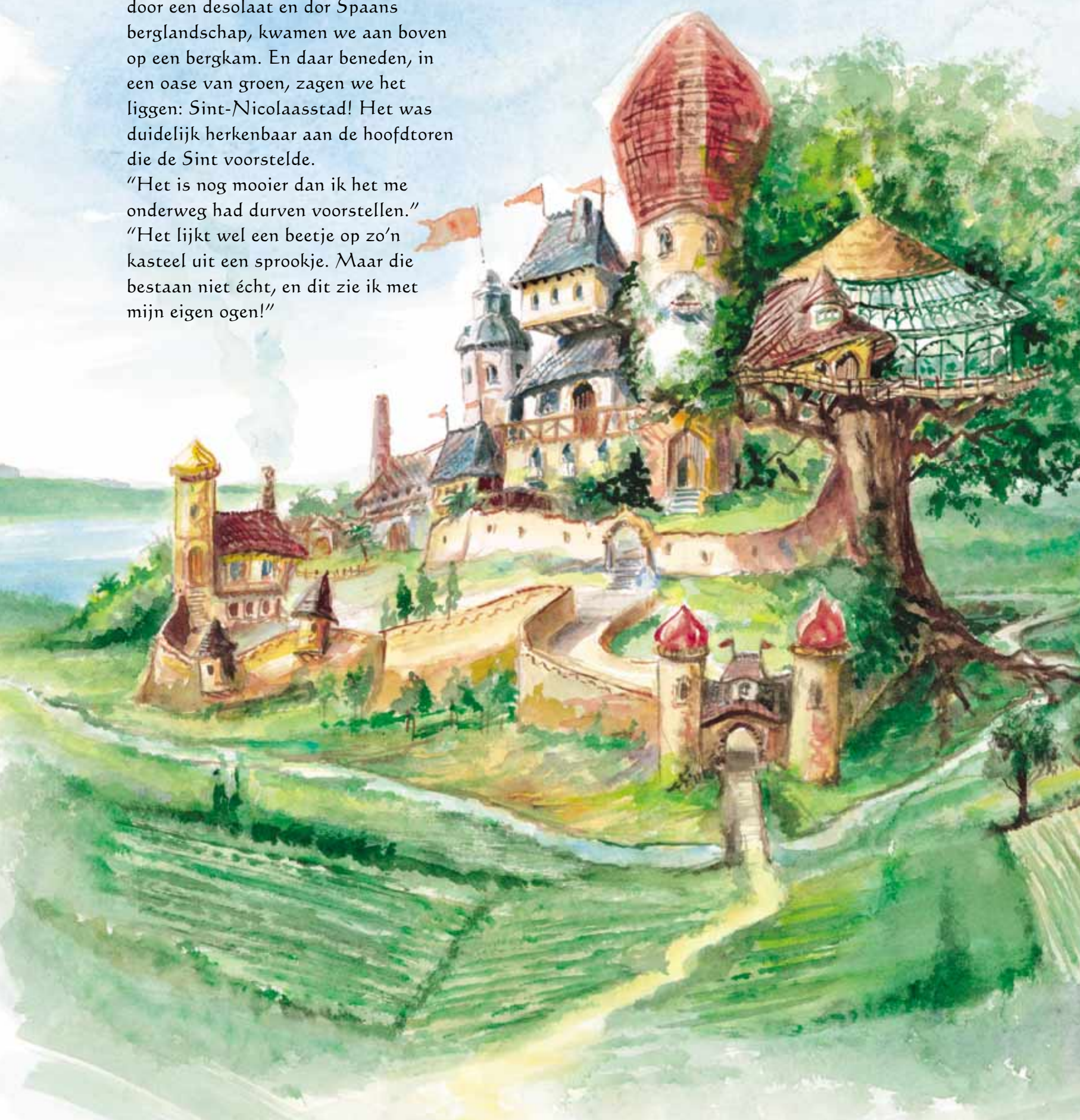

Nu werden we toch wel een beetje zenuwachtig. Sinterklaas verwachtte ons! We waren dan ook erg stil toen we achter de zwarte piet en zijn ezeltje aan stapten. En de piet zelf? Die zei niets en bleef maar breed glimlachen! Na een uurtje stevig doorwandelen door een desolaat en dor Spaans berglandschap, kwamen we aan boven op een bergkam. En daar beneden, in een oase van groen, zagen we het liggen: Sint-Nicolaasstad! Het was duidelijk herkenbaar aan de hoofdtoren die de Sint voorstelde.

"Het is nog mooier dan ik het me onderweg had durven voorstellen."

"Het lijkt wel een beetje op zo'n kasteel uit een sprookje. Maar die bestaan niet écht, en dit zie ik met mijn eigen ogen!"

Eenmaal bij de grote ringmuur rond het paleis aangekomen, werden ook de kleine details zichtbaar. Zo stonden er boven op het dak van de ingangspoort bronzen beeldjes van Sinterklaas en een zwarte piet. Jawel hoor, nu was er helemaal geen twijfel meer mogelijk: hier woonde niemand minder dan Sinterklaas himself!

We gingen onder de grote ingangspoort door en liepen langs de imposante oprijlaan naar een tweede poort. Ook die stond gewoon open, en keek uit op een ommuurde binnentuin. "Ik ga de ezel in de stal zetten en breng daarna jullie koffers naar de slaapvertrekken," zei de zwarte piet. "Wandelen jullie hier maar naar binnen. Op het einde van het binnenhofje kom je bij een grote houten deur. Klop daar maar aan!" Het binnenhofje was net een klein paradijsje. Overal groen met kleurrijke bloemen ertussen, hoe was het mogelijk zo iets moois aan te treffen temidden een dor Spaans berglandschap?

"Kijk, de Sint heeft blijkbaar ook huisdieren. Wat een grappige vogel!"

"Maar...maar dat lijkt wel ... een dodo!"

"Verrek, nou je het zegt, dat lijkt inderdaad wel een dodo! Maar dat kan helemaal niet! Die beesten zijn al eeuwen geleden uitgestorven."

"Dat kan inderdaad niet. De dodo is uitgestorven. Maar hoe je het ook draait of keert: dat is een dodo. Een levende dodo!"

"Tjonge, tjonge, ik denk dat we hier nog behoorlijk wat gaan beleven..."

Nadat we van de verbazing waren be-
komen en we de binnentuin
helemaal waren doorgewandeld,
kwamen we bij een grote houten
poort aan, net zoals de zwarte piet
had gezegd. In de poort was een
pietengezicht uitgesneden.
En de klopper, dat was een grote,
ronde pietenoorbel! We pakten de
oorbelklopper en lieten hem tegen
de zware houten poort vallen.
Maar in plaats van het holle
geluid van ijzer op een eikenhouten
deur te horen, klonk er ineens een
bekend Sinterklaasrefreintje:

Daar wordt aan de deur geklopt... hard geklopt, zacht geklopt...

Daar wordt aan de deur geklopt!
Hard geklopt, zacht geklopt,
Daar wordt aan de deur geklopt!
Wie zou dat zijn?
Wees maar gerust, mijn kind,
Ik ben een goede vrind,
Want al ben ik zwart als roet
'k Meen het wel goed!

Want ik kom van Sint-Niklaas,
Sint-Niklaas, Sint-Niklaas!
'k Heb voor jou, m'n kleine baas,
moois in mijn zak!
Ben je goed zoet geweest?
Wees dan maar niet bevreesd.
Want dan zendt Sint-Nicolaas,
fijn speculaas!

Een collega-piet van degene die ons aan het station had opgehaald, gooide met een brede zwaai en al even breed lachend de deur open. "Kom maar met mij mee, Sinterklaas verwacht jullie!" We volgden de piet naar een deur op het einde van de gang. Hij klopte eerst even op de deur en deed die vervolgens open. We waren nog maar in het deurgat toen er een vriendelijke stem klonk:

“Kom binnen!,,

“Zo jongens,
dus jullie wilden wel eens weten
of ik echt besta?”

Even werden we erg stil.
Daar zat **Sinterklaas!**

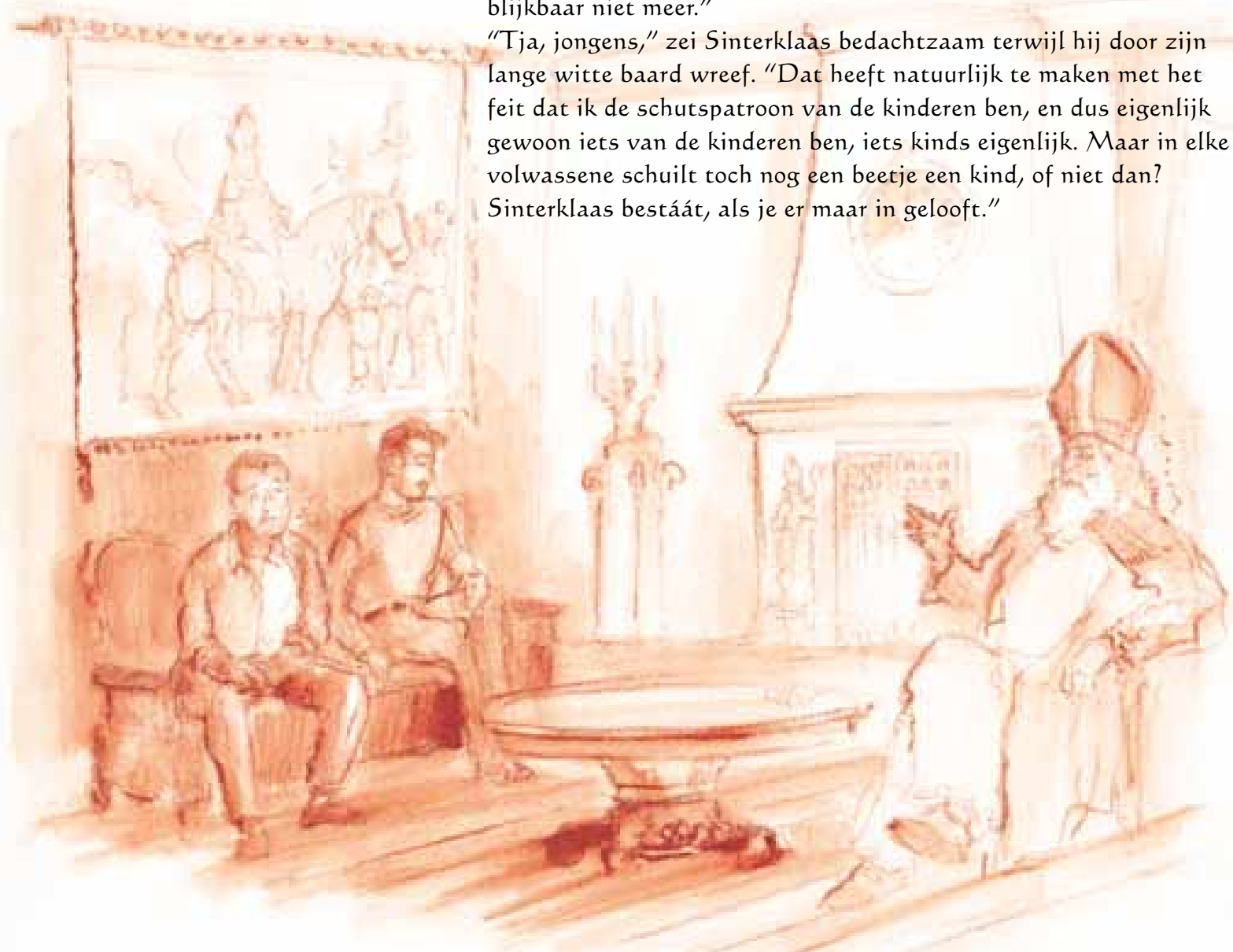

“Uiteraard twijfelden we daar helemaal niet aan hoor, Sinterklaas...” stamelden we terwijl we een beetje beschaamd naar de grond starden. Sinterklaas hief minzaam zijn in een witte handschoen zittende hand op en vervolgde glimlachend: “Hoe zou ik elk jaar zoveel kinderharten gelukkig kunnen maken als ik niet bestond? Wie stopt met geloven in Sinterklaas, moet toch elk jaar zoveel moois missen op mijn verjaardag, of niet dan?” Dat konden we natuurlijk alleen maar beamen, en we knikten allebei als brave jongens ons hoofd. Je gaat Sinterklaas toch niet tegenspreken?

“Maar ga toch zitten jongens!” zei Sinterklaas uitnodigend terwijl hij naar het bankstel naast de open haard wees.

We zaten nog maar half, of we gooiden de vraag eruit waar we al een paar dagen mee zaten, en waarvoor we helemaal naar het verre Spanje waren gekomen. “Waarom word je als volwassene eigenlijk idioot verklaard als je hardop zegt dat je nog in Sinterklaas gelooft? Als kind mag je in uw bestaan geloven, als volwassene blijkbaar niet meer.”

“Tja, jongens,” zei Sinterklaas bedachtzaam terwijl hij door zijn lange witte baard wreef. “Dat heeft natuurlijk te maken met het feit dat ik de schutspatroon van de kinderen ben, en dus eigenlijk gewoon iets van de kinderen ben, iets kinds eigenlijk. Maar in elke volwassene schuilt toch nog een beetje een kind, of niet dan? Sinterklaas bestaat, als je er maar in gelooft.”

“Sinterklaas bestaat, als je er maar in gelooft.”

Als je ergens op bezoek gaat, dan neem je natuurlijk iets mee voor de gastheer. Maar wat neem je nou mee voor Sinterklaas, zo'n beetje de rijkste man op aarde, die toch alles al wel zal hebben wat hij hebben wil? Dus hadden we aan twee lieve kinderen gevraagd een tekening voor de Sint te maken, iets wat we zelf ook elk jaar trouw hadden gedaan toen we nog jong waren. "We hebben een cadeautje voor u meegenomen Sinterklaas!"

Sinterklaas was aangenaam verrast en bekeek de tekeningen aandachtig. "Jongens toch!"

Normaal krijg ik alleen maar tekeningen in de weken voor 6 december, mijn naamdag.

Mooi hoor! Piet, breng jij deze tekeningen naar het Sintelijk Archief?"

"U houdt alle tekeningen die u krijgt bij in een archief, Sinterklaas?"

"Allemaal!", antwoordde de Sint resoluut.

"Misschien moeten we daar morgen ook maar eens een kijkje gaan nemen, wanneer we jullie een rondleiding geven doorheen Sint-Nicolaasstad."

Een rondleiding doorheen Sint-Nicolaasstad?

Dat klonk als muziek in onze oren!

"Maar na zo'n lange reis, willen jullie vast wel wat drinken! Lusten jullie misschien een lekker wijntje, jongens?"

Nou, dat wilden we natuurlijk wel! Nog geen minuut later kwam er een zwarte piet binnen met op een serveerblad twee prachtige porseleinen bekers. Maar toen we elk een beker vastnamen, bleken die warm te zijn!

De zwarte piet zag onze verbazing.

"Dat is bisschopswijn," zei hij. "Zoals jullie wel zullen weten, is Sinterklaas een bisschop, en bisschopswijn is dan ook de traditionele sinterklaasdrank. Het is met water aangelengde rode wijn die in een koperen ketel is opgewarmd met een stukje pijpkaneeel en wat kruidnagel. En om het nog sintelijker te maken, doen we er speciaal nog een stukje van ons favoriete fruit, een 'appeltje van oranje' bij. Maar jullie zeggen geloof ik een mandarijntje, is het niet?"

We nipten allebei van de warme bisschopswijn. En lag het nu aan de lange reis en de doorstane spanning, maar dit was werkelijk het lekkerste dat we ooit hadden gedronken!

"Heerlijk Sinterklaas! En die rode wijn waarvan bisschopswijn wordt gemaakt, dat is Spaanse wijn?"

"Ja en nee, jongens. Dat weet eigenlijk niemand, maar we maken hier onze eigen wijn.

Net als ons eigen snoepgoed en onze eigen mandarijntjes trouwens. Maar dat zullen jullie morgen allemaal wel zien!"

"En misschien willen jullie ook wel een klein hapje eten. Wat sinterklaassnoep misschien?"

Het was een lange reis geweest, en eerlijk gezegd hadden we behoorlijk honger. "Nou graag, Sinterklaas!" Meteen begon er een piet pepernoten rondom ons uit te strooien. "Ho ho, piet, niet strooien! Ik denk dat onze gasten hun pepernoten liever op een schaalte krijgen!"

De piet kreeg een rode bloes over zijn roetzwarte wangen. "Sorry hoor, Sinterklaas, ik vrees dat het beroepsmisvorming was..."

En bij zo'n wijntje en een knabbeltje willen jullie vast ook wel een lekkere sigaar jongens," bood Sinterklaas aan. Dat zagen we uiteraard ook wel zitten! Een zwarte piet zette een stap naar voren en hield ons met een elegante zwaai een grote doos sigaren voor, waar we er allebei één uit pakten. Maar hé, wat was dat nou? Het waren sigaren van suikergoed, met een krokant laagje chocolade erover!

Toen we eenmaal heerlijk onderuit geschoven op het grote bankstel bij de openhaard zaten, met een buik vol pepernoten en gewapend met een lekkere beker bisschopswijn en een snoepsigaar, was er nog slechts één ding dat ontbrak om het plaatje helemaal perfect te maken. Het was alsof Sinterklaas onze gedachten kon lezen. "Hier hoort eigenlijk wat gezellige muziek bij, vinden jullie ook niet jongens?"

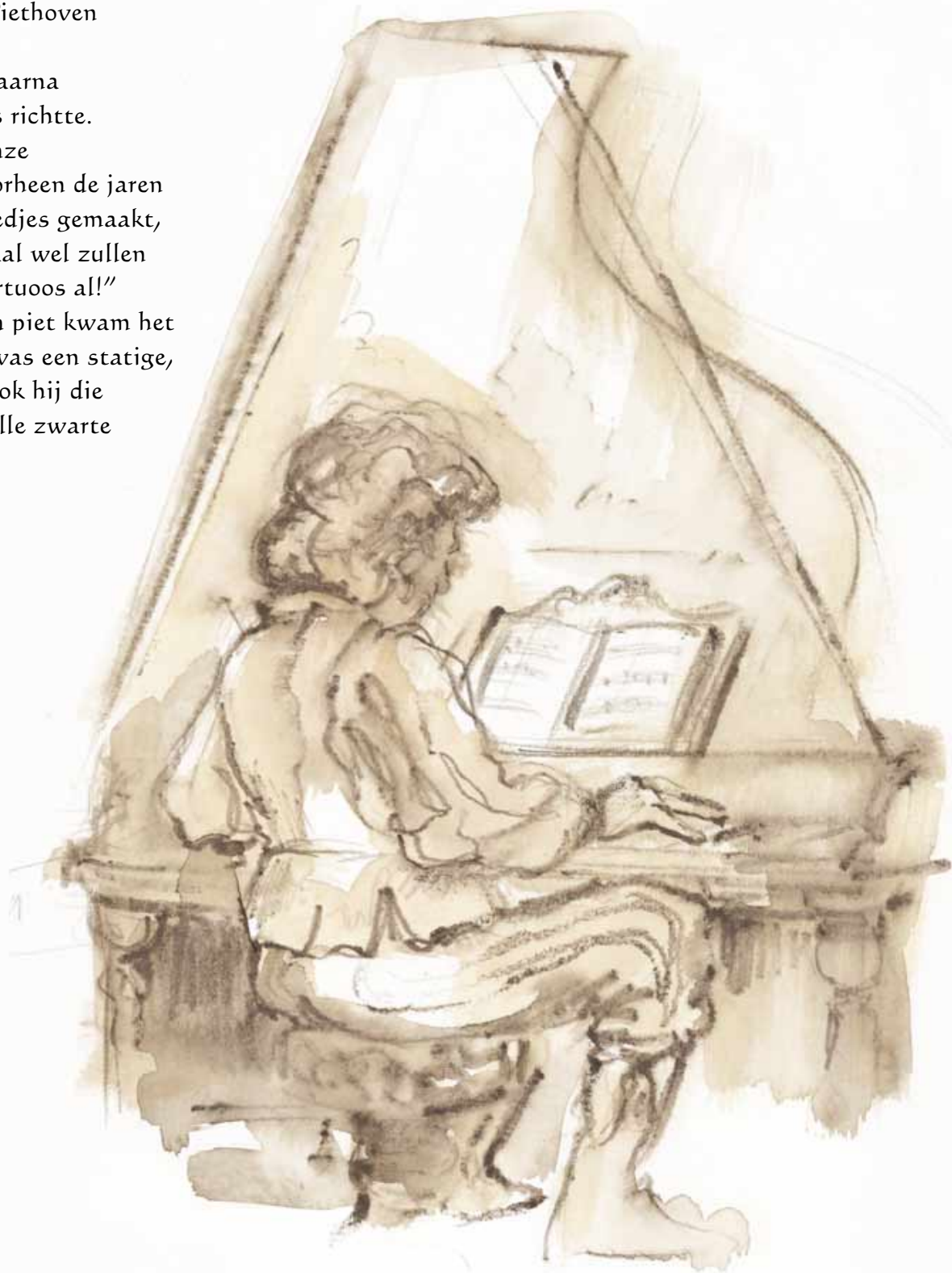
Nog voor we konden antwoorden, wenkte Sinterklaas een zwarte piet en vroeg: "Piet, kun je vragen of Van Piethoven hiernaartoe komt?"

De piet verliet het vertrek waarna Sinterklaas zich weer tot ons richtte.

"Ludwig Van Piethoven is onze huiscomponist. Hij heeft doorheen de jaren heel veel mooie sinterklaasliedjes gemaakt, die jullie ongetwijfeld allemaal wel zullen kennen. Kijk, daar is onze virtuoos al!"

De deur zwaaide open en een piet kwam het vertrek binnengestapt. Het was een statige, deftige piet, maar toch had ook hij die typische guitige trekjes die alle zwarte pieten nu eenmaal hebben.

Van Piethoven zette een stap naar voren, maakte een zwierige buiging, glimlachte vervolgens breed zoals we dat inmiddels van zwarte pieten waren gewend en nam plaats achter de klavecimbel die in een hoek van het vertrek stond. En nog voor we goed en wel van onze verbazing waren gekomen, klonken daar de eerste tonen van een muziekje dat we maar al te goed kenden.

Zie de Maan schijnt door de Bomen

Zie de maan schijnt door de bomen
Makkers staakt uw wild geraas.
't Heerlijk avondje is gekomen,
't avondje van Sinterklaas
Vol verwachting klopt ons hart,
Wie de koek krijgt, wie de gard.
Vol verwachting klopt ons hart,
Wie de koek krijgt, wie de gard.

O, wat pret zal 't zijn te spelen,
Met die bonte harlekijn
Eerlijk zullen we alles delen,
Suikergoed en marsepein.
Maar o wee, wat bitt're smart
Kregen wij voor koek een gard.
Maar o wee, wat bitt're smart
Kregen wij voor koek een gard.

Sinterklaasje kom maar binnen met je knecht

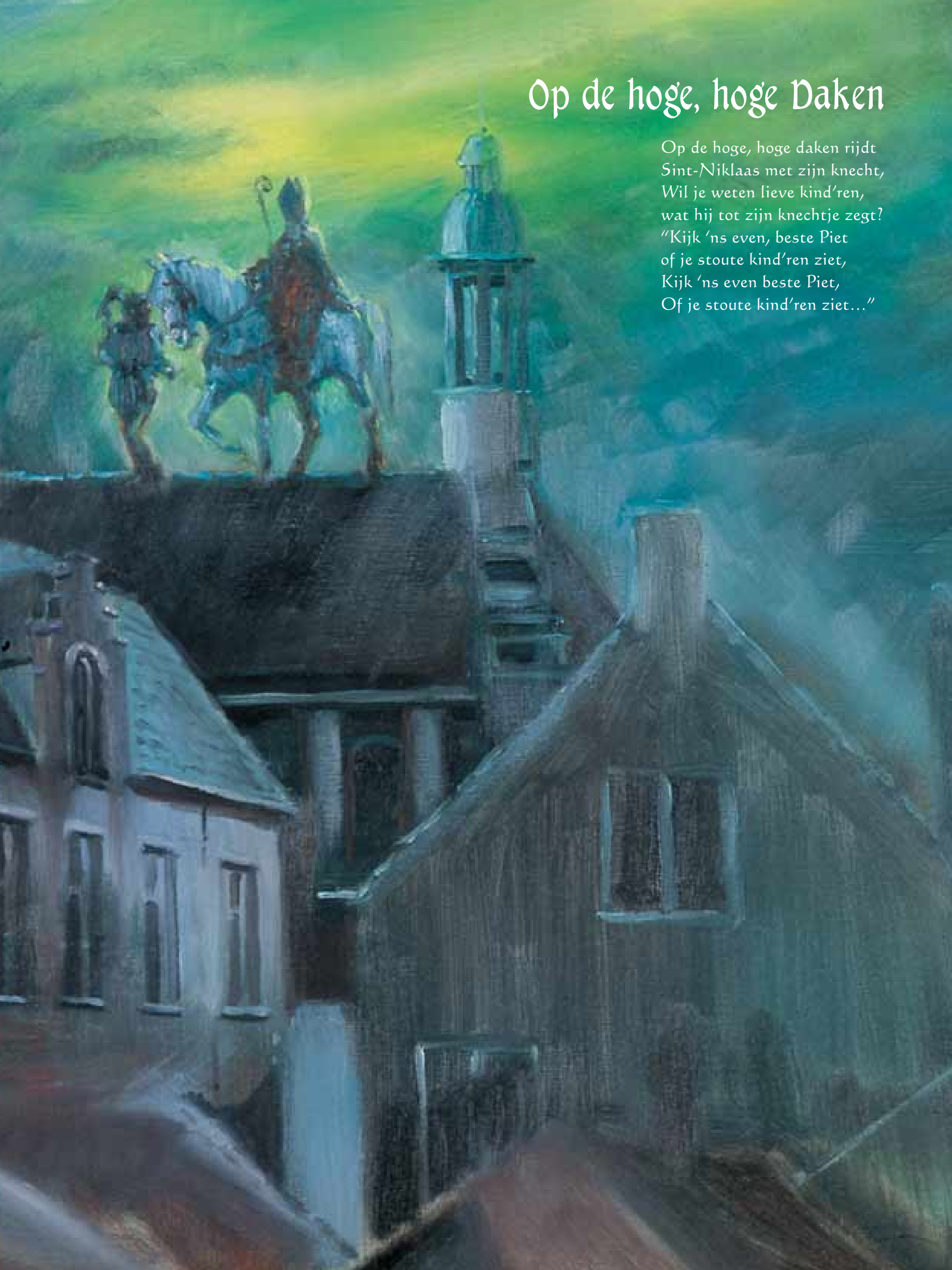

We waren er helemaal stil van geworden. Uiteraard hadden we dit sinterklaasliedje al honderden keren gehoord, maar zo mooi als nu had het nog nooit geklonken. Uiteindelijk doorbrak Sinterklaas met zachte stem de stilte. "Sommige van de liedjes van Van Piethoven zijn al erg oud. En dus is ook het taalgebruik erg oud. Zo wordt een zwarte piet nog een knecht genoemd, zoals dat vroeger heette. Maar tegenwoordig klinkt dat zo neerbuigend, dat we eigenlijk beter van een 'assistent' kunnen spreken. Maar in de liedjes blijft het een knecht hoor, dat rijmt nu eenmaal beter, vinden jullie ook niet?"

Daar konden we het natuurlijk alleen maar mee eens zijn. En terwijl 'de assistent van Sinterklaas' onze wijnbekers nog eens bijvulde, zette Ludwig Van Piethoven aan voor een van zijn vele andere onvergetelijke sinterklaasklassiekers.

Op de hoge, hoge Daken

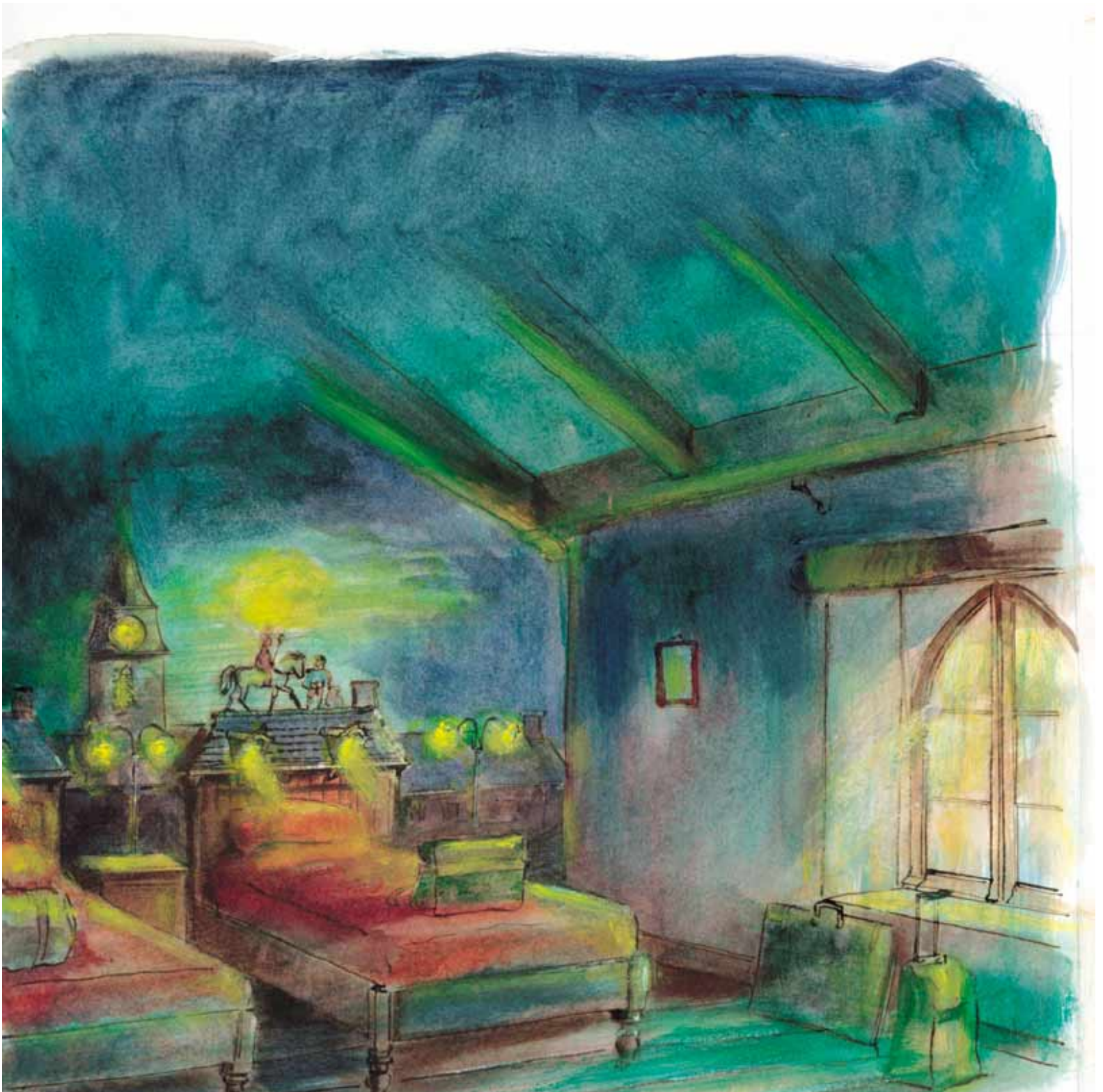
Op de hoge, hoge daken rijdt
Sint-Niklaas met zijn knecht,
Wil je weten lieve kind'ren,
wat hij tot zijn knechtje zegt?
"Kijk 'ns even, beste Piet
of je stoute kind'ren ziet,
Kijk 'ns even beste Piet,
Of je stoute kind'ren ziet..."

“Bedtijd jongens!”

Het was al vele jaren geleden dat we naar bed waren gestuurd door iemand. Maar wie durft er nu Sinterklaas tegen te spreken? Dus stonden we als brave jongens op en volgden we een zwarte piet naar onze slaapvertrekken. “Welterusten Sinterklaas.”
“Welterusten jongens.”

We droomden de hele nacht van wat we de avond tevoren allemaal hadden meegemaakt. En de hele nacht klonken de sinterklaasliedjes van Van Piethoven nog door in onze dromen. Maar wacht eens even, dat was helemaal niet meer in onze dromen dat we sinterklaasmuziek hoorden, dat was écht! Toen we 's morgens werden gewekt door het gekraai van de dodo, klonk in de verte immers nog steeds sinterklaasmuziek. En nadat we de slaap uit onze ogen hadden gewreven, zagen we de cadeautjes die uit onze schoenen staken. In de ene schoen zaten er een aantal penselen, in de andere een mooie, zilveren pen.

We waren nog niet van de verbazing gekomen, of daar werd op de deur geklopt. Een breed lachende piet stak zijn hoofd naar binnen. "Goeiemorgen! Ik zie dat jullie de cadeautjes al hebben gevonden!"

"Omdat jullie uit Vlaanderen komen, hebben jullie je sinterklaascadeautjes op de 'Vlaamse manier' gekregen. In Nederland gooien wij pieten meestal alle cadeautjes op een grote hoop en mag iedereen op 5 december, op pakjesavond dus, alles uitpakken. In Vlaanderen vinden de kinderen hun cadeaus op 6 december, de naamdag van de Sint, in hun schoentjes. Die hebben ze de avond tevoren al klaargezet, meestal met een wortel, een suikerklontje of een raap erin voor het paard van Sinterklaas. En vaak zetten ze er ook nog een borrel bij voor Sinterklaas zelf. Uiteraard drinkt hij die niet allemaal zelf op, hij moet immers 's nachts nog rijden! Maar gelukkig weten wij pieten wel raad met een lekkere neut!" De piet maakte een gebaar met zijn hand alsof hij iets in zijn mond goot, waarna hij verder vertelde. "En eigenlijk is 'je schoentje zetten' traditioneel gezien de juiste manier. Wisten jullie dat die gewoonte al stamt uit de middeleeuwen, en die schoen toen symbool stond voor de persoon zelf? Logisch dus dat je altijd een netjes gepoetste schoen voor Sinterklaas klaarzet!"

Dat was natuurlijk allemaal wel erg interessant, maar wat een kletsmajoor, die piet! En dat al zo vroeg op de ochtend! Was dit een babbelpiet of zo? Nog voor we de kans kregen om het hem te vragen, ratelde hij doodleuk door.

'Jullie zullen vast wel honger hebben, nietwaar? Nou, komt dat even goed uit, want jullie worden verwacht voor een heerlijk snoepgoedontbijt in de Sintelijke Lekkernijenfabriek."

De Sintelijke Lekkernijenfabriek? We hadden geen idee wat dat precies betekende, maar het klonk alvast veelbelovend! In een zucht waren we gedoucht en aangekleed, en stapten we al watertandend achter de piet aan. En die was blijkbaar nog steeds niet uitgekletst. "Maar ik heb me nog niet eens aan jullie voorgesteld! Ik ben Piëtro, jullie gidspiet. Ik laat

jullie vandaag heel Sint-Nicolaasstad zien." Dat klonk nog meer veelbelovend! En terwijl onze gidspiet maar doorpraatte, liepen we op een gebouw af dat zonder twijfel de Sintelijke Lekkernijenfabriek moest zijn. Dat kon haast niet anders, want al van ver konden we al het lekkers ruiken, en streelde de zoete geur van chocolade, speculaas en ander snoepgoed onze neuzen.

Eenmaal binnen rook het nóg lekkerder! Het water liep ons in de mond, terwijl we gretig de hemelse lucht van zoetheid binnensnoven.

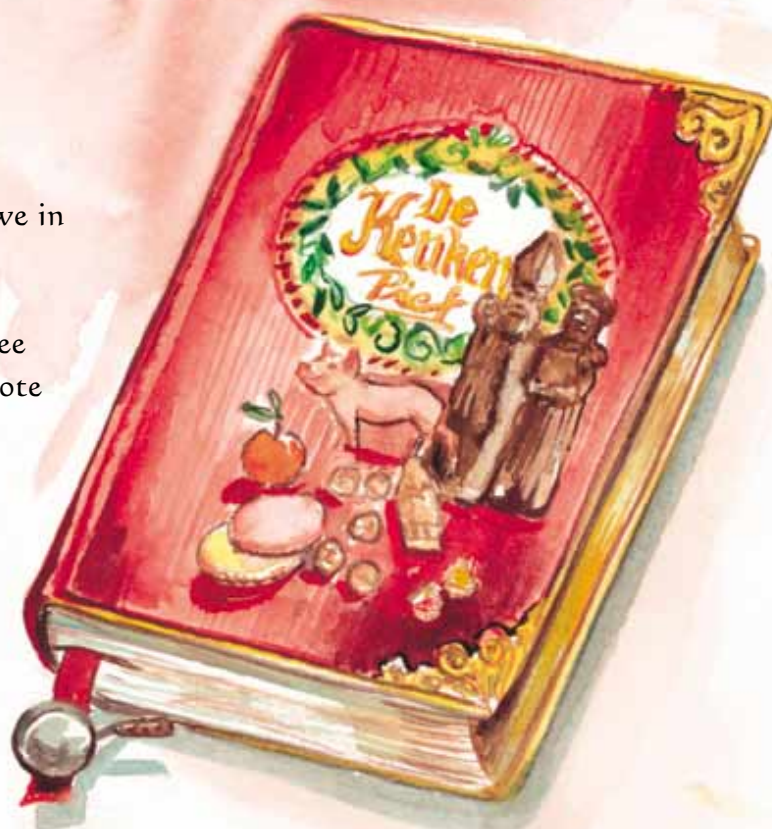
"Lekker hè!" zei Piëtro met een knipoog.

"Hier wordt alle sinterklaassnoepgoed nog op dezelfde manier als honderden jaren geleden gemaakt. In de hele Sintelijke Lekkernijenfabriek

zal je geen grote industriële machines tegenkomen, alles wordt ambachtelijk vervaardigd volgens eeuwenoude recepten in keukens zoals deze.

Zo en alléén zo krijg je het allerlekkerste snoep van de hele wereld! Maar voor jullie daarvan mogen proeven, wil ik jullie eerst aan twee fijnproevers voorstellen."

“Dit zijn Pietie en Kokki,” zei Piëtro nadat we in een van de vele keukens twee pieten waren tegengekomen. “Zij zijn de chef-koks van de Sintelijke Lekkernijenfabriek, en de enige twee die alle recepten van ‘De Keukenpiet’, het grote pietenkookboek, uit hun hoofd kennen.”

“Ha, jullie komen net op tijd,” sprak de dikste van de twee. “We hebben juist de taaitaai sinterklaaspoppen uit de oven gehaald. Jullie lusten vast wel een ovenverse taaitaai-pop, dacht ik zo!”

We knikten verlekkerd, waarna de piet ons elk een taaitaai-pop toestopte. Ze waren zelfs nog warm! Zelf nam hij er ook een. En dat was hem wel aan te zien ook.

“Een goede keukenpiet proeft natuurlijk ook altijd zelf eens van wat hij heeft gemaakt,” lachte de piet terwijl hij zijn tanden in de taaitaai-pop zette en hij glunderend met zijn worstvingertjes over zijn dikke buik tokkelde. Ja, ook in pietenland hoort een kok een gezellige dikkerd te zijn!”

"Heerlijk!" zeiden we al smakkend terwijl we genoten van de taaitaai-pop. "Wat gek eigenlijk dat we alleen in de weken voor Sinterklaas van taaitaai kunnen genieten. Waarom maken ze met Pasen eigenlijk geen taaitaai-paaseieren, of krijg je bij feestjes geen taaitaai-ijs?"

"Tja," antwoordde een van de twee keukenpieten.

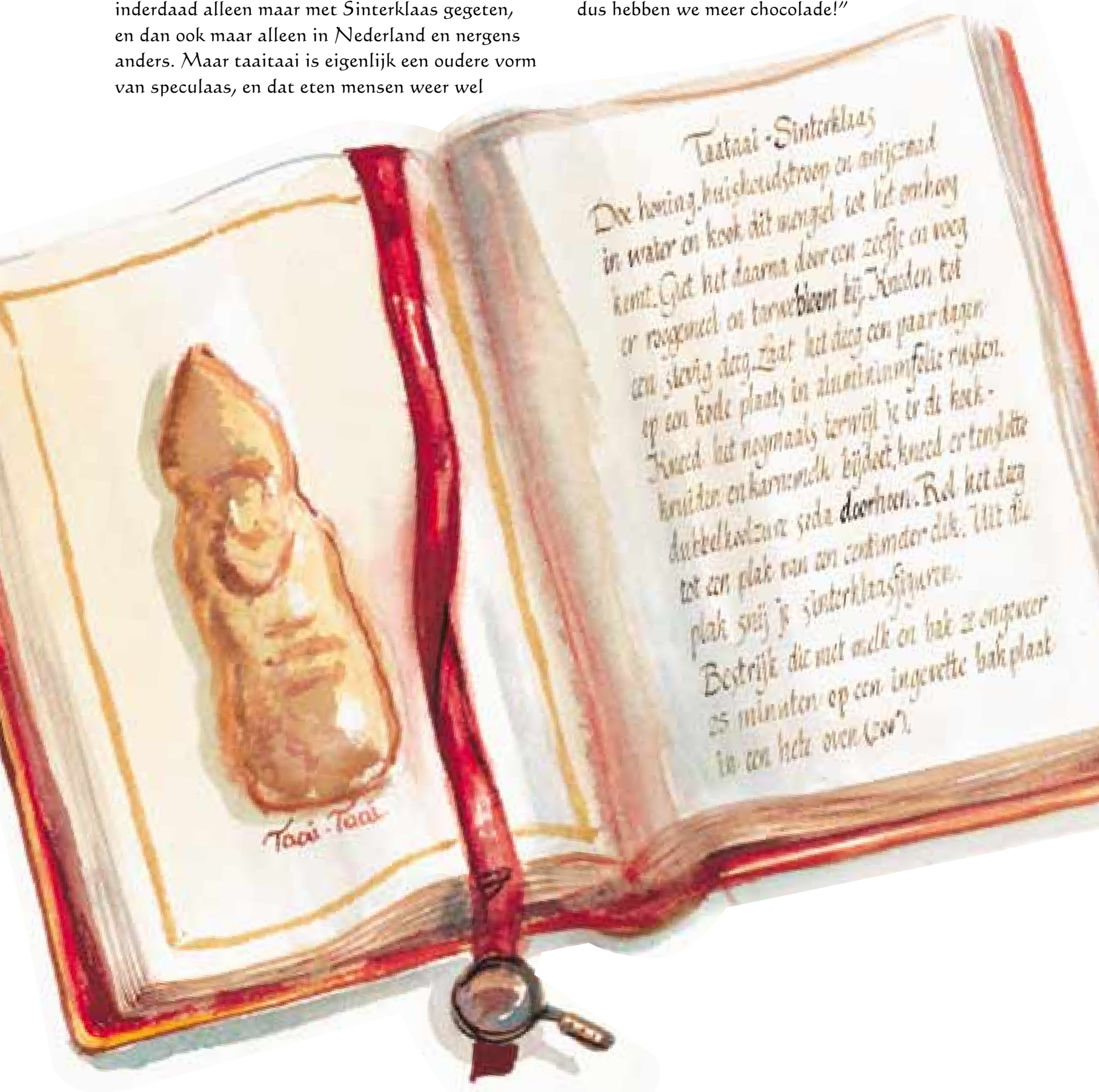
"Dat weet ik eigenlijk ook niet. Taaitaai wordt inderdaad alleen maar met Sinterklaas gegeten, en dan ook maar alleen in Nederland en nergens anders. Maar taaitaai is eigenlijk een oudere vorm van speculaas, en dat eten mensen weer wel

het hele jaar door. Net zoals chocolade!

Heu, misschien lusten jullie ook wel een lekkere chocoladeletter?"

Nog voor we ja konden knikken, stopte de keukenpieten ons twee chocoladeletters met de eerste letters van onze namen toe.

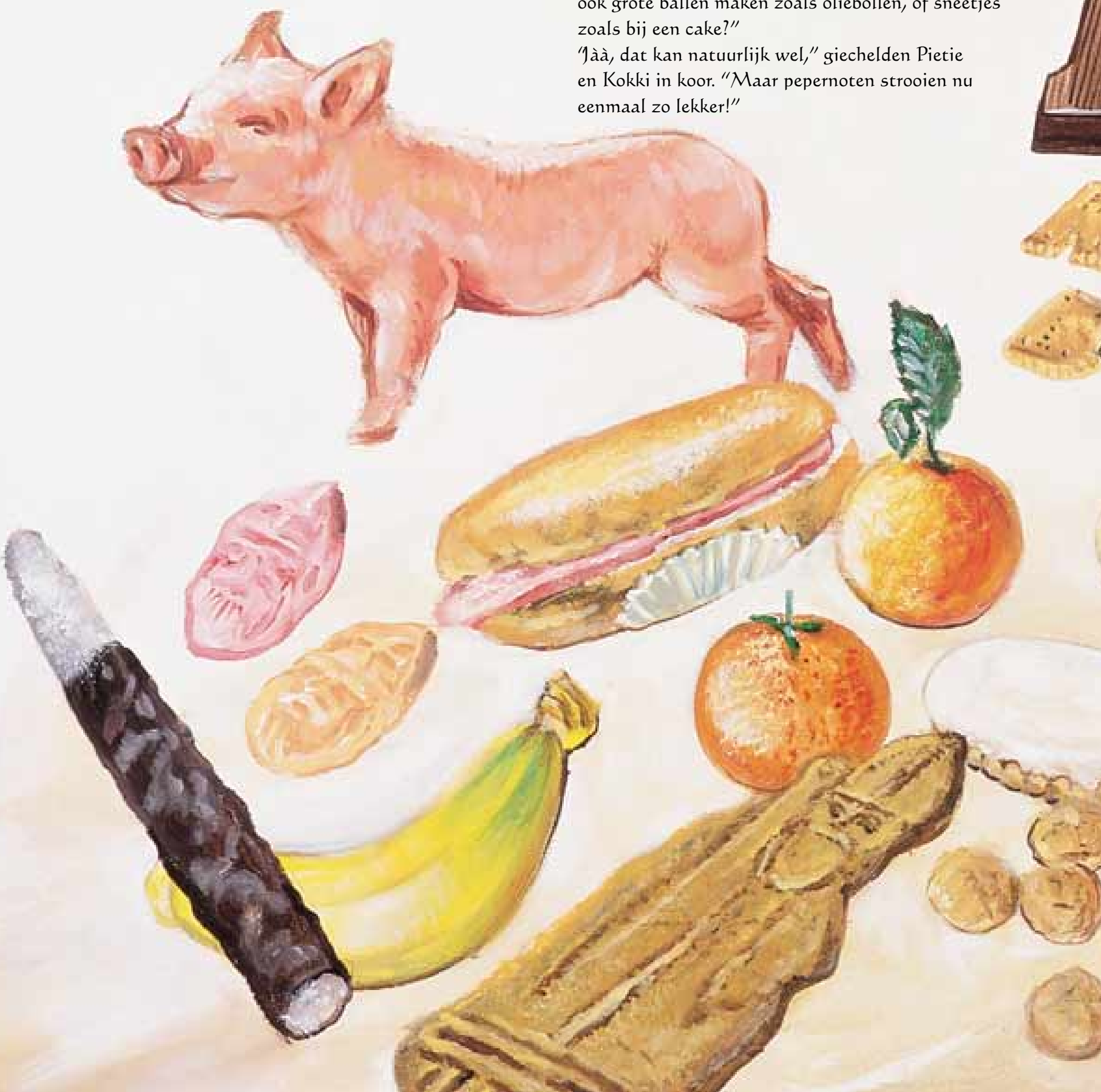
"Wat een bof, onze namen beginnen met de letters W en M! Allebei letters met vier beentjes, dus hebben we meer chocolade!"

"De twee keukenpieten schaterden het uit van plezier. "Welnee, dat is wat iedereen denkt! Maar dat is helemaal niet zo. In Nederland alleen al geven we elk jaar 14 miljoen chocoladeletters weg, en die wegen alle 14 miljoen exact evenveel. De letter l, die uit maar één enkel beentje bestaat, is gewoon veel dikker en daardoor wel exact even zwaar als de letter M." "14 miljoen chocoladeletters, daarmee kun je een gigantisch boek schrijven."

"Lekker boek wordt dat! Wisten jullie trouwens dat we vroeger, toen jullie grootouders nog jong waren, het vaakst de letter J moesten maken, en tegenwoordig het vaakst de letter M? Dat komt omdat mensen toen nog heel vaak Jan, Jaap, Johan of Joke heetten, en tegenwoordig vaker Michaël, Melissa, Matthias en Margot." "Poppen van taaitaai, letters van chocolade... en waarom hebben pepernoten eigenlijk de vorm van noten? Je kunt met dezelfde ingrediënten toch ook grote ballen maken zoals oliebollen, of sneetjes zoals bij een cake?" "Jàà, dat kan natuurlijk wel," giechelden Pietie en Kokki in koor. "Maar pepernoten strooien nu eenmaal zo lekker!"

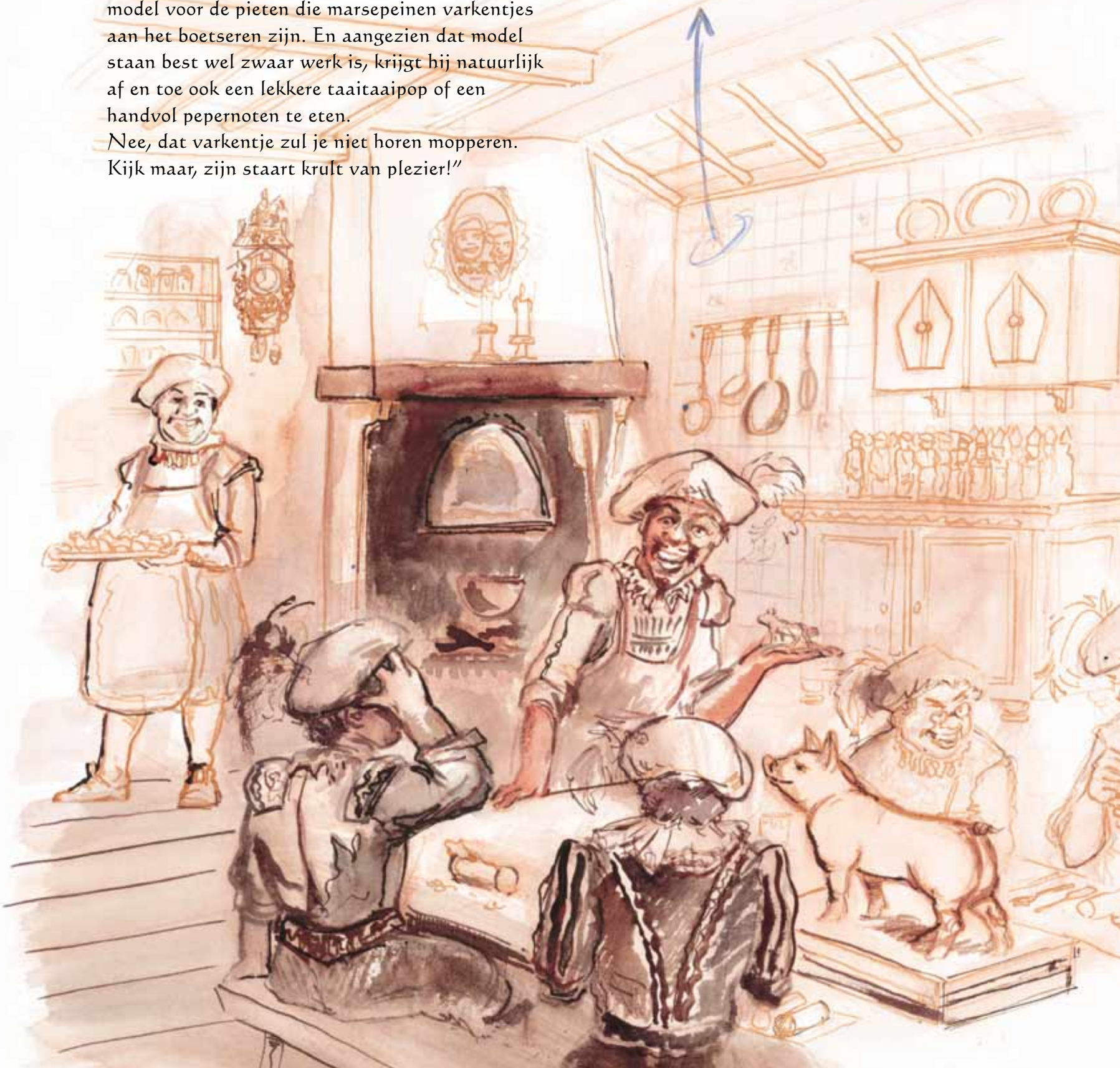

In een bijkeuken zaten een heel stel pieten rond een grote eiken tafel. Hé, maar wat was dat daar op tafel? Daar stond een klein biggetje te knorren! Draaiden ze in de Sintelijke Lekkernijenfabriek nou ook al varkensvlees door het sinterklaassnoepgoed?

"Welnee," lachten Pietie en Kokki. "Jullie zijn hier in de Sintelijke Lekkernijenfabriek, niet in een frikandellenbedrijf! Wij pieten houden veel te veel van dieren om ze door vleeskroketten of zo te draaien. Nee hoor, dat biggetje staat gewoon model voor de pieten die marsepeinen varkentjes aan het boetseren zijn. En aangezien dat model staan best wel zwaar werk is, krijgt hij natuurlijk af en toe ook een lekkere taaitaipop of een handvol pepernoten te eten."

Nee, dat varkentje zul je niet horen mopperen. Kijk maar, zijn staart krult van plezier!"

Het geknor van het modelbiggetje werd plotsklaps onderbroken door een heel ander geluid.

"Koekoek, koekoek, koekoek!"

"Ja zeg, en dat is een koekoek die model staat voor een sessie marsepeinen koekoeken boetseren?"

"Bijna juist," zei Piëtro. "Kijk maar eens naar die muur daar. Een chocoladen koekoeksklok! Of eigenlijk is het geen koekoeksklok, maar een pietenklok. Een culinair hoogstaand grapje van Pietie en Kokki!"

Hoe bedenk je het, een koekoeksklok van pure chocolade!

We voelden ons net als Sjakie in de Chocoladefabriek. En eigenlijk waren we dat ook wel een beetje!

Toen we de Sintelijke Lekkernijenfabriek achter ons lieten, waren we helemaal vol gesnoept. Er kon werkelijk geen ene pepernoot of marsepeinen varkentje meer bij! Net buiten het gebouw kwam er een duif naar ons toe gevlogen. Piëtro stak zijn hand uit naar de duif, die er gedwee op ging zitten. Nou waren we thuis ook wel gewend dat duiven allerminst mensenschuw waren, maar deze was toch wel heel erg tam! "Dit is een postduif," zei Piëtro

toen hij onze verbaasde blikken zag. "Die hebben we nog over van uit de tijd toen er nog geen postzegels waren, laat staan e-mail, en de kinderbrieven aan Sinterklaas nog met postduiven werden bezorgd."

"Toch ontsnapt ook de Sintelijke Post niet aan de vooruitgang, en tegenwoordig werken we met de moderne communicatietechnieken die de kinderen thuis ook allemaal gebruiken, zoals fax, internet en e-mail. Maar vooral Sinterklaas houdt erg veel van

traditie, en daarom hebben we de duiventoren gewoon maar laten staan, zelfs al gebruiken we de duiven tegenwoordig niet meer om kinderpost over te vliegen uit Nederland en Vlaanderen.

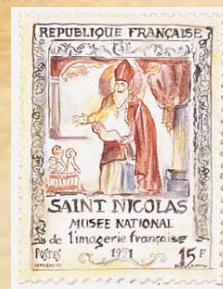
Dus fladderen ze hier hele dagen vrolijk rond. Gezellig toch? En in de toren zelf hebben we het zenuwcentrum van de Sintelijke Post ondergebracht. Gaan jullie mee naar binnen, dan stel ik jullie voor aan Pietje Post."

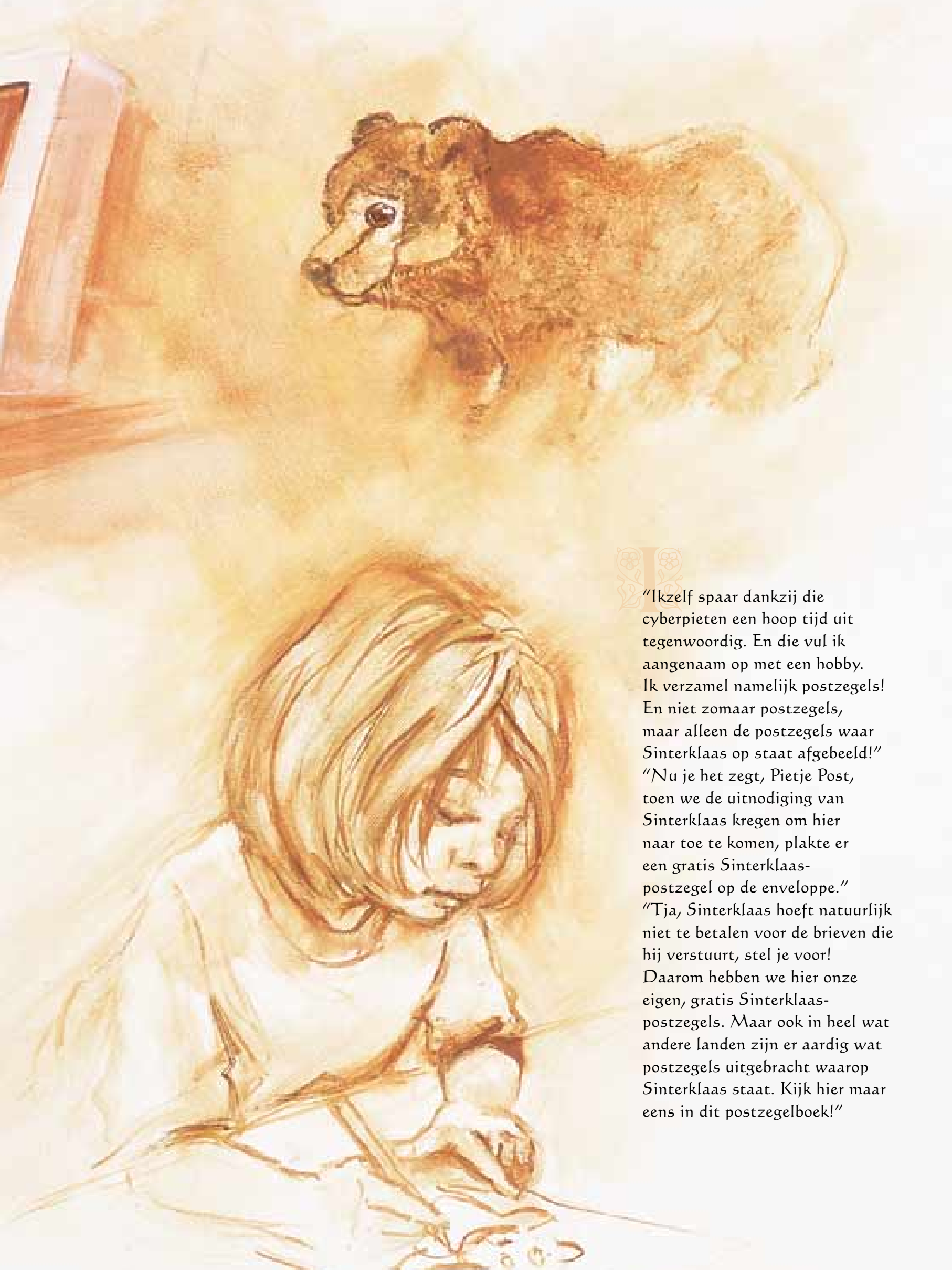

"Het gaat tegenwoordig natuurlijk allemaal veel sneller met die inkomende kinderpost," vertelde Pietje Post ons nadat we door Piëtro aan hem waren voorgesteld. "Vroeger zat ik hele dagen met een briefopener enveloppen open te snijden, en moest ik de brieven daarna bundelen zodat Sinterklaas ze kon lezen. Tegenwoordig komt er steeds minder met de gewone post, en steeds meer per e-mail. Die e-mails worden dan afgedrukt door onze speciale cyberpieten, die ook instaan voor de sinternet-websites. Een computerscherm, daar houdt Sinterklaas nou eenmaal niet zo van, en dat mag eigenlijk ook best wel op zijn leeftijd. "

"Ikzelf spaar dankzij die cyberpieten een hoop tijd uit tegenwoordig. En die vul ik aangenaam op met een hobby. Ik verzamel namelijk postzegels! En niet zomaar postzegels, maar alleen de postzegels waar Sinterklaas op staat afgebeeld!"

"Nu je het zegt, Pietje Post, toen we de uitnodiging van Sinterklaas kregen om hier naar toe te komen, plakte er een gratis Sinterklaas-postzegel op de enveloppe."

"Tja, Sinterklaas hoeft natuurlijk niet te betalen voor de brieven die hij verstuurt, stel je voor! Daarom hebben we hier onze eigen, gratis Sinterklaas-postzegels. Maar ook in heel wat andere landen zijn er aardig wat postzegels uitgebracht waarop Sinterklaas staat. Kijk hier maar eens in dit postzegelboek!"

En naast zijn postzegelboeken, liet Pietje Post ons ook de hele Sintelijke Post zien. "De brieven die binnenkomen bij de Sintelijke Post, worden direct doorgestuurd naar de Sintelijke Bibliotheek," vertelde hij. "Daar worden ze voor eeuwig en altijd bijgehouden, geen briefje wordt weggegooid. Ze worden er in dikke leren boeken ingebonden. Maar natuurlijk niet voordat Sinterklaas ze allemaal stuk voor stuk persoonlijk heeft gelezen. En dat doet Sinterklaas graag in de bibliotheek zelf. Daarom komt hij elke dag hiernaartoe om zijn post door te nemen. Kijk, daar is hij net aan het werk!"

Sinterklaas keek op van een stapeltje brieven dat voor hem lag en nam zijn bril af. "Goedemorgen jongens! Ik neem aan dat jullie lekker hebben ontbeten?"

"Heerlijk Sinterklaas!"

" Als het Sinter Claas was,
so sette men seun tot jouwent de schoen.

Wat peger jou moer,
Griet Jans daer en hiele hoop goet in te doen.

Hiele peper-huysjes met suiker-
eretten, met kabelaus-eygen en kapittelstokken."

Breders (1585-1615) in "Moortje"

De Sintelijke Bibliotheek bevond zich in een zijbeuk van de Sintelijke Post. Het was een grote ruimte met prachtige eikenhouten wanden waarin allerlei figuren waren uitgesneden. Temidden die rustieke muren heerste de haast devote stilte die zo typisch is voor bibliotheken. Achter het tafeltje waaraan Sinterklaas zat te werken, stonden een groot aantal boekenrekken, met op de schappen wel duizenden boeken.

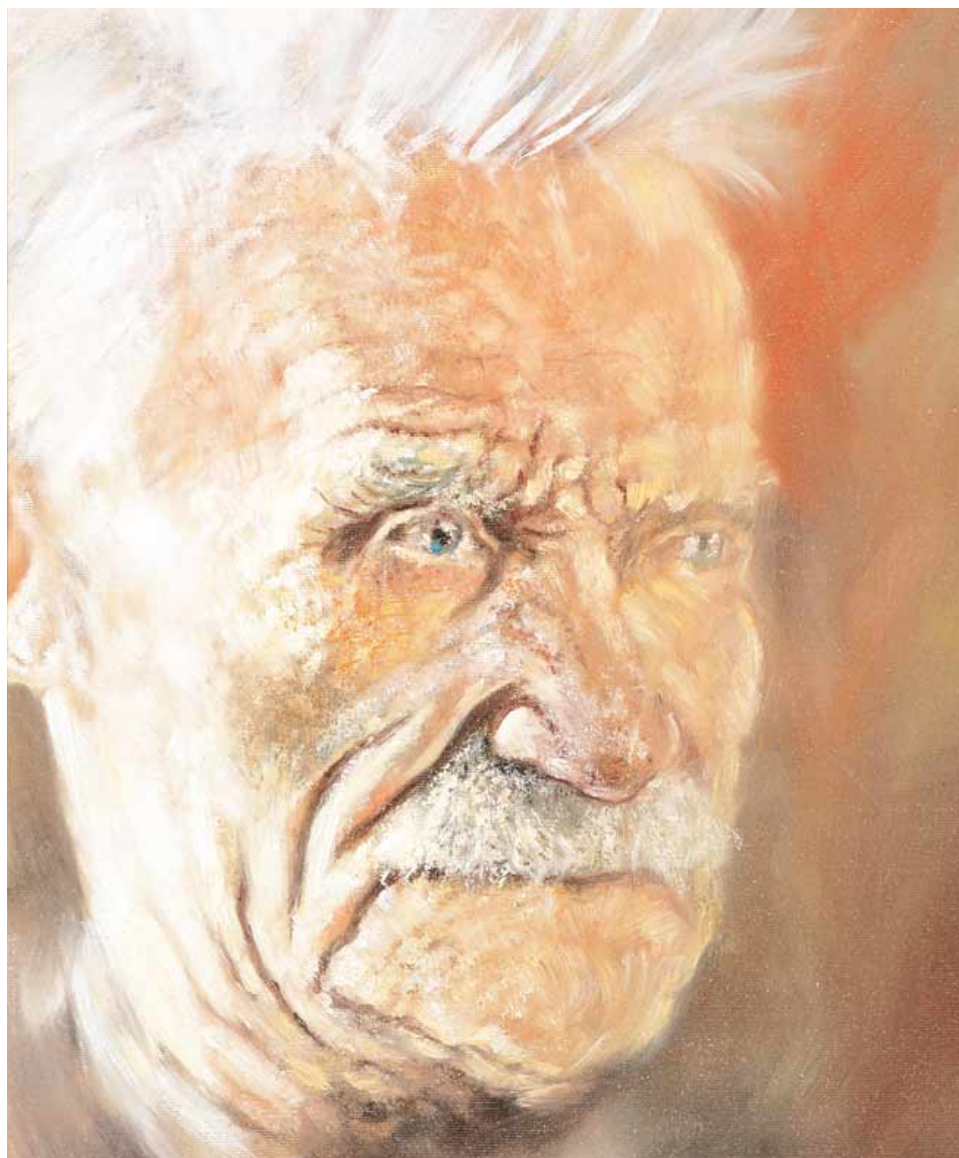
"Hier verzamelen we alle boeken die ooit over Sinterklaas zijn geschreven," zei Piëtro toen hij zag hoe we vol bewondering naar de boekenrekken keken.

"En door de eeuwen heen, zijn er dat ondertussen al heel wat, zoals jullie zien! En zeker niet alleen kinderboeken hoor!"

“Een van de vele beroemde schrijvers die over Sinterklaas schreef, was Stijn Streuvels,” zei Piëtro terwijl hij een dun boekje uit het schap nam. Het boekje was zo te zien al heel erg oud. Het zat onder een dikke laag stof en de titel was nog maar met moeite te zien. ‘Grootmoederken’ kon je nog net lezen als je goed je best deed. Toen hij het boekje opensloeg, bleken de bladen geel te zijn en aangevreten door de tand des tijds. “Dit is één van mijn lievelings sinterklaasverhalen,” sprak Piëtro een beetje melancholisch terwijl hij met een vertederde blik naar het oude vergeelde boekje keek. “Het is al een eeuw oud, en nog altijd ontroerend mooi. Kun je je voorstellen hoe lang Sinterklaas al mensen inspireert tot het schrijven van prachtige boeken!”

“...want als Sinte-klaas komt, moeten alle brave kinderkens slapen of ze krijgen niets.””

Stijn Streuvels in ‘Grootmoederken’ (1905)

En uiteraard was er ook Godfried Bomans,” ging Piëtro verder. “Die heeft in heel wat van zijn boeken over Sinterklaas geschreven. Zo schreef hij ooit het verhaal ‘De Waarheid Omtrent Sinterklaas’. Maar wist hij veel! Hij is nooit hier in Sint-Nicolaasstad geweest hoor, die Bomans!” Sinterklaas, die met ons was meegewandeld langs de boekenrekken, stak minzaam lachend zijn hand omhoog. “Ho ho, Piëtro! Godfried Bomans was een briljante schrijver én bovendien altijd erg loyaal tegenover mij. Zo schreef hij ooit rechtuit dat ik écht besta, wat anderen nog wel eens in twijfel durven te trekken, weet je.” Bij die laatste zin keek Sinterklaas ons met een fijn lachje op zijn lippen aan. Wij begrepen de hint onmiddellijk en kregen allebei rode kaken. Sinterklaas zocht in het boekenrek naar een boek van Bomans, haalde het eruit en sloeg het open. “En hij schreef ook eens over een ‘Sinterklazig gevoel’. Ik snap natuurlijk heel erg goed wat hij daarmee bedoelde. Het is het gevoel dat ik elk jaar krijg als ik zo rond mijn naamdag overal cadeautjes mag uitdelen. Een heerlijk gevoel, dat ‘sinterklazig gevoel’ van Bomans!”

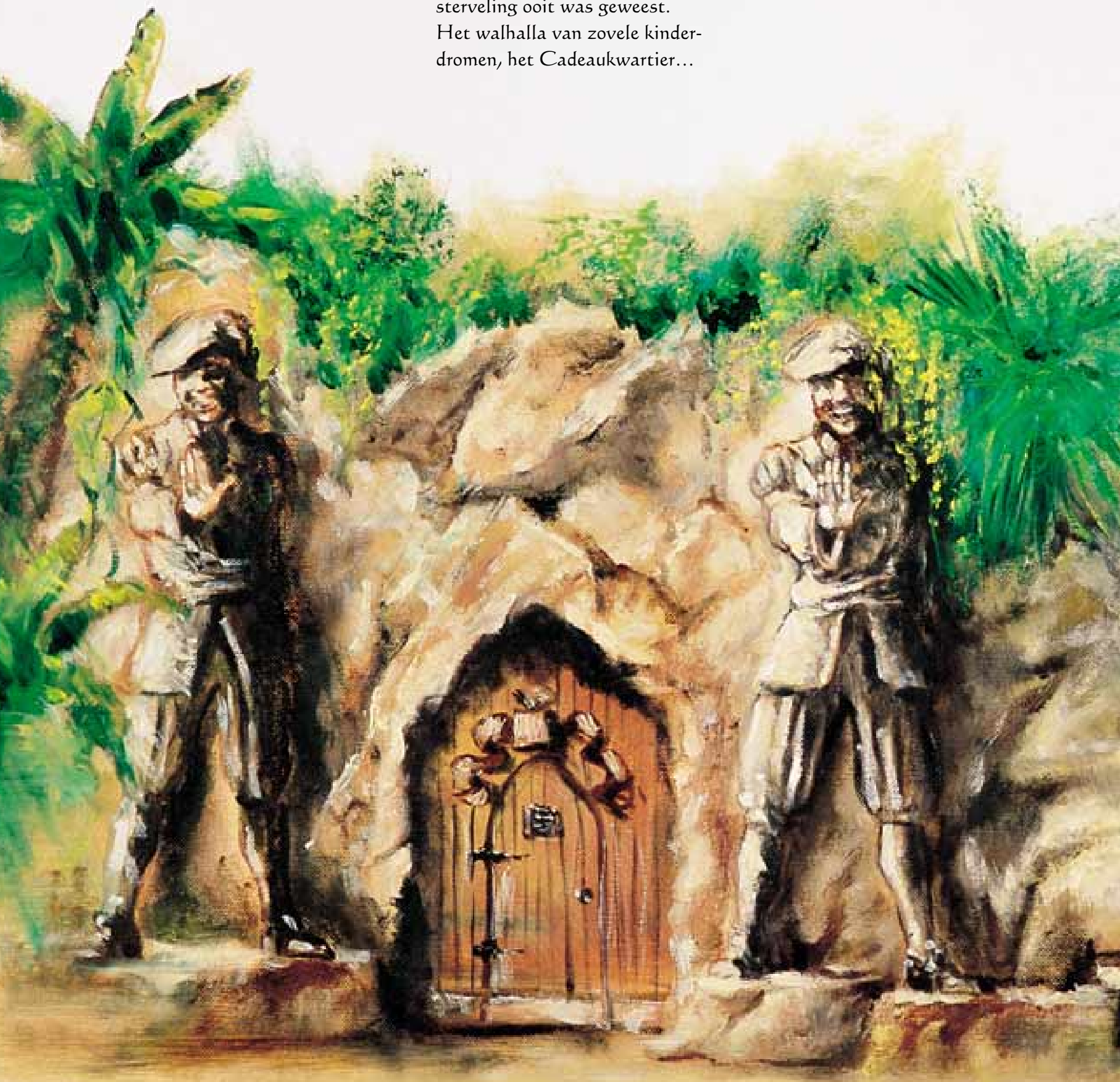
“...maar Sinterklaas is echt. Prent dat goed in je kop. En wie aan een kind het tegendeel zegt, die heeft met mij te doen.”

Godfried Bomans in
‘De Waarheid omtrent Sinterklaas’ (1953)

Het magische woord was gevallen: cadeautjes... “Uh, Sinterklaas, mogen we misschien straks ook eens rondkijken waar alle cadeaus worden gemaakt?” Sinterklaas keek op van het opengeslagen Bomans-boek dat hij in zijn handen hield, haalde langzaam zijn bril naar beneden en zei, terwijl hij ons boven de brillenglazen met een diepe blik aankeek: “Wat vind jij, Piëtro, laten we deze jongens zien waar we al het speelgoed en ander moois maken?” “Tja, Sinterklaas...” antwoordde Piëtro zuchtend. “Ik weet het niet, hoor...” “Alstublieft Sinterklaas, we zijn van erg ver gekomen om dit alles te zien,” drongen we verder aan, net als kleine kinderen die hun zin niet meteen krijgen. En eigenlijk waren we dat ook wel een beetje, want tegenover Sinterklaas is elke volwassene natuurlijk opnieuw een beetje een klein kind. “Nou vooruit dan maar,” sprak Sinterklaas terwijl hij het boek van Bomans dichtklapte, waardoor er uit het boek een stofwolkje ontsnapte. “Op naar het Cadeaukwartier!”

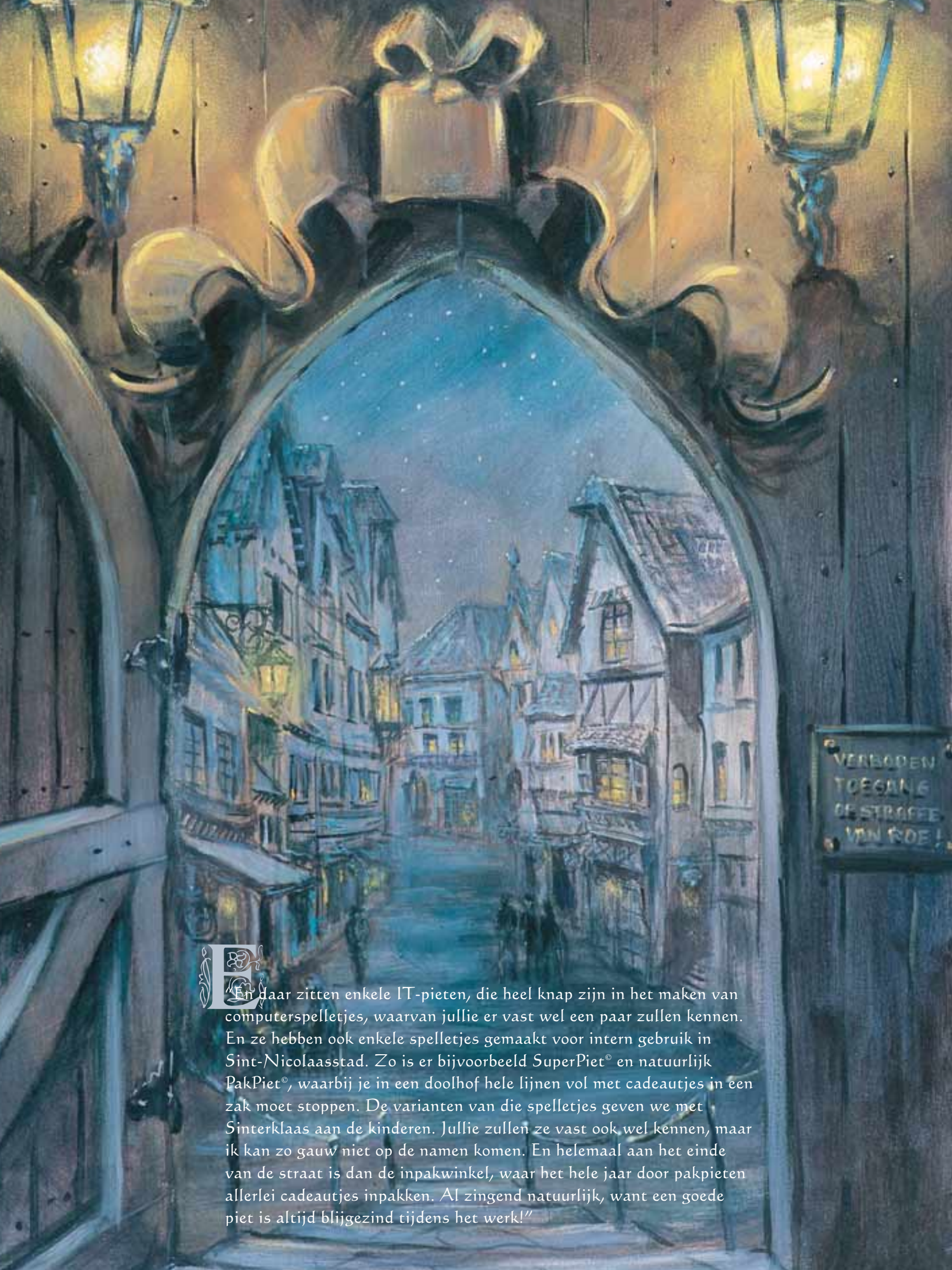
Aan de ingang van het Cadeau-
kwartier stonden twee reusachtige
pietenstandbeelden opgesteld.
Zoals de beelden daar stoer stonden
te zijn aan de poort, leken het wel
bewakers. En dat was eigenlijk ook
wel een beetje zo, want we waren
aangekomen op de plaats waar alle
sinterklaascadeaus worden gemaakt.
Een plaats waar nog geen gewone
sterveling ooit was geweest.
Het walhalla van zovele kinder-
dromen, het Cadeaukwartier...

Anton Piet

N“Net zoals de Sintelijke Lekkernijenfabriek,” vertelde Piëtro terwijl we langs de bewakers naar binnen gingen, “is het Cadeaukwartier geen gewone fabriek met lange productielijnen waar lopendebandwerk wordt verricht. Het Cadeaukwartier is ontworpen door de beroemde architect Anton Piet, die eigenlijk heel Sint-Nicolaasstad heeft ontworpen. Centraal in het Cadeaukwartier plande hij een lange straat, de Speelgoedstraat. En in die straat vind je allerlei ambachtelijke speelgoedwinkeltjes, waarvan elk winkeltje zijn eigen specialiteit heeft. In dat winkeltje daar bijvoorbeeld worden alleen maar schommelpaarden gemaakt, en de piet van het winkeltje ernaast is een specialist in het vervaardigen van allerlei ballen.”

En daar zitten enkele IT-pieten, die heel knap zijn in het maken van computerspelletjes, waarvan jullie er vast wel een paar zullen kennen. En ze hebben ook enkele spelletjes gemaakt voor intern gebruik in Sint-Nicolaasstad. Zo is er bijvoorbeeld SuperPiet® en natuurlijk PakPiet®, waarbij je in een doolhof hele lijnen vol met cadeautjes in een zak moet stoppen. De varianten van die spelletjes geven we met Sinterklaas aan de kinderen. Jullie zullen ze vast ook wel kennen, maar ik kan zo gauw niet op de namen komen. En helemaal aan het einde van de straat is dan de inpakwinkel, waar het hele jaar door pakpieten allerlei cadeautjes inpakken. Al zingend natuurlijk, want een goede piet is altijd blijgezind tijdens het werk!”

En daar heb je het Speelgoedmuseum. Dat is samengesteld door Gepieto, en staat vol met eeuwenoud speelgoed. Gepieto is begonnen als houtenpoppensnijder, maar nu kinderen tegenwoordig steeds meer modern speelgoed vragen en steeds minder 'ouderwets' speelgoed zoals houten poppen, is hij bijgeschoold tot verzamelaar en conservator van het speelgoedmuseum."

We werden voorgesteld aan Gepieto, die meteen honderduit begon te kletsen over zijn grote passie: speelgoed. En dan vooral: oud speelgoed. "Vroeger maakte ik houten poppen," begon Gepieto zijn levensverhaal. "Of eigenlijk maakte ik niks, want die poppen zaten natuurlijk altijd

al gewoon in het stuk hout waaraan ik begon te snijden. Ik moest gewoon het overvloedige hout eraf snijden, nietwaar!"

"Kom, kom, niet zo bescheiden Gepieto," kwam Sinterklaas tussen. "Je bent een enorm knappe vakman, een houtenpoppen artiest!"

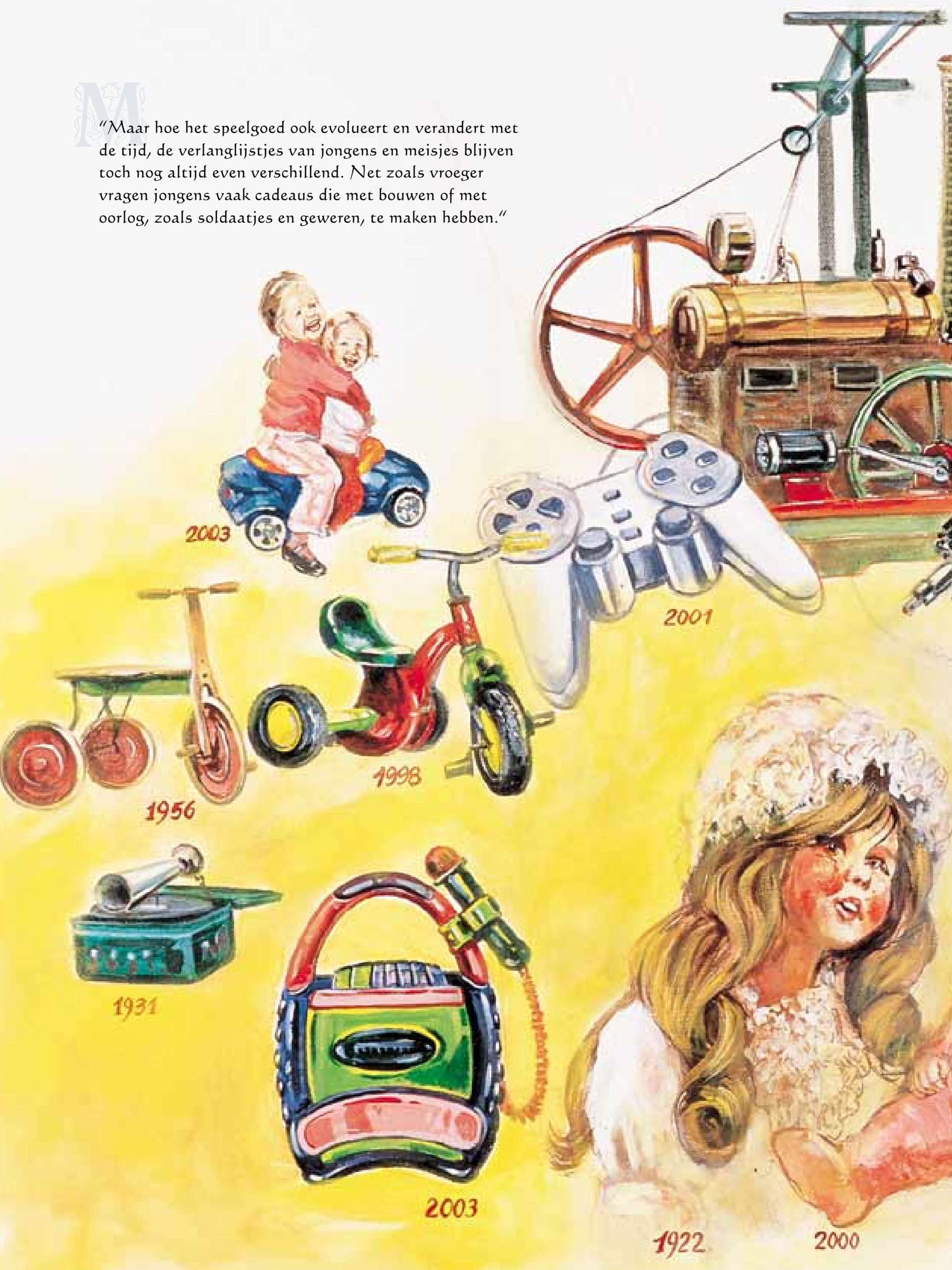
N
 “Nou dankuwel hoor Sinterklaas,” giechelde Gepieto een beetje verlegen. “Maar ja, de vooruitgang hé! Tegenwoordig spelen kinderen met plastic robotten, elektrische auto’s en computers. Nou dat vinden we helemaal niet erg hoor, ieder kind moet maar spelen met wat ‘ie zelf het leukste

vindt. Maar ik moet dus steeds minder houten poppen maken, en daarom ben ik bijgeschoold zeg maar. Tegenwoordig verzamel ik tal van oud én nieuw speelgoed voor ons speelgoedmuseum. Ook in Sint-Nicolaasstad staat de tijd niet stil, en ook een piet moet meegaan met zijn tijd!”

"Maar hoe het speelgoed ook evolueert en verandert met de tijd, de verlanglijstjes van jongens en meisjes blijven toch nog altijd even verschillend. Net zoals vroeger vragen jongens vaak cadeaus die met bouwen of met oorlog, zoals soldaatjes en geweren, te maken hebben."

2003

2001

1998

1956

1931

2003

1922

2000

‘Jongens en vechten, het is iets van alle tijd! En als ze dan uitgevchten zijn, zijn er gelukkig de meisjes om ze te verzorgen, want die vragen dingen als verpleegstersetjes, keukentjes of poppen om voor te zorgen. Nou, en dat vinden wij hier prima hoor, nietwaar Sinterklaas?’
“Zo is dat,” antwoordde de Sint. “Maar als jongetjes ‘verpleegstertje’ willen spelen en meisjes ‘soldaatje’, dan vind ik dat ook prima hoor! Het gaat alleen maar fout als de volwassenen er zich mee gaan moeien en moeilijke woorden zoals ‘rollenpatroon’ en zo gaan gebruiken. Allemaal onzin, want zoals je daarnet al zei, Gepieto: ieder kind moet spelen met wat ‘ie zelf het leukste vindt!”

M

"Maar wat zowel jongens als meisjes leuk vinden om te krijgen, zijn dieren," zei Sinterklaas.

"Dus hebben we in het Speelgoedkwartier een aantal specialisten, vakpieten zeg maar, in het maken van allerlei pluchen beesten. En dat zijn zeker niet allemaal teddyberen hoor!"

N

"Neem nou eens de kleine Eline, die wou een ezeltje. Maar haar ouders hadden geen tuin die groot genoeg was. Dus hebben we speciaal voor haar een pluchen ezel gemaakt. En weet je wat, ze is nu al dertien jaar oud, en ze slaapt nog elke nacht met haar ezeltje!"

En haar zusje Lisa wou graag een hond. Je weet wel, zo'n familiehond, een labrador. Maar dat kon dus ook niet. Daarom gaf ik haar een pluchen labrador, om haar gezelschap te houden totdat ze oud genoeg is om alleen te gaan wonen en zelf een échte labrador in huis te halen!"

"En u geeft toch ook wel eens echte dieren, nietwaar Sinterklaas?"

"Ja jongens, maar dat is niet altijd even makkelijk natuurlijk! Als we naar Nederland en Vlaanderen varen om cadeaus te gaan uitdelen, lijkt onze stoomboot soms wel meer op de Ark van Noach met al die beesten aan boord! En het is ook niet evident om een beest in een doos te steken voor pakjesavond, laat staan in een schoen te stoppen! Maar moeilijk gaat ook, en ik geef nu eenmaal erg graag beestjes aan de kinderen. Zo leren ze al van jongs af aan om voor dieren te zorgen, en natuurlijk ook om er van te houden. Immers, wie niet van dieren kan houden, kan ook niet van mensen houden!"

"Zo kreeg Sophie een klein zwart poesje. En ik gaf er haar meteen een boekje bij over hoe je met poezen moet omgaan. Want als ze er hele dagen mee zou gaan rondsjouwen zoals ze dat met haar poppen doet, dat vinden poezen natuurlijk helemaal niet leuk!"

"Katrientje schreef me een brief dat ze graag zo'n schattig dwergkonijntje wilde hebben. Ondertussen hebben we hier een nest met konijnenbaby'tjes, waarvan ze er met de volgende sinterklaasavond eentje krijgt."

"En de kleine Evert wou graag een koe hebben.
En het jaar daarna wou hij schaatsen.
Evert werd later een beroemd schaatser.
In 1985 en '86 won hij twee keer de
Elfstedentocht, en toen hij stopte met
schaatsen is hij naar Canada verhuisd waar
hij nu een enorm grote koeienboerderij heeft."

"Hé, maar dat klinkt als iemand die we kennen van de televisie! U heeft vast nog wel vaker cadeautjes gegeven aan beroemde mensen, nietwaar Sinterklaas?"
 "Ja, maar alleen als ze braaf waren natuurlijk," antwoordde de Sint. "Want of je nou beroemd bent of dat later misschien gaat worden, voor Sinterklaas zijn alle kinderen gelijk."

"Aan klein Eddy'tje Merckx gaf ik zijn eerste driewieler," herinnerde Sinterklaas zich. "Later zou Eddy Merckx vijf maal de Tour de France winnen, en de grootste wielrenner aller tijden worden."

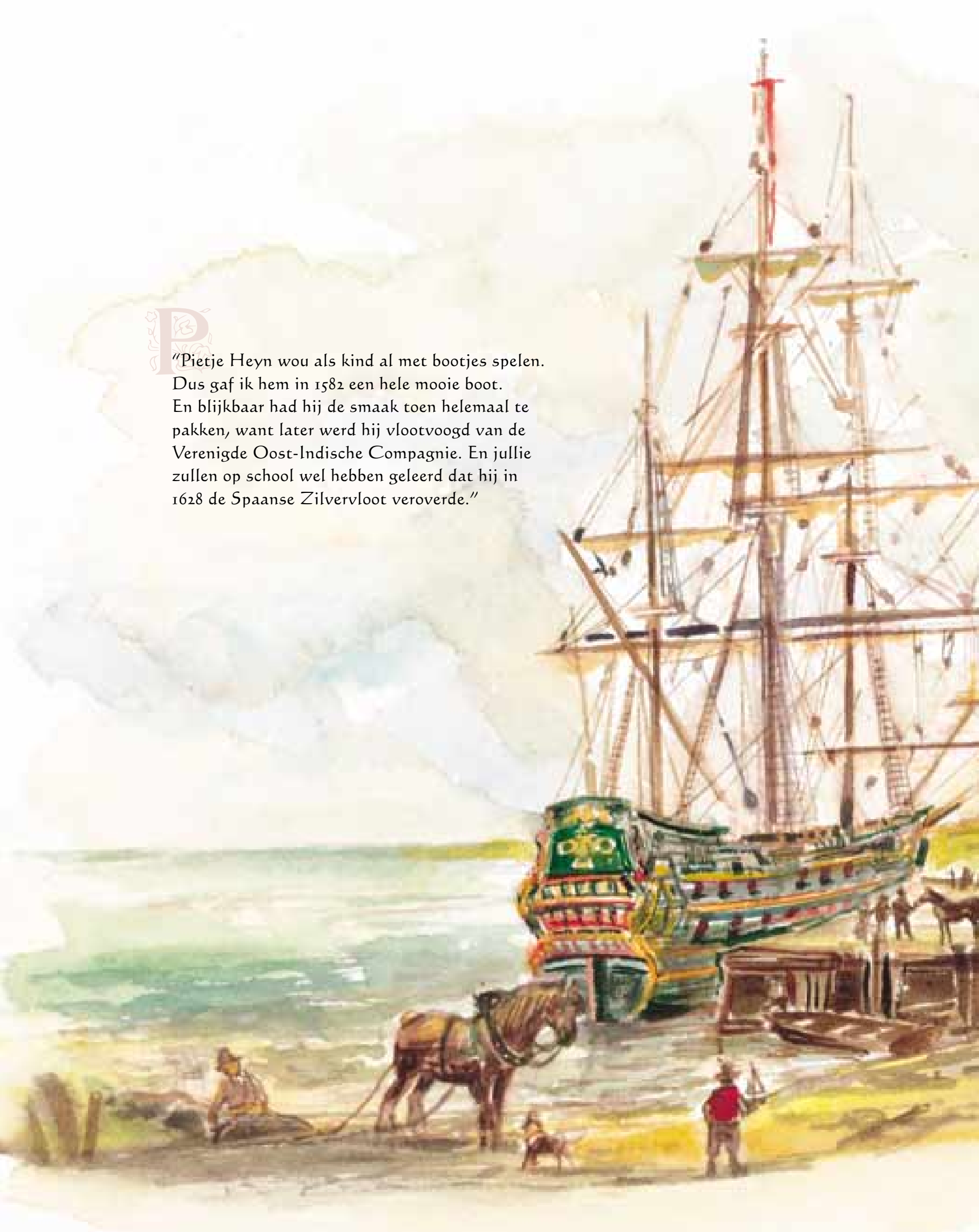
"En de kleine Johan Cruijff heeft van mij zijn eerste voetbal gekregen," ging Sinterklaas verder. "Wisten jullie dat hij op 5 december 1982, sinterklaasavond dus, een wel heel erg bijzondere strafschoep heeft benut, dat de hele wereld is rondgegaan? In plaats van die penalty er gewoon in te knallen zoals de meeste voetballers dat proberen te doen, gaf hij hem opzij aan zijn ploegmaatje Jesper Olsen. Die gaf hem terug aan Cruijff, die dan pas scoorde! Mart Smeets noemde het doelpunt 's avonds in Studio Sport 'het Sinterklaasgeschenk van Johan Cruijff'! Nou, erg attent hoor van Cruijffie!"

"En het is natuurlijk ook gewoon sinterklaasfeest voor prinsjes en prinsesjes," vertelde Sinterklaas. "Klein Albertje had als kind al iets met brommers, en Beatrixje wou zoals elk Hollands meisje haar eigen schaatsjes hebben."

P

"Pietje Heyn wou als kind al met bootjes spelen.
Dus gaf ik hem in 1582 een hele mooie boot.
En blijkbaar had hij de smaak toen helemaal te
pakken, want later werd hij vlootvoogd van de
Verenigde Oost-Indische Compagnie. En jullie
zullen op school wel hebben geleerd dat hij in
1628 de Spaanse Zilvervloot veroverde."

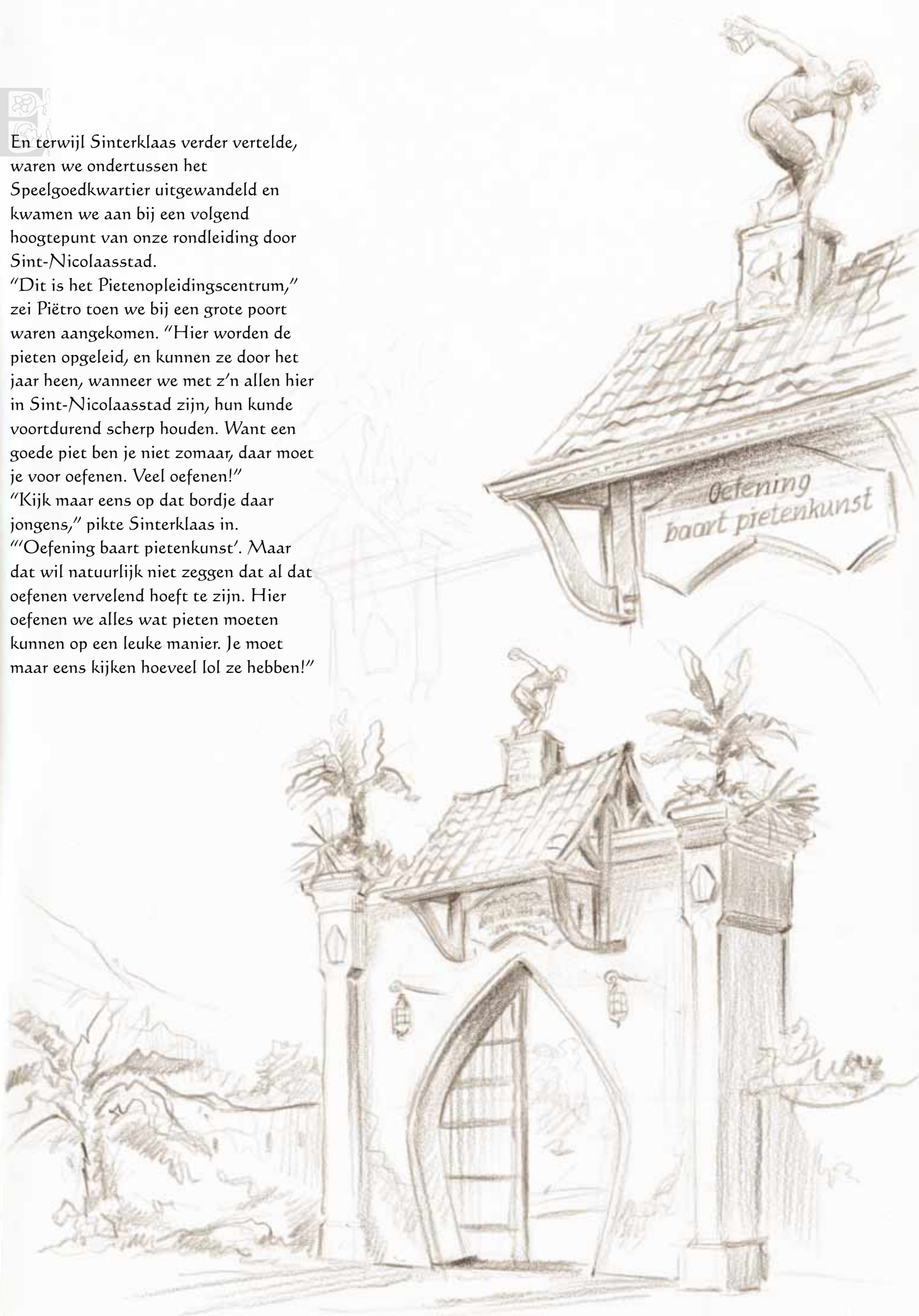

En terwijl Sinterklaas verder vertelde, waren we ondertussen het Speelgoedkwartier uitgewandeld en kwamen we aan bij een volgend hoogtepunt van onze rondleiding door Sint-Nicolaasstad.

"Dit is het Pietenopleidingscentrum," zei Piëtro toen we bij een grote poort waren aangekomen. "Hier worden de pieten opgeleid, en kunnen ze door het jaar heen, wanneer we met z'n allen hier in Sint-Nicolaasstad zijn, hun kunde voortdurend scherp houden. Want een goede piet ben je niet zomaar, daar moet je voor oefenen. Veel oefenen!"

"Kijk maar eens op dat bordje daar jongens," pikte Sinterklaas in.

"'Oefening baart pietenkunst'. Maar dat wil natuurlijk niet zeggen dat al dat oefenen vervelend hoeft te zijn. Hier oefenen we alles wat pieten moeten kunnen op een leuke manier. Je moet maar eens kijken hoeveel lol ze hebben!"

Piëtro stelde ons voor aan een stoere, zeer gespierde piet. Hij zag er vervaarlijk uit. "Dat is Piet Ali, de drillmaster van het pietenopleidingscentrum. Laten we maar even met hem meewandelen over het exercitieveld."

Piet Ali knikte ons kort toe en beende voor ons uit over een veld waarop overal pieten hard aan het trainen waren. Hier en daar blafte hij een oefenende piet een bevel toe. "Sneller!", "Opgepast met die zak! Daar zitten cadeautjes in!" of "Jij daar met die pepernoten: niet gooien, maar strooien!" Nee, met deze strenge piet wilden we het zeker niet aan de stok krijgen!

Terwijl we achter Piet Ali over het exercitieveld liepen, vielen ons de vele daken op.

"Dat is omdat een groot deel van het pietenvak zich op daken afspeelt," legde Piëtro uit.

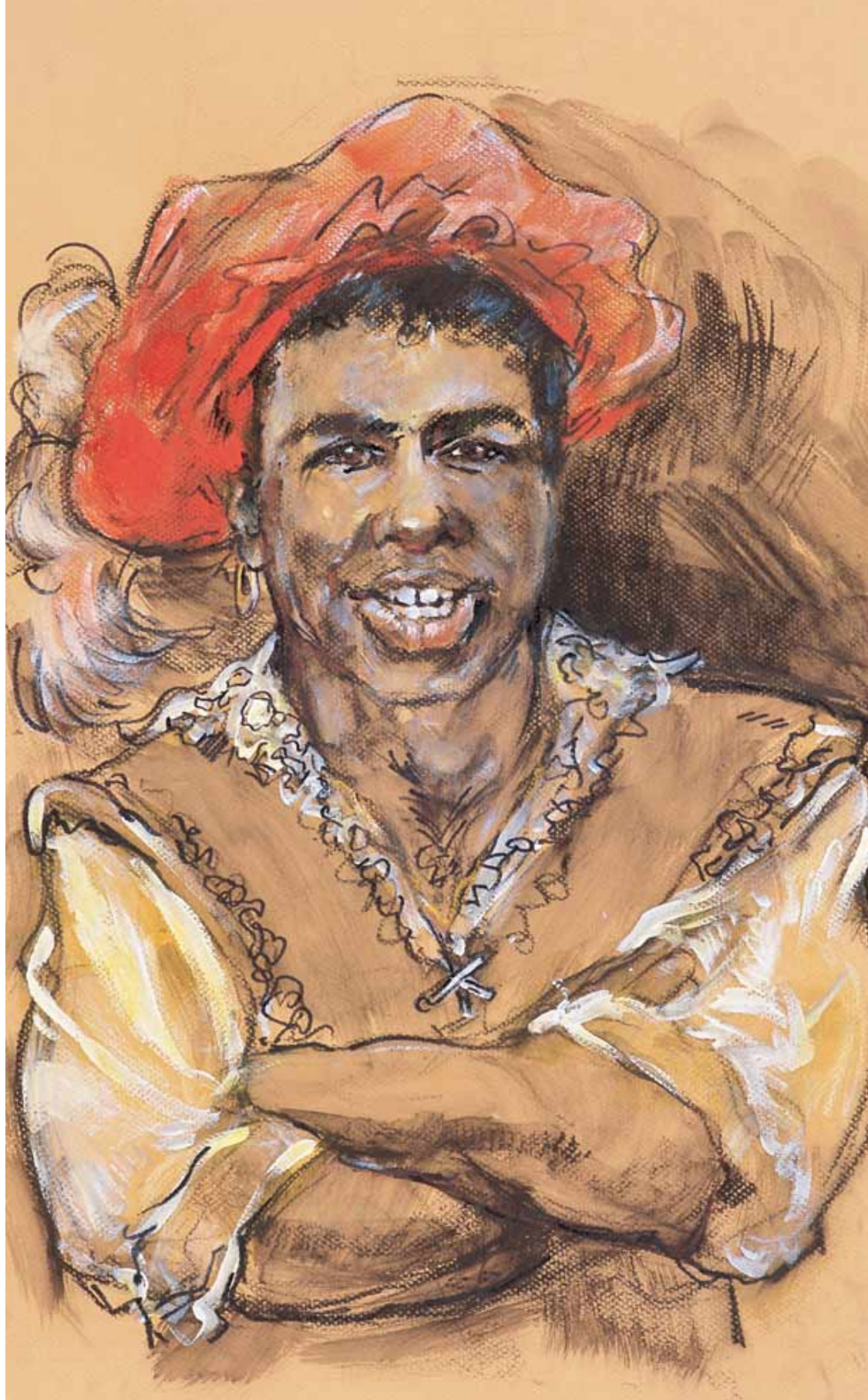
"Daarom moeten pieten er veel op oefenen, zodat ze er zich bij het échte werk als een vis in het water voelen."

Ergens op een dak boven ons was een piet allerlei onnozele fratsen aan het uithalen. "Kijk die piet daar zich eens uitsloven!"

zei Piëtro. "Dat is omdat er gasten zijn, hij wil gewoon wat opvallen en 'cool' lijken!"

Wij vonden het wel grappig, de kunstjes van die piet op het dak, en ondernamen zelfs een schalkse poging om lollig uit de hoek te komen: "Ja, hij voelt zich duidelijk een hele piet!"

Maar blijkbaar was Piet Ali niet zo op onze lolletjes gesteld, noch op de doldwaze fratsen van de piet op het dak.

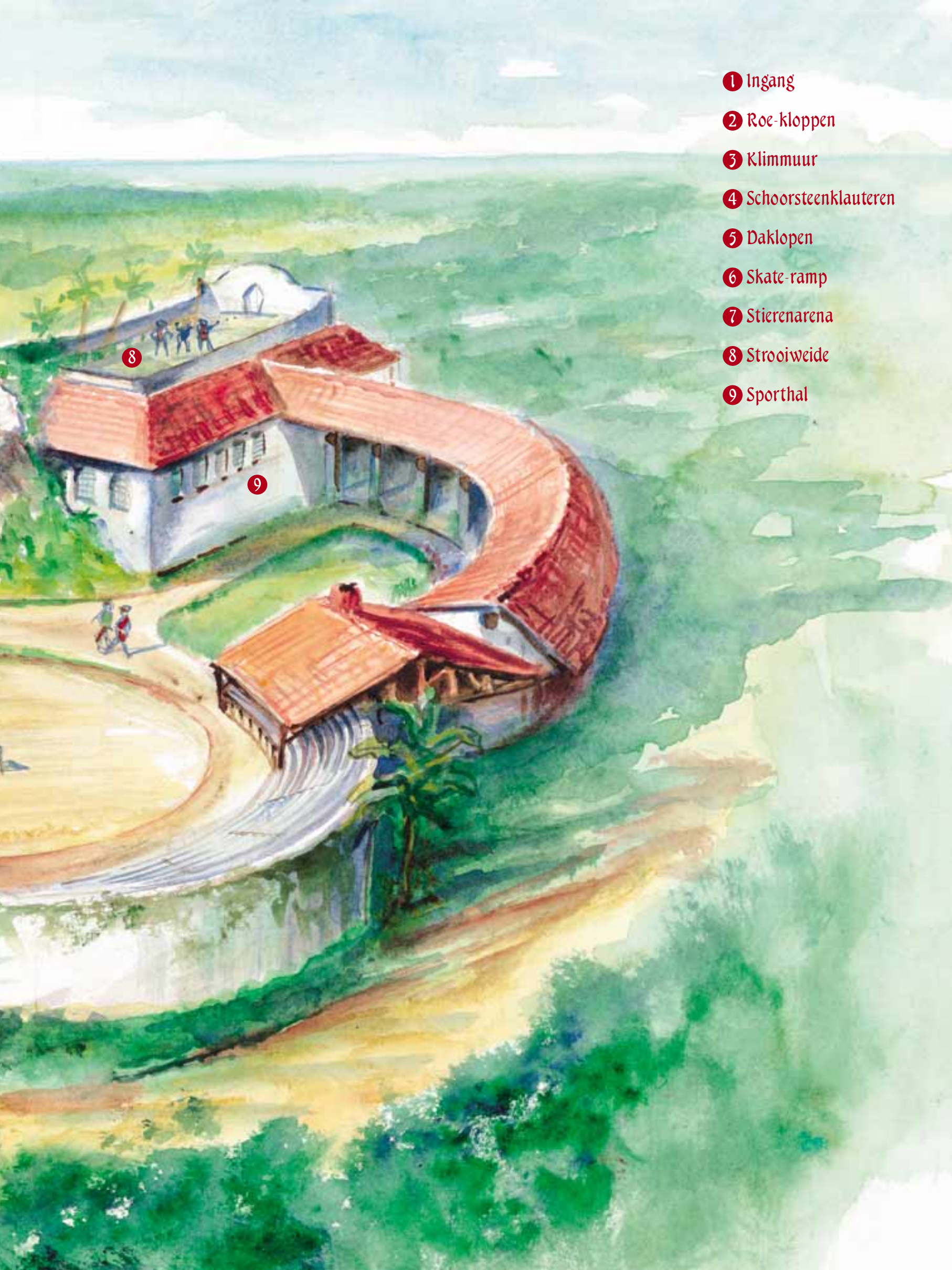

"Piet Koelewijn, kom van dat dak af!" brulde hij de uitslover toe. "Ja hoor, ik kom al. Zeurpiet!" Noemde die piet de kwaai drillmaster zomaar een zeurpiet!? We voelden de bui al hangen en bleven versteend staan kijken in afwachting van de storm die nu wel losbarsten zou.

Maar in plaats van ontzettend kwaad te worden, kwam er een brede grijns op Piet Ali's gezicht. Piëtro zag onze verbazing. "Dat stoere imago en dat blaffen van bevelen hoort gewoon bij zijn vak als pietendrillmaster. Maar het is en blijft een piet hoor, en die lachen nou eenmaal altijd!"

Pietenopleidingscentrum

- 1 Ingang
- 2 Roe-kloppen
- 3 Klimmuur
- 4 Schoorsteenklauteren
- 5 Daklopen
- 6 Skate-ramp
- 7 Stierenarena
- 8 Strooiweide
- 9 Sporthal

"Het is natuurlijk van wezenlijk belang dat pieten goed zijn in het rondlopen met zakken speelgoed en strooigoed," zei Piëtro. "Daar wordt dus keihard op getraind. En eigenlijk is 'zaklopen' helemaal zo gek nog niet. Wisten jullie dat zaklopen ooit nog een discipline is geweest op de Olympische Spelen? Echt waar! Maar toen moest de atleet natuurlijk wel met zijn benen in de zak vooruit zien te komen, in plaats van die zak over zijn schouder te gooien!"

"En uh...die zak, wordt die naast voor strooigoed en cadeautjes eigenlijk ook gebruikt om stoute kinderen in te stoppen?"

"Welnee, welnee! Sinterklaas is 's werelds grootste kindervriend, die laat écht geen kinderen in de zak stoppen hoor! Kijk, dat van die zak is eigenlijk maar een fabeltje, dat we in stand houden omdat het een beetje helpt om de kinderen braaf te houden!"

"En dat van die roe, is dat dan ook maar een fabeltje?"

"Nou nee..., dat is eigenlijk toch wel écht. Wie zoet is krijgt lekkers, wie stout is de roe. Maar een pak billenkoek van de roe doet niet echt pijn hoor. Het is eigenlijk eerder ymbolisch, zoals in de hoek gezet worden."

"Maar waarom eigenlijk een roe?"
"Tja, eigenlijk is dat een soort traditie, zoals hier heel veel traditie is. Vroeger gebruikten wij pieten een bundel twijgen, een roe dus, om het roet uit de schoorsteen te vegen voor we er doorheen gingen. En als we die roe nou eenmaal toch bij ons hadden, konden we hem net zo goed ook gebruiken voor de stoute kindertjes!"

"En tenslotte is er natuurlijk het schoorsteenklauteren, dat misschien wel de ultieme pietenactiviteit is."

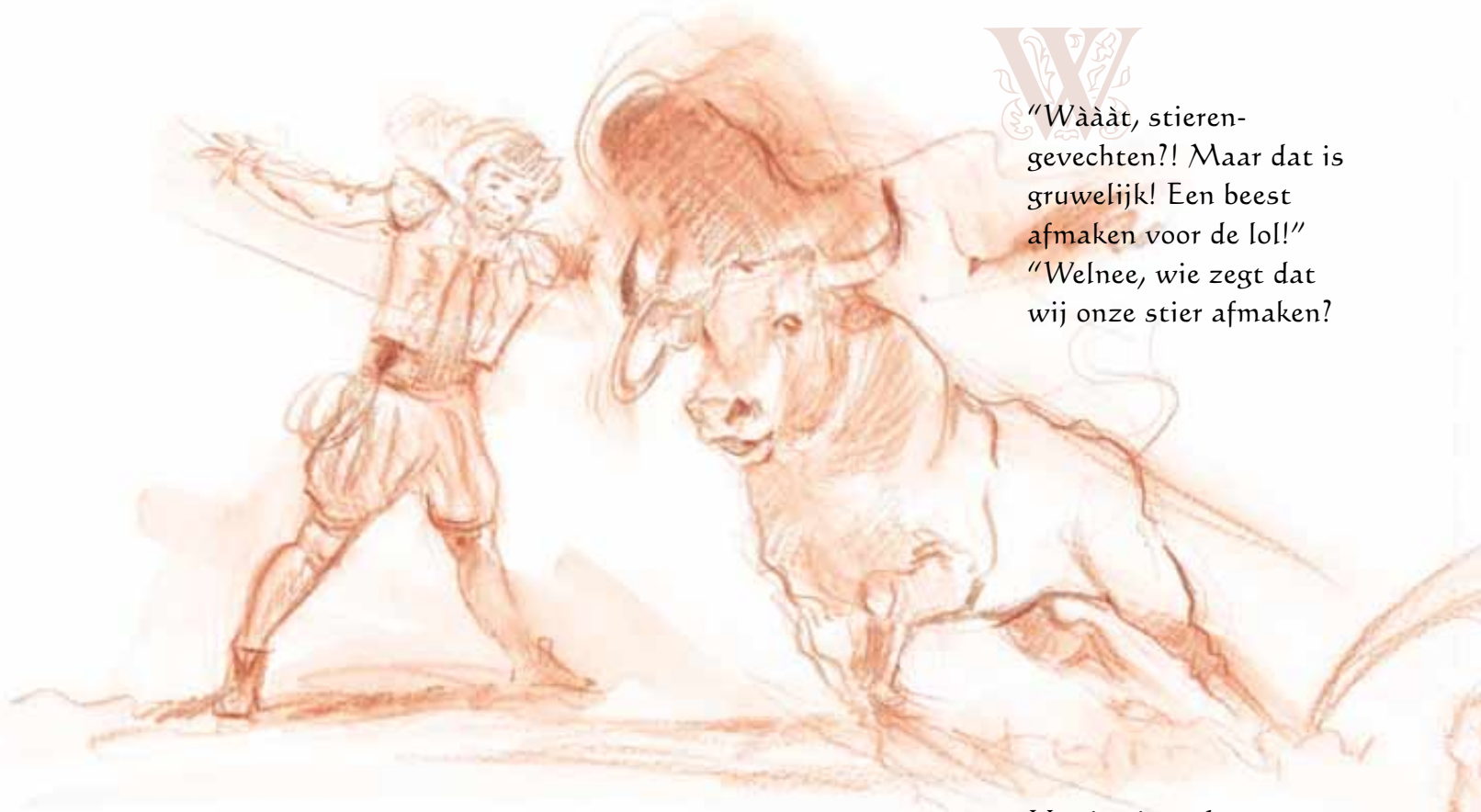
"Maar tegenwoordig zijn er toch steeds minder huizen met schoorstenen? Wat doen de pieten dan om binnen te komen?"

"Nou, gewoon: door de deur natuurlijk, hoe anders! Maar als het even kan, nemen ze toch nog wel altijd de schoorsteen hoor. Noem het ook maar traditie, want die gewoonte is al eeuwenoud. Eigenlijk was de schouw vroeger niet alleen een praktische manier om het huis binnen te komen, maar had hij ook een diepere betekenis. De schoorsteen zoals wij die nu kennen, werd uitgevonden in de elfde eeuw, en verving het rookgat dat symbool stond voor de 'verbinding tussen de geesten en de mensen'. Uiteraard heeft een schoorsteen tegenwoordig al lang niet meer die betekenis, maar ja, oude gewoonten sterven nu eenmaal moeilijk uit."

“En hier doen we aan stierengevechten.”

“Wààt, stieren-
gevechten?! Maar dat is
gruwelijk! Een beest
afmaken voor de lol!”

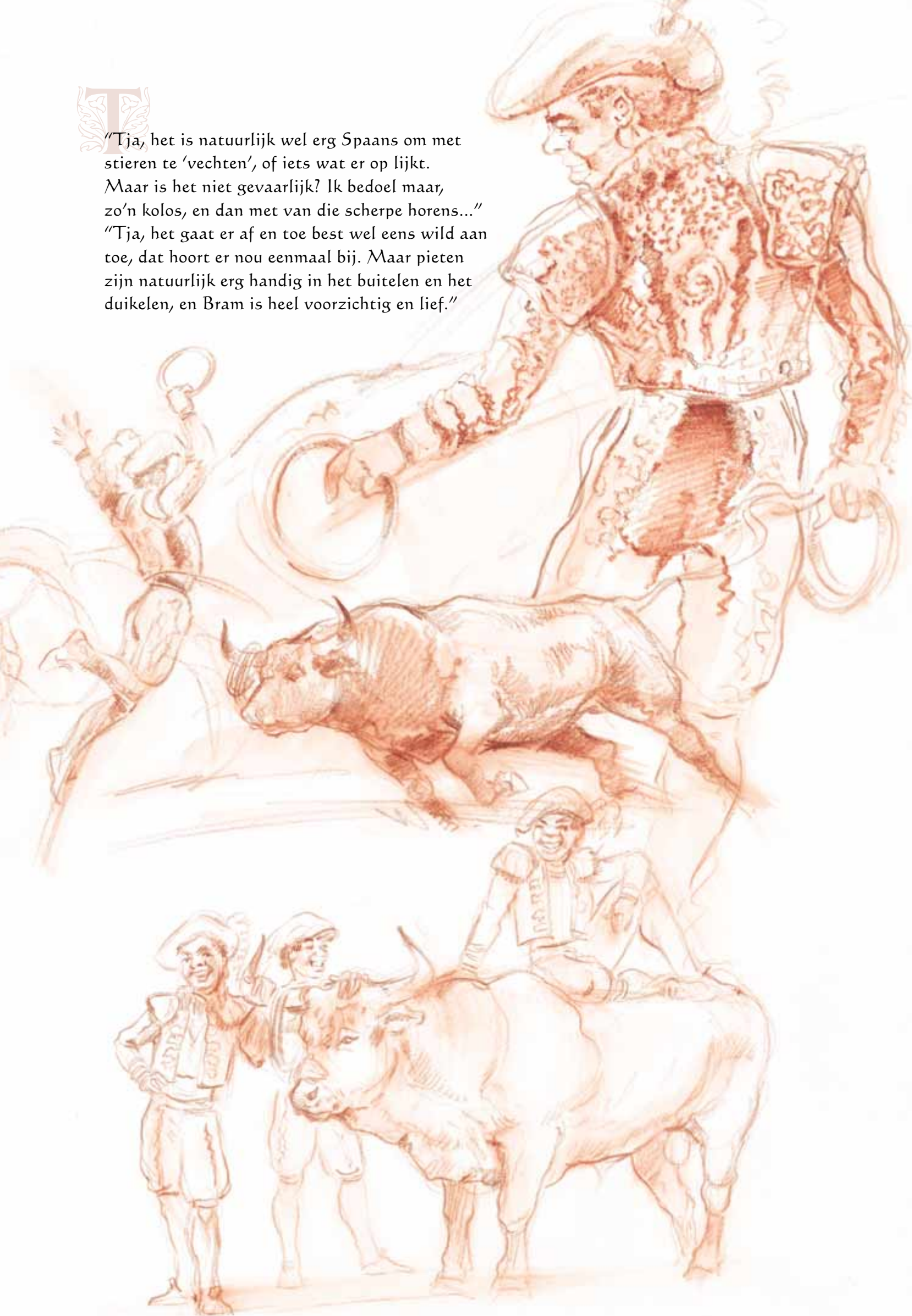
“Welnee, wie zegt dat
wij onze stier afmaken?”

Het is niet echt
vechten wat we doen
hoor, maar veeleer
spelen! Kijk, de
bedoeling van het
zogenaamde stieren-
vechten is gewoon om
een ring over zijn lange
horens te leggen.
Afmaken, stel je voor,
zo zijn we hier niet!
Trouwens, als we Bram
zouden afmaken, zouden
we erg snel klaar zijn
met stierenvechten,
want we hebben hier
maar één stier in
Sint-Nicolaasstad!”
“Bram? Hij heeft dus
nog een naam ook?”
“Ja natuurlijk. En moet
je maar eens kijken
hoe leuk Bram al dat
stierenvechten vindt.
Hij geniet ervan!”

"Tja, het is natuurlijk wel erg Spaans om met stieren te 'vechten', of iets wat er op lijkt. Maar is het niet gevaarlijk? Ik bedoel maar, zo'n kolos, en dan met van die scherpe horens..."
"Tja, het gaat er af en toe best wel eens wild aan toe, dat hoort er nou eenmaal bij. Maar pieten zijn natuurlijk erg handig in het buitelen en het duikelen, en Bram is heel voorzichtig en lief."

En voor Sinterklaas, met zijn rode mantel aan? Daar worden die stieren toch wild van?"
"Welnee, dat is gewoon een verzinsel uit het échte stierenvechten, om het publiek te entertainen zeg maar. Jullie zouden eens moeten weten: alle stieren zijn kleurenblind!"

“En dit is onze skateramp,” zei Piëtro terwijl we aangekomen waren bij een soort halfronde constructie waarin een aantal erg hippeieten kunstjes aan het uithalen waren met een skateboard.

“Wel erg in, zo’n skateramp. Vooral met die moderne pietengraffiti er overal op. Jullie gaan hier in Sint-Nicolaasstad goed mee met de tijd. Maar wat heb je eigenlijk als zwarte piet aan dat skaten? Je kunt moeilijk skaten op daken...”

“Tja, je zou kunnen zeggen dat we het gewoon voor de lol doen. Maar er is toch wel wat meer. Net zoals jullie voetballen, tennissen of hockeyen eigenlijk. Je hebt ontzettend veel lol, en tegelijkertijd blijf je lenig en gezond!”

We hadden nu zowat alle disciplines van het piet-zijn gezien: roe-kloppen, zaklopen, pepernotenstrooien, schoorsteenklauteren... maar we misten toch nog iets heel belangrijks: "En cadeautjes, moeten pieten zich daarin ook niet oefenen?"

"Jazeker, daar hebben we zelfs een speciale sport voor ontwikkeld. Kom maar eens mee naar de sporthal!"

Onder het grootste dak van het pietenopleidingscentrum lag een prachtige oude sporthal. En ook hier hing aan de ingang een bord met gevleugelde woorden erop: 'Sana mens in sano piet'.

"Dat komt uit het Latijn," legde Piëtro uit. "Het betekent 'een gezonde geest in een gezonde piet'. Door je lichaam door sport te trainen, wordt namelijk ook je geest sterker."

"Jullie doen hier eigenlijk best wel veel aan sport."

"Natuurlijk doen pieten veel aan sport," kwam Sinterklaas met strenge stem tussenbeide. "Iedereen zou aan sport moeten doen! Kijk, vroeger moesten de mensen jagen, vruchten verzamelen of op het land werken, en hadden ze zo voldoende lichaamsbeweging. Maar tegenwoordig zitten mensen achter computers, schoolboeken of het stuur.

Dat ongezonde 'gezit' moet je dus compenseren, bijvoorbeeld door te sporten! En hetzelfde geldt voor pieten: omdat steeds minder mensen een schoorsteen hebben en pieten tegenwoordig dus steeds vaker langs de voordeur naar binnen gaan, hebben ze wat anders nodig om zich fysiek uit te kunnen leven. Nee, sport is erg belangrijk, ook voor een piet. Wie niet aan gezonde lichaamsbeweging doet, laat zijn gezondheid... verpieteren!"

"Het lijkt eigenlijk wel erg veel op basketbal hoor, Sinterklaas, dat cadeauwerpen."

"Tja, daar kan ik natuurlijk ook niet aan doen. Basketbal werd pas in 1891 uitgevonden, in Amerika dan nog wel. Ons cadeauwerpen hier in Spanje is heel wat eeuwen ouder!"

"En wie de meeste cadeautjes in de schoorsteen gooit, die wint?"

"Tja, als je het zo bekijkt wel," antwoordde Sinterklaas terwijl hij bedachtzaam door zijn lange witte baard streek. "Maar eigenlijk wint iedereen die meedoet een beetje. Ik heb het ooit al eens tegen een jong Frans kereltje gezegd, dat later meen ik de Olympische Spelen opnieuw heeft bedacht: meedoen is zoveel belangrijker dan winnen..."

“En Sinterklaas, doet
ù eigenlijk aan sport?”
“Ja natuurlijk jongens:
paardrijden!”

"Hoe heet uw paard, Sinterklaas?"

"Americcho."

"Americcho? Wat een rare naam!"

"Tja," viel Piëtro in. "Het verhaal van de afkomst van die naam is nauw verbonden met de afkomst van het paard zelf. Americcho komt namelijk uit Amerika, dat genoemd is naar de ontdekkingsreiziger Americcho Vespucci."

"Het paard van Sinterklaas komt uit Amerika? Dan is het een Amerikaans raspaard, zo'n mustang?"

"Ja en nee. Kijk, eigenlijk bestaat er niet zoiets als een Amerikaans raspaard. Jullie kennen vast allemaal wel die verhalen van hoe nauw verbonden de Amerikaanse indianen waren met hun paarden. Nou, voordat Amerika werd ontdekt door Columbus, waren er daar zelfs helemaal geen paarden! De zogenaamde

'Amerikaanse' paarden zijn nakomelingen van de Andalusische paarden die Columbus meenam naar Amerika. Eigenlijk is Americcho van afkomst dus gewoon een Spaans paard!"

"Ik dacht eigenlijk altijd dat het paard van Sinterklaas een schimmel was?"

"Dat klopt ook! Maar schimmel duidt niet op een ras, maar op een kleur. Americcho is een paard met wit haar op een donkere huid. Een schimmel dus, zoals wel meer Andalusische paarden. Vroeger was het erg slijk om een schimmel te hebben, een klein beetje zoals een Rolls Royce tegenwoordig. En Americcho is niet eens zomaar een gewone schimmel. Hij heeft zijn opleiding gehad in de beroemde Spaanse School in Wenen, waar die prachtige Lippitzaner-paarden worden opgeleid. Vandaar ook dat hij zo'n begaafd acrobaat is en over daken kan lopen."

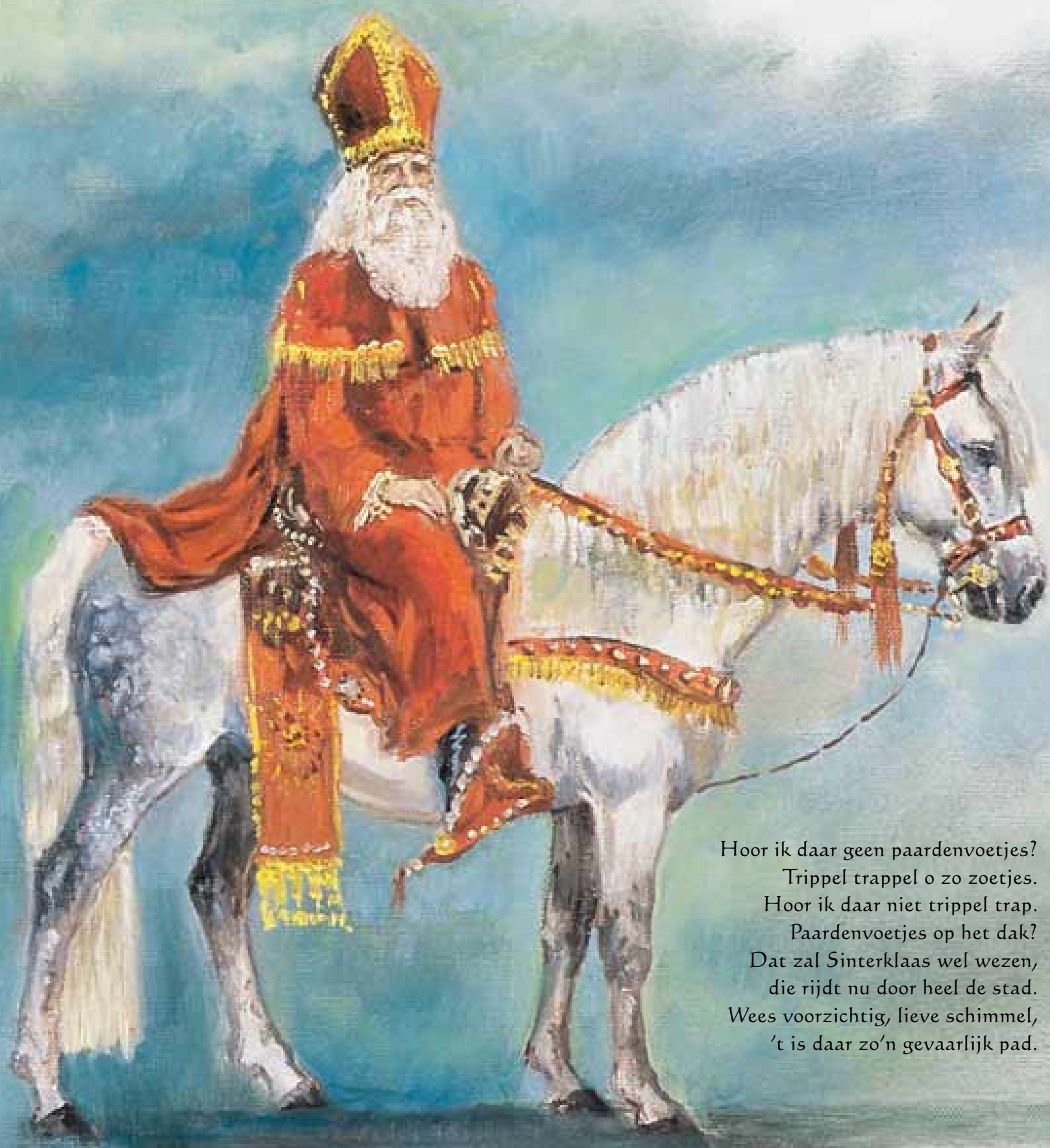

Zachtjes gaan de paardenvoetjes

Zachtjes gaan de paardenvoetjes.
Trippel, trappel, trippel, trap.
't Is het paard van Sinterklaasje.
Stippe stappe stippe stap,
Paardje draagt met veel gemak
Sinterklaasje over 't dak,
paardje draagt met veel gemak,
Sinterklaasje over 't dak.

Hoor ik daar geen paardenvoetjes?
Trippel trappel o zo zoetjes.
Hoor ik daar niet trippel trap.
Paardenvoetjes op het dak?
Dat zal Sinterklaas wel wezen,
die rijdt nu door heel de stad.
Wees voorzichtig, lieve schimmel,
't is daar zo'n gevaarlijk pad.

Hoor ik daar geen paardenvoetjes?

"En die liedjes van dat over het dak lopen, zijn die écht waar? Ik bedoel maar: dat pieten over daken kunnen klauteren, dat hebben we daarnet zelf met onze eigen ogen kunnen zien. Maar een paard?!"
"Ja natuurlijk, zoiets verzin je toch niet! Echt waar hoor, Americcho loopt met Sinterklaas over daken. Om hem daarbij te helpen, krijgt hij van Piet Smit speciale hoefijzers aangemeten. Laten we daar maar eens even naar gaan kijken in de smidse!"
In de smidse stond achter het vuur een enorme piet met een zware hamer op een stuk ijzer te slaan, waardoor de gensters ons om de oren vlogen.

Toen hij bijna klaar was met het hoefijzer, maakte hij er met een speciale hamer een grote inkeping in, die perfect moest passen op de nok van een dak.
"Kijk, dankzij die speciale vorm kan Americcho over daken wandelen," zei Piëtro. "Dat en de antisliplaag natuurlijk, want Americcho moet natuurlijk ook over de daken kunnen stappen wanneer het gevroren heeft."

M

"Maar een speciaal ontworpen hoefijzer met antisliplaag of niet, Americcho is toch wel een erg speciaal paard," vertelde Piëtro terwijl we van de smidse naar de stallen gingen. "En zo'n speciaal paard verdient natuurlijk ook een speciale verzorger. Dit is Pedro-Roberto, de piet die instaat voor de verzorging van Americcho. En Pedro-Roberto doet een stuk meer dan eten geven, stallen uitmesten en Americcho roskammen. Kijk, ook Americcho is natuurlijk wel eens bang als hij een erg hoog dak op moet of als het bijvoorbeeld erg hard waait boven op zo'n dak. Maar dan fluistert Pedro-Roberto hem wat in het oor, en is die angst meteen verdwenen." "En wat fluistert Pedro-Roberto dan in Americcho's oor?" "Geen piet die het weet. Dat is het geheim van de paardenfluisteraar, zegt 'ie dan mysterieus!"

"Waarachtig een prachtier, Sinterklaas, die schimmel van u. Intelligent, gracieus en met een staart als engelenhaar. Maar het is en blijft in deze hoogtechnologische tijden toch nog altijd een beetje een verouderd vervoersmiddel, zo'n paard. Heeft u nooit overwogen u op een andere manier te gaan verplaatsen?"

"Hoe hadden jullie dat dan gezien, jongens?"

"Nou, een goeie motor bijvoorbeeld! Neem nou eens zo'n Harley-Davidson, da's een stijlvolle motorfiets, toch?"

"Een bisschop op een Harley-Davidson? En dan met een zwarte piet achterop zeker! Wat een zicht moet dat wel niet zijn! Misschien moeten we maar meteen bij de Hells Angels gaan ook, wat denk jij, Piëtro?" Sinterklaas en Piëtro bestierden het zowat van het lachen, en in de stal hoorden we Americcho hoogst geamuseerd mee hinniken. Leuk hoor, dan doe je al eens een suggestie...

J'a Sinterklaas," gierde Piëtro verder, "en dan vragen we aan Piet Schoenmaker om voortaan in plaats van een mooi zadel voor Americcho, een ruig leren jekker en boots met van die franjes te maken voor op uw Harley-Davidson!" Wat een pret zeg! Terwijl Sinterklaas en Piëtro nog aan het schuddebuiken waren, kwamen we aan bij Piet Schoenmaker. Hij had in zijn atelier een prachtig nieuw zadel voor Americcho klaarstaan. Maar dat was natuurlijk niet zijn hoofdtaak, want zoals zijn naam al deed vermoeden, stond zijn atelier vol met pietenschoenen. De schoenen hadden in de zool dezelfde inkeping die we ook hadden gezien in de hoefijzers van Americcho, en die het de pieten dus makkelijker moest maken om over de nok van een dak te lopen.

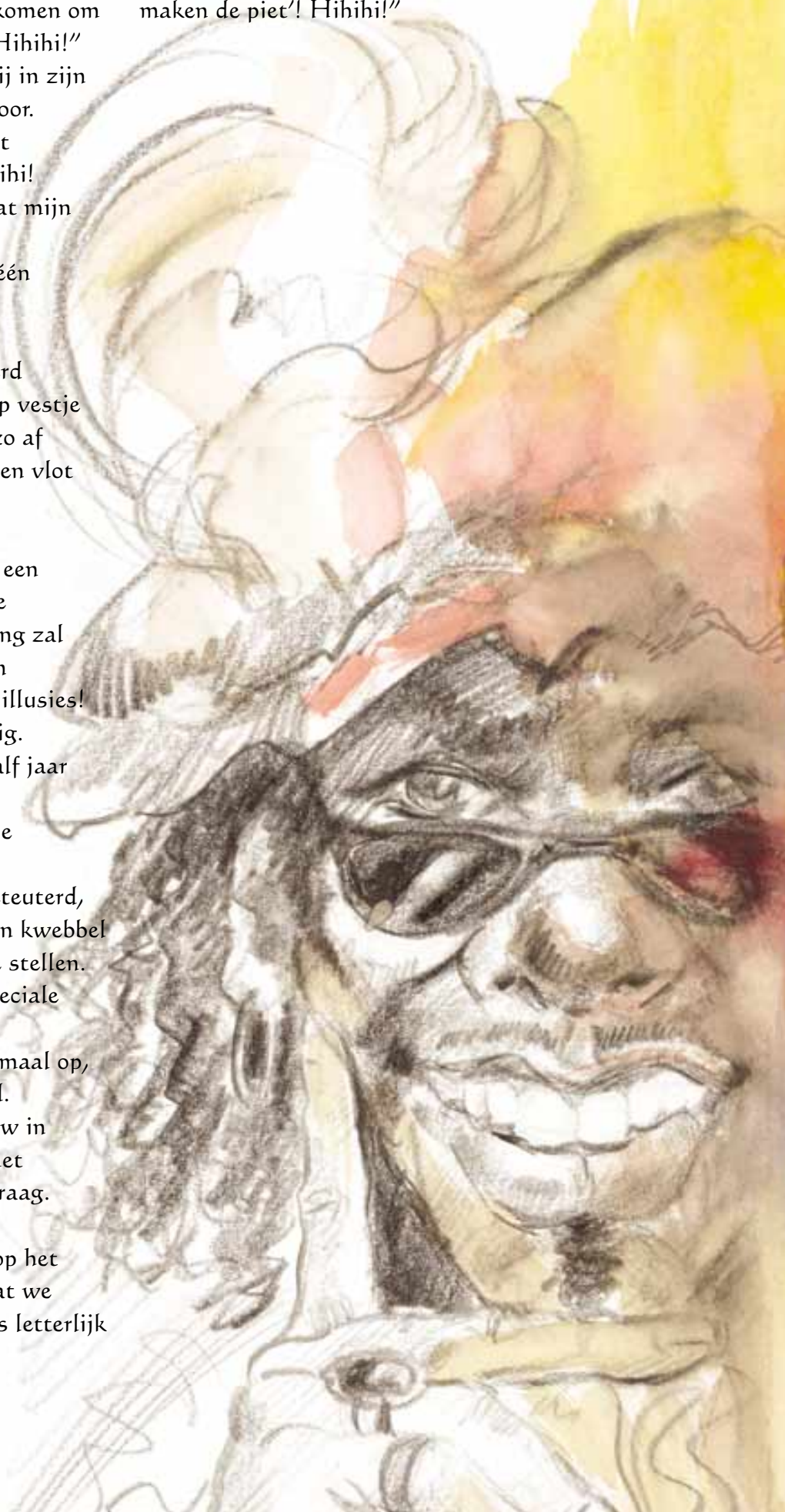
E"En wat hoor ik van Piëtro, Sinterklaas," kwam ook Piet Schoenmaker lollig uit de hoek, "u wilt dat ik voortaan motorboots voor u maak?" "Nee nee, Piet Schoenmaker, blijf bij je leest!"

N naast het schoenenatelier van Piet Schoenmaker, was het kledingatelier van Piet Couture. Nog voor we kennis konden maken, begon hij al meteen te kwebbelen als een ouwe kletstante. "Oooh, wat leuk, daar zijn jullie dan! Ik had al gehoord dat jullie helemaal naar Sint-Nicolaasstad waren gekomen om Sinterklaas te bezoeken. Leuk zeg, ééénig! Hihhihi!" We wilden iets vragen over de kleding die hij in zijn atelier maakte, maar ook daar was hij ons voor. "Jullie zullen je wel afvragen, waarom draagt Sinterklaas toch zo'n ouderwetse kledij, hihhihi! En jullie zullen misschien wel denken dat dat mijn idee is! Nou nee hoor, hihhihi!" "Ik ben een bisschop, beste Piet Couture, géén modepop!" wierp Sinterklaas op. "Da's natuurlijk wel waar Sinterklaas. Maar in plaats van die middeleeuwse tabberd met goudborduur, zou u misschien een hip vestje uit mijn Verpici-kledinglijn kunnen dragen zo af en toe. En uw albe vervangen we dan door een vlot zijden hemdje uit mijn Pieterfeld-collectie! Oh, Sinterklaas, ik kijk er nu al naar uit!" "En mijn staf zal ik misschien inruilen voor een handtasje?" sprak Sinterklaas met gefronste wenkbrauwen. "En mijn gouden bisschopsring zal ik dan meteen maar laten omsmelten tot een neuspiercing? Nee hoor, maak je maar geen illusies! Al dat gedoe met die mode van tegenwoordig. Ze maken het zo lelijk, dat ze het om het half jaar moeten veranderen. Ik heb als bisschop een bepaalde waardigheid uit te dragen, daar doe ik dus mooi niet aan mee!" Piet Couture keek nu toch wel een beetje beteuterd, en we maakten van de halve seconde dat zijn kwebbel stilstond gebruik om toch maar een vraag te stellen. "Waarom dragen pieten eigenlijk van die speciale pietenkledij?" Piet Couture fleurde bij die vraag weer helemaal op, wat zeker ook voor zijn spraakwerval gold. "Dat is de kledij waarin in de zestiende eeuw in Spanje de pages rondliepen. Een pofbroek met daarboven een wijde blouse met een witte kraag. En als het wat kouder wordt eventueel met een mooie strakke wambuis. En boven op het hoofd een baret met een dodopluijm. Niet dat we onze dodo pijn doen hoor, maar hij laat soms letterlijk wel eens een pluim, hihhihi!"

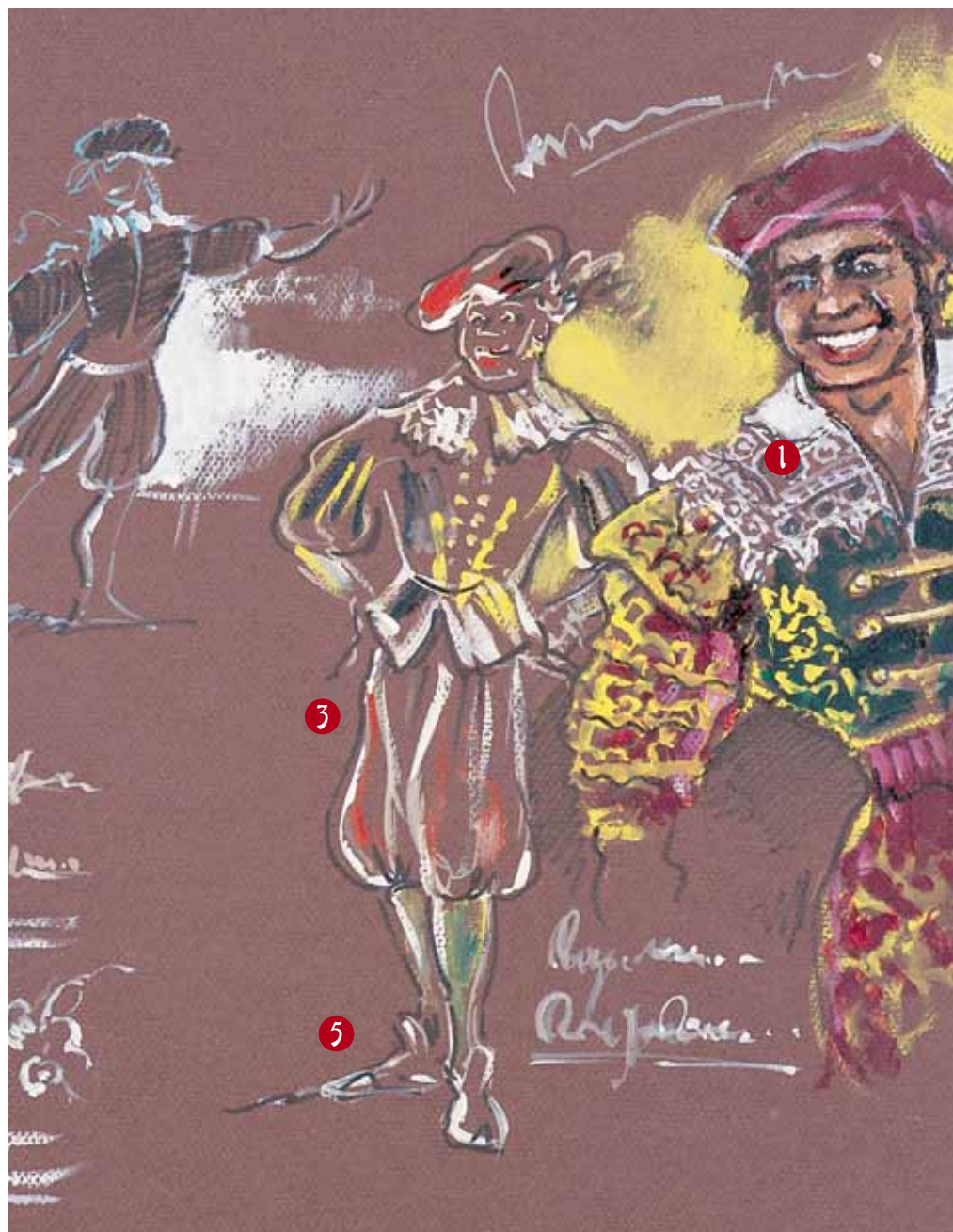
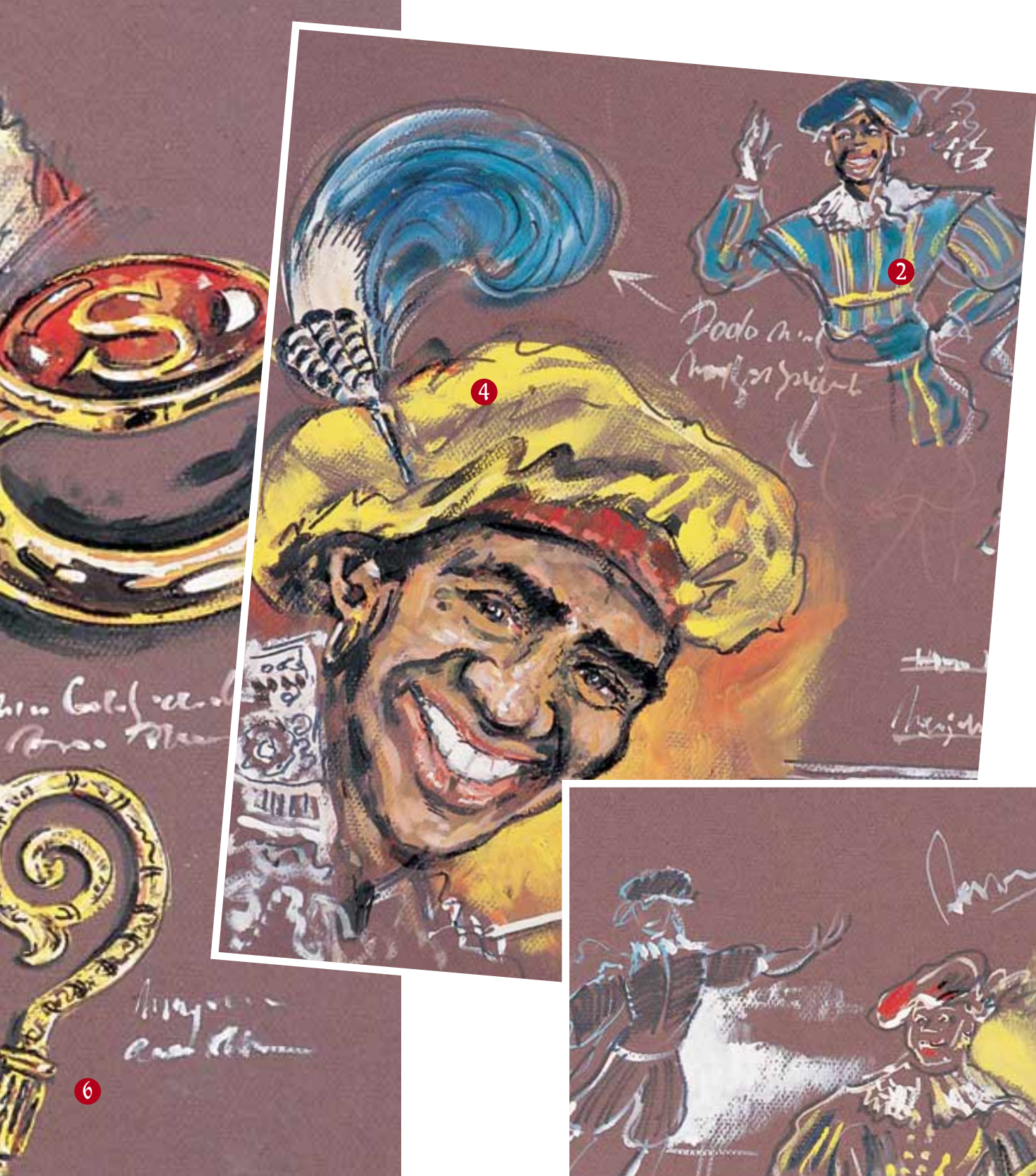
Het pieten-ensemble is misschien niet allemaal even modern, maar omdat pieten ook vandaag nog herkenbaar moeten zijn als pieten, hebben we dat dus maar zo gehouden. Hier in Sint-Nicolaasstad zeggen we niet 'de kleren maken de man', maar wel 'de kleren maken de piet'! Hihhihi!"

- 1 Witte handschoenen, met de bisschopsring of pontificaalring erboven gedragen
- 2 Tabberd, heeft de symbolische betekenis van de 'mantel der liefde'
- 3 Kant en onderkleed of albe
- 4 De mijter is het symbool van de overwinning; Nicolaas betekent oorspronkelijk namelijk 'volksverwinnaar' en is dan ook etymologisch verwant met Nike, de godin van de overwinning
- 5 De klingel, een soort dik koord dat de albe ter hoogte van de middel rond het lichaam houdt
- 6 De kromstaf, ook wel gewoon staf genoemd, is het meest typische symbool van de bisschoppelijke waardigheid, zoals een zwaard dat is voor een ridder. Hij is hol van binnen en verguld van buiten.

- 1 Wijde blouse met witte kraag
- 2 Wambuis
- 3 Pofbroek; wordt soms vervangen door een maillot
- 4 Baret met dodo-pluim
- 5 De speciale 'dakschoenen' van Piet Schoenmaker

Na het bezoek aan Piet Schoenmaker en Piet Couture, liepen we samen met Piëtro en Sinterklaas door uitgestrekte velden vol wijnstokken. Overal waren plukpieten aan de slag die de rijpe druiven van de ranken plukten en in manden legden. Tussen hen door liepen dan weer andere pieten met grote manden op hun rug, waarin de kleinere manden werden gelegd. Na een mooie wandeling kwamen we aan bij het oude Spaanse wijnhateau waar de San Nicolas wijn werd gemaakt. In de voortuin van de haciënda wees Piëtro ons op enkele prachtige bloemen die er bloeiden. "Weten jullie wat voor bloemen dat zijn? Dat zijn hyasinten!"

CHATEAU
San Nicolas

"San Nicolas is niet zomaar een ordinair wijntje, maar heel erg goede wijn," zei Piëtro toen hij ons door de oude wijnkelders van het chateau gidste. "Maar hoe die precies zo lekker wordt gemaakt, dat willen we natuurlijk niet aan de grote klok hangen. Over wat jullie dus straks te zien krijgen, daar moeten jullie wanneer jullie terug thuis zijn verder wel over zwijgen hoor! Dat is het geheim dat je deelt met San Nicolas..."

Het geheim dat je deelt met San Nicolas...

En zo kregen we een boeiende cursus wijnmaken. En niet zomaar wijn, maar San Nicolas wijn! We leerden over het gistingproces, hoe de wijn eerst in grote eikenhouten vaten wordt opgeslagen en pas na een hele tijd in de vaten te hebben gerijpt, in flessen wordt gebotteld. "En om er op toe te zien dat de San Nicolas wijn zo'n prachtig mooie wijn met een haast sintelijke afdronk wordt," beëindigde Piëtro zijn verhaal over de wijn, "is Sinterklaas zelf de wijnmeester. Alle dagen, nadat hij in de Sintelijke Bibliotheek de kinderopst heeft doorgelezen, komt hij hiernaartoe om te proeven."

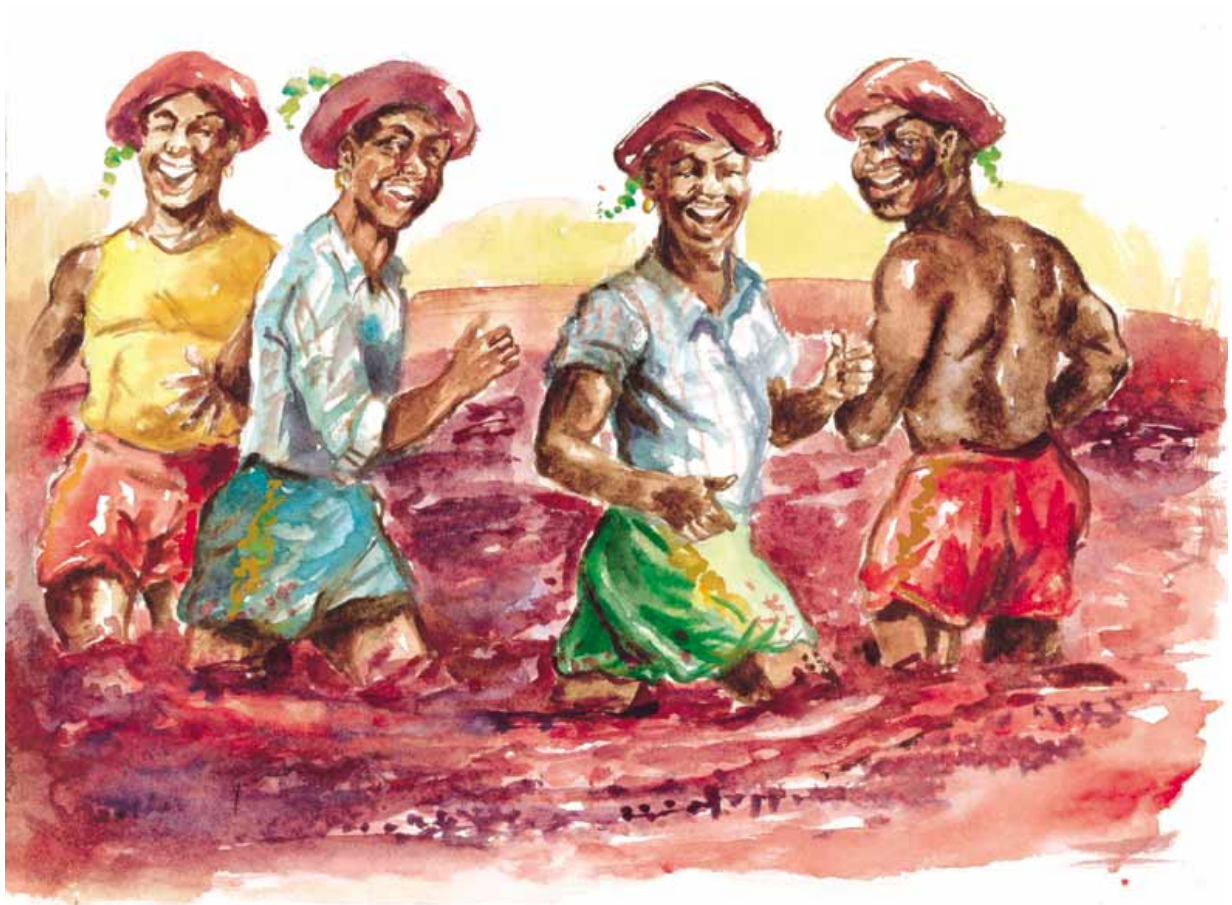
“En bestaat er eigenlijk ook een witte San Nicolas wijn Piëtro?”
“Nee, alleen een mooie dieprode wijn. En die is niet alleen heerlijk om zo te drinken, maar ook als basis van de lekkere bisschopswijn die jullie gisterenavond samen met Sinterklaas dronken. Maar willen jullie de San Nicolas wijn misschien ook eens niet gewoon zo proeven?” Piëtro hoefde niet te lang aan te dringen.

“Nu hebben we zowat het hele wijnproces gezien, Piëtro. En ook het heerlijke resultaat ervan geproefd natuurlijk! Alleen weten we nog niet hoe die druiven uit de wijngaard in de vaten terechtkomen.”

“Hebben jullie daarnet in de wijngaard die plukpieten met die grote manden op hun rug gezien? Die manden worden hier in een enorme open ton gelegegd, waarna weer andere pieten er met hun blote voeten een hele tijd doorheen stappen om ze te pletten, zodat het druivensap vrijkomt waarvan de wijn gemaakt wordt. En omdat dat in een ton in een rondje draaien anders toch wel wat eentonig is, maken ze ondertussen muziek en zingen ze er bij. Goede muziek trouwens, die pletters! Dat wijnpletten duurt maar een paar weken per jaar, en tussendoor treden ze dan ook overal op in Sint-Nicolaasstad. Ze noemen zichzelf dan ook De Pletters!” Aardige pieten trouwens, die Pletters. Toen ze even stopten met pletten, gaven ze ons een gesigneerde foto. Een heus collectors item!

De Pletters

Crappadoelie

Bibabeloelie

Oliebodip

Boogiewoedie

Zoals we dat ondertussen overal in Sint-Nicolaasstad gewend waren, hoorden we ook in de wijnvelden vrolijke muziek. De plukpieten zongen enthousiast en uit volle borst terwijl ze duidelijk van hun werk genoten. Maar toch klonk de muziek hier precies net iets anders. Het was alsof de plukpieten bij het zingen werden ondersteund door een hemels geluid, waarvan we maar niet konden achterhalen waar het vandaan kwam. "Dat prachtige en indrukwekkende geluid komt uit die kapel daar," zei Piëtro. "Kom maar eens mee, dan zal ik jullie eens iets heel speciaals laten zien."

"Dit is de Sintijnse Kapel," zei Piëtro toen we het kapelletje binnen waren gegaan. "Hier speelt Ludwig Van Piethoven overdag op zijn dakorgel. Het enige dakorgel ter wereld!"

"Een dakorgel?"

"Ja, het is een gigantisch groot orgel, waarvan de orgelpijpen door het dak naar buiten steken, zodat iedereen in de wijngaarden van de hemelse klanken mee kan genieten.

Van Piethoven speelt dan ook de pannen van het dak!"

"En die vier zingende pieten ernaast, dat is een soort kerkkoor?"

"Nee," zei Piëtro terwijl hij in de lach schoot. "Dat is niet bepaald een kerkkoor!"

Dat zijn de hipste pieten van heel Sint-Nicolaasstad, en hun muziek betekende dan ook een revolutie in de Sinterklaasmuziek. Ze heten de Pietels."

M

Maar hoe indrukwekkend het dakorgel en de muziek die eruit kwam ook was, de magie van de Sintijnse Kapel zat 'm toch in de zoldering. Die was helemaal beschilderd met een werkelijk magistraal meesterstuk.

"Heel lang geleden," zei Piëtro, "het was meen ik ergens aan het begin van de zestiende eeuw, kwam hier een Italiaanse jongen aanzetten die zei dat 'ie wel aardig kon schilderen. Laat maar eens zien, zei Sinterklaas toen tegen 'm. Ik heb een kapelletje waarvan je de zoldering mag beschilderen. Nou, en dit is het resultaat. Knap hè!" "We knikten allebei terwijl we al een zere nek kregen van naar boven te staren.

"Nou, dat vond Sinterklaas ook. Dus stuurde hij een brief naar een collega in Rome om die Michelangelo, want zo heette die knaap, aan te bevelen. Met de aanbeveling van Sinterklaas op zak, mocht Michelangelo toen natuurlijk direct aan de slag in een kapelletje daar ter plaatse. En omdat het toch wel een beetje op het origineel hier in de Sintijnse Kapel leek, hebben ze die kapel dan maar de Sixtijnse Kapel genoemd."

“Kijk, er zitten ook mandarijntjes in dat prachtige plafondschilderij van Michelangelo! Wat hebben jullie eigenlijk met mandarijntjes?”

“Tja,” zei Piëtro, “dat gaat eigenlijk al heel lang terug. Zelfs nog lang voordat Michelangelo hier aan de slag ging. Mandarijntjes zijn namelijk een soort oude vruchtbaarheidssymbolen. Daarom dat Sinterklaas ze graag uitdeelt overal waar hij komt. Maar dan wel de echte natuurlijk, die uit Sint-Nicolaasstad.”

“Jullie hebben hier dus jullie eigen mandarijnbomen?”

“Geen bomen, maar boom! Alle mandarijntjes komen uit één enkele boom! Niet zomaar een boom, maar een voorhistorische mandaqoia megalodon, de grootste boom ter wereld. En niet alleen de grootste, maar ook de meest unieke. Er is er namelijk maar één meer van op de hele wereld, en die staat hier in Sint-Nicolaasstad. De boom is zo groot, dat de plukpieten er hun eigen dorp in hebben gebouwd. Hebben jullie zin in een lange klim?”

Nou en of we dat hadden! Langs een heel netwerk van ladders bereikten we uiteindelijk de kruin van de mandarijnboom. Daar, boven tussen het groene loof, leerden we Piet Mandarijn kennen, een piet die al sinds pietenheugenis in de boom leefde. Geen enkele andere piet kon zich nog herinneren dat hij ooit uit de boom naar beneden was gekomen. En waarom zou hij ook: Piet Mandarijn had daarboven alles wat hij maar verlangde. Een prachtig huis, het mooiste uitzicht van de wereld en als hij honger had, had hij zijn hand maar uit te steken voor een heerlijk versgeplukt mandarijntje.

Piet Mandarijn vertelde ons dat elk najaar de rijpe appeltjes van oranje door hem en talloze plukpieten werden geplukt, en ze dan net voor het vertrek van Sinterklaas via een indrukwekkend laadsysteem in De Stoomboot werden geladen. En die Stoomboot was onze volgende bestemming in Sint-Nicolaasstad.

...van Amsterdam naar Spanje,
appeltjes van oranje...

"Hoe heet de stoomboot eigenlijk, Piëtro?"

"Nou gewoon, De Stoomboot. Zoals heel wat mensen die maar één poes hebben hun poes gewoon 'Poes' noemen, zo heet de stoomboot ook gewoon 'De Stoomboot'. Logisch toch? Een of andere piet heeft ooit wel eens voorgesteld om de stoomboot 'De Taai-tanic' te noemen. Maar dat hebben we toch maar niet gedaan. En toen heeft iemand anders zijn stoomboot de Titanic genoemd.

Tja, jullie weten wat daarmee is gebeurd...

En zoals jullie zien, is De Stoomboot geen gewone stoomboot. Zo hebben we het achtersteven overgenomen van het oude Spaanse galjoen waarmee Sinterklaas voer voordat er stoomboten waren."

"En die kanonnen in die geschutspoorten, dateren die ook nog uit die tijd? Ter verdediging tegen piraten?"

"Welnee, geen piraat die het in zijn bolle hoofd zou halen de boot van Sinterklaas aan te vallen, stel je voor! Nee hoor, die kanonnen zijn puur decoratief. En heel af en toe vuren we er nog wel eens een saluutschot met pepernoten mee af, als de kade te ver af is om te strooien."

"En dit is Piet Hein, de kapitein van De Stoomboot," stelde Piëtro ons voor aan een piet die evenveel weghad van een stoere zeebonk als van een piet.

"Dat is een goede naam voor een piet die kapitein is, Piet Hein."

"Inderdaad, ik ben genoemd naar Piet Heyn, die ooit nog de Spaanse zilervloot versloeg," bromde Piet Hein nors terug. "Maar wat moet dat eigenlijk, zo'n stelletje zoetwatermatrozen hier op mijn schip?"

"Kom, kom, Piet Hein," kwam Sinterklaas sussend tussenbeide.

"Deze jongens zijn helemaal naar Sint-Nicolaasstad gekomen om te kijken of ik wel echt besta. En nu ze hier toch zijn, kunnen we ze maar beter meteen laten zien dat ook De Stoomboot echt bestaat, vind je niet?"

"Ay ay, Sinterklaas, u bent de baas," sprak Piet Hein ineens op een heel andere toon, terwijl hij zijn hielen tegen elkaar klakte en met twee vingers tegen zijn baret salueerde. "Ik laat deze landrotten De Stoomboot zien, Sinterklaas! Laten we beginnen in mijn kajuit!"

1

4

7

8

12

14

13

1 Schouw voor rook stoomketels	8 Geschutspoorten
2 Nepschouw voor oefenen onderweg	9 Slaaphutten pieten met hangmatten
3 Boegbeeld	10 Cadeau-opslagruimtes
4 Klimtouwen	11 Stookruimte met ketels
5 Kajuit Sinterklaas	12 Mandarijnbunkers
6 Stuurhut	13 Tanks met pepernoten
7 Kajuit Piet Hein	14 Snoepgoedbunker

P
"Pepernootjes! Pepernootjes!"

We waren de kajuit van Piet Hein nog maar net binnen, of een bontgekleurde papegaai begon luid om pepernoten te bedelen.

"Pepernootjes, rrr, rrr! Ik wil pepernootjes!"

"Hou je snavel, mislukt stuk pluimvee," gromde Piet Hein de vogel toe.

"Hou zelf je snavel zwamneus, en geef me pepernootjes!" kraste de papegaai terug.

"Duizend speculazen en marsepeinen, zie je dan niet dat we gasten hebben, carnavalsvogel? Snavel dicht dus of ik verkoop je aan het circus. Als voer voor de leeuwen, begrepen - babbelse nepkalkoen!"

"Rrr, rrr, pepernootjes!" De papegaai was duidelijk niet onder de indruk.

"Dat is Kapitein Nemo, de scheepspapegaai..."

fluisterde Piëtro ons tussen het spervuur van krachttermen door. "En zoals jullie misschien al begrepen hebben, lust hij nogal graag pepernoten."

Zoveel was ons ondertussen al wel duidelijk.

Buiten de lawaaierige en om pepernoten bedelende Kapitein Nemo, was de kajuit één grote bende.

Overal stonden en hingen er oude zee-memorabilia, het leek wel meer op een antieke havenkroeg dan op de kajuit van een kapitein. Op de tafel lagen oude zeekaarten, daarnaast stond een antieke wereldbol waarvan Piet Hein blijkbaar stiekem zijn

drankkabinet had gemaakt, op een rommelig schap lagen wat boeken van Jules Verne, en in een glazen kast waren er imposante schelpen te bewonderen.

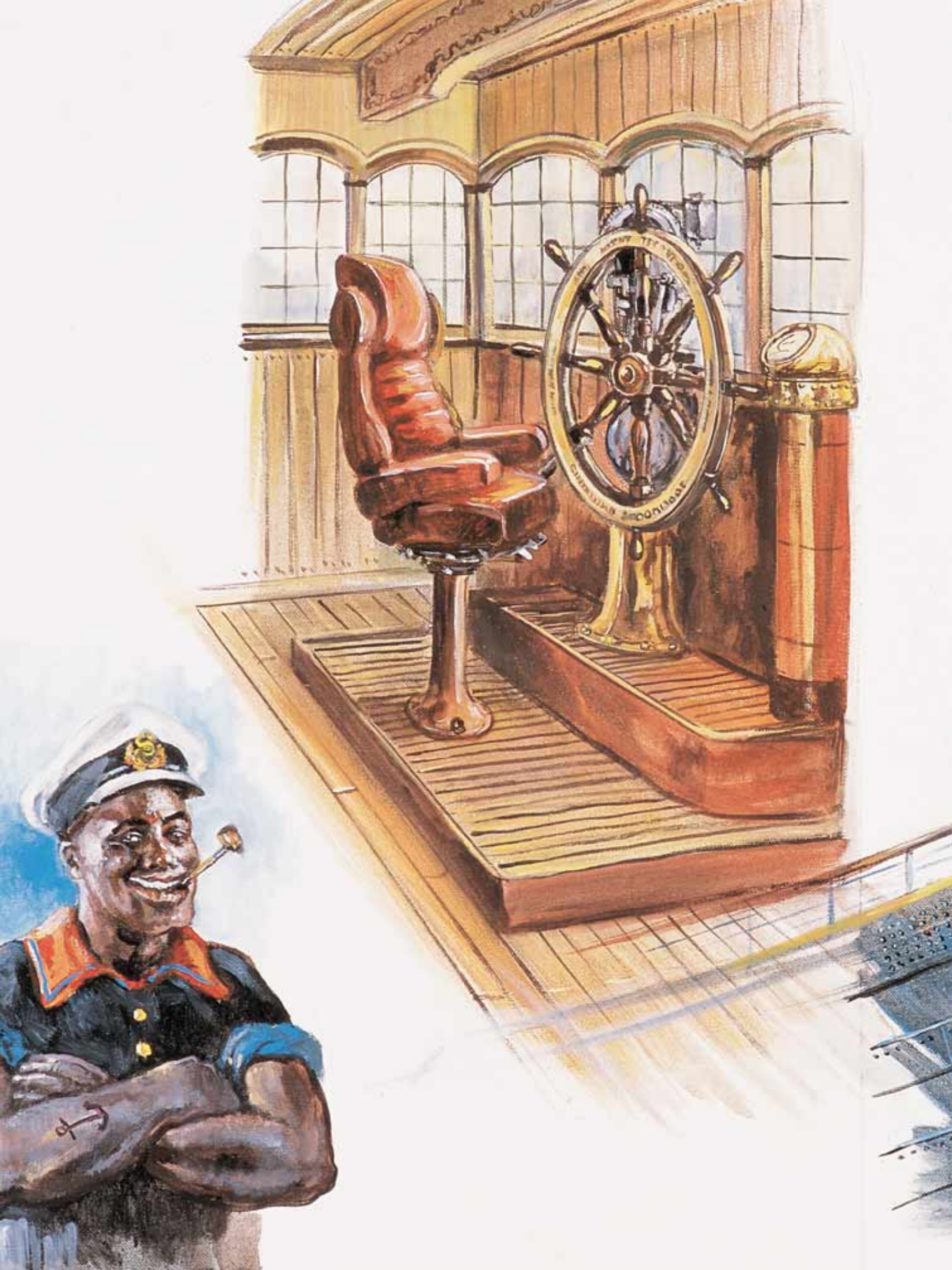
"Dat zijn souvenirs van mijn talloze roemruchte reizen over de zeven wereldzeeën," sprak Piet Hein trots terwijl we zijn collectie bewonderden. "Jaááá, jullie zouden eens moeten weten wat daar allemaal voor verhalen aan verbonden zitten..."

"Opschepper, je bent een grote opschepper!" kraste Kapitein Nemo door de kajuit. "Geef me liever wat pepernootjes in plaats van op te scheppen! Rrr! Rrr!"

"Wàààt, ik een opschepper? Ik laat je kielhalen, pepernotenvretende bosfazant. Wat zeg ik, ik voerde je aan de haaien mochten die je lusten! Opgezette kropduif! Zoetwaterkuiken! Mislukte soepkip!"

Piëtro boog zich naar ons toe en fluisterde zacht:

"Laat ze maar rustig op elkaar katten hoor. Die twee zijn al sinds mensenheugenis onafscheidelijke vrienden. Ze hebben alleen een wat vreemde manier om dat te uiten."

In de stuurhut leerden we Piet Stuurman kennen, nog zo'n stoere zee Piet.

"Ahoy jongens, welkom in de stuurhut van De Stoomboot!" begroette hij ons gul terwijl zijn pijp over zijn lippen danste.

"Van hieruit besturen we de beste schuit ter wereld!"

Piet Stuurman was een joviale zeebonk, en hij vertelde honderduit over waar elk knopje voor diende, liet ons de radar zien en we mochten zelfs plaatsnemen in zijn stoel achter het roer.

Toen we de stuurhut verlieten kregen we nog een stevige schouderklop mee, waar we allebei een al even stevige blauwe plek aan overhielden.

"Aardige Piet, die Piet Stuurman! Heb je dat gezien Piëtro, hij had een tatoeage met 'I love pepernoten' op zijn bovenarm!"

"Tja, typisch. Alhoewel... aan land eet hij zoals alle andere pieten niets liever dan pepernoten, marsepein en andere sinterklaaszoetigheid.

Maar zodra we de trossen losgooien en het ruime sop kiezen, wil hij ineens alleen nog maar spinazie eten. Vreemd hoor."

Naast de stuurhut hing een werkelijk prachtige scheepsbel in massief zilver.

"Weten jullie nog dat Sinterklaas jullie in het Speelgoedkwartier vertelde dat hij Piet Heyn als kind zijn eerste bootje cadeau gaf, en dat Piet Heyn heel wat jaren later de Spaanse Zilvervloot veroverde? Nou, als bedankje schonk Piet Heyn aan Sinterklaas toen deze prachtige zilveren scheepsbel."

We daalden en we klommen van dek naar dek, en bezochten ondertussen de slaaphutten van de pieten, de machinekamer, het kombuis en de chocoladebunkers, die extra ver van de stookketels lagen om te vermijden dat de chocolade door de warmte van de ketels zou smelten. En waar onze rondleiding door De Stoomboot helemaal in het achtersteven in de kajuit van Piet Hein begonnen was, eindigde hij helemaal vooraan in de boeg. Het prachtige gouden boegbeeld kwam ons precies bekend voor, alsof we het al eens eerder hadden gezien. Maar dat zullen we ons wel ingebeeld hebben.

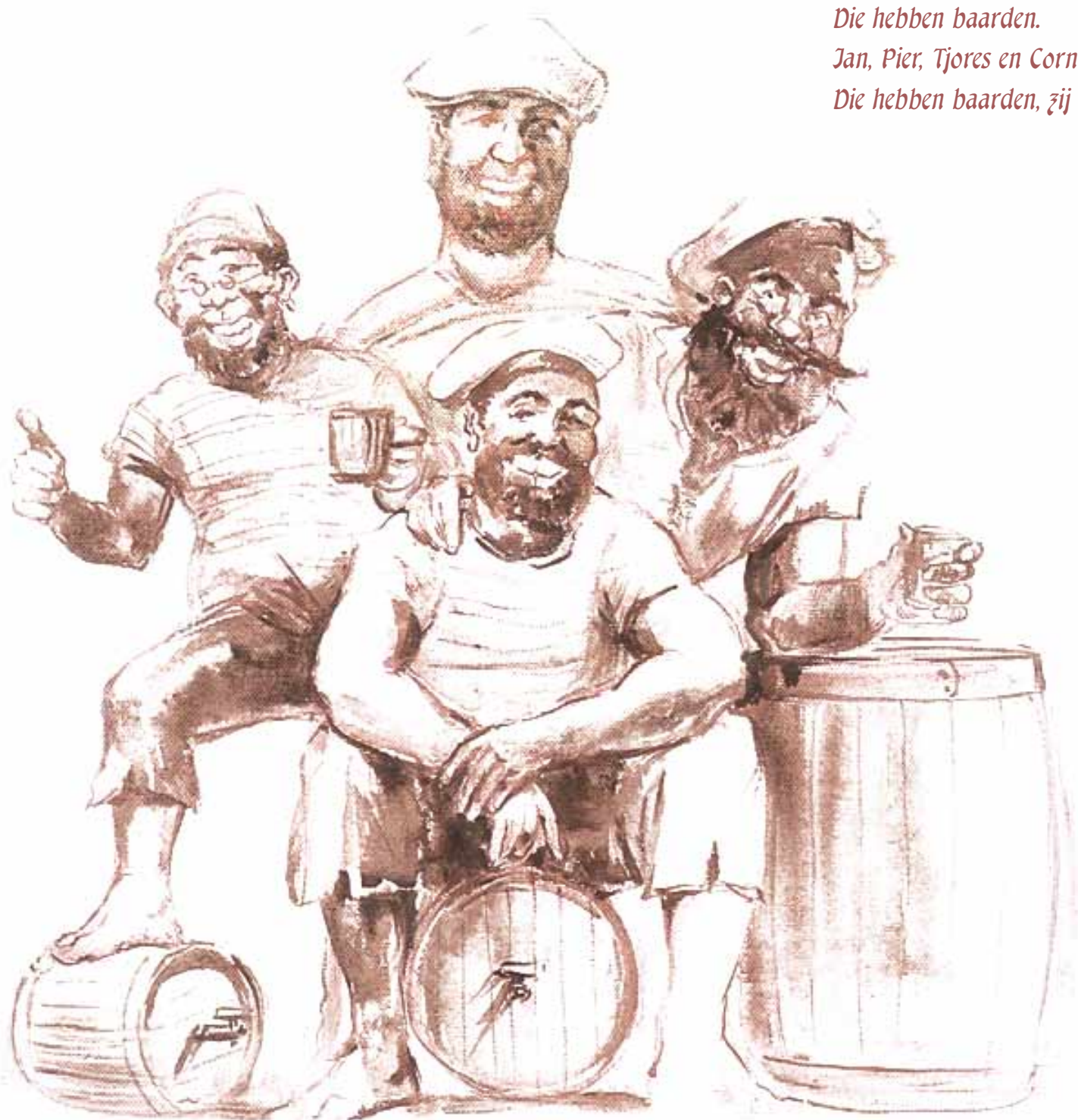
N

"Het zeepietenbestaan is mooi, maar hard," zei Piet Hein met vooruitgestoken borst. "Aan boord moet er gewerkt worden! Er zijn stookpieten bij de ketels, kookpieten in het kombuis, een stuurpiet aan het roer, een uitkijkpiet in het kraaiennest, en pieten die ervoor moeten zorgen dat De Stoomboot altijd netjes blinkt. En daarnaast moet er natuurlijk ook nog geoefend worden. De achterste schouw van De Stoomboot is er voor de rook uit de stookketels, de andere is een oefenschouw voor onderweg. En als de zeepieten klaar zijn met werken en oefenen, krijgen ze als beloning een beker mandarijnenever, wat in zeemansjargon en ook in zeepietenjargon een oorlam wordt genoemd. En daarvan willen ze nog wel eens erg vrolijk worden en aan het zingen slaan!"

"En wat doet het paard van Sinterklaas eigenlijk tijdens die lange reis?"

"O, dat huppelt een beetje het dek op en neer..."

*Al die willen te kapren varen
Moeten pieten met baarden zijn;
Jan, Pier, Tjores en Corneel
Die hebben baarden,
Die hebben baarden.
Jan, Pier, Tjores en Corneel,
Die hebben baarden, zij varen meel!*

*Zie, ginds komt de stoomboot uit Spanje weer aan
Hij brengt ons Sint Nicolaas, ik zie hem al staan!
Hoe huppelt zijn paardje het dek op en neer!
Hoe waaien de wimpels al heen en al weer!
Zijn knecht staat te lachen, en wenkt ons reeds toe:
Wie zoet is krijgt lekkers, wie stout is de roel*

"Maar waarom reizen jullie eigenlijk nog altijd per stoomboot? Sinterklaas is vast rijk genoeg om een vliegtuig te kopen!"

"Tja, 'Zie ginds komt de Boeing' klinkt natuurlijk wel een beetje erg belachelijk," antwoordde Piëtro net iets te gevat, waarna hij en Piet Hein het uitgierden van het lachen, en elkaar met betraande ogen een high five gaven. Daar hadden we even niet van terug.

"Sorry hoor," giechelde Piëtro nog wat na terwijl hij de tranen uit zijn ogen veegde. "Eigenlijk zijn er heel wat redenen waarom we nog altijd met De Stoomboot gaan. Allereerst is er geen vliegtuig ter wereld groot genoeg om al die cadeaus en al dat strooigoed te vervoeren. En Americcho, het paard van de Sint, heeft dan wel geen hoogtevrees, maar wel vliegangst. Ik denk dat hij aan boord van een vliegtuig heel wat anders zou doen dan vrolijk op en neer huppelen! En er is natuurlijk ook hier weer de traditie: Sinterklaas is namelijk de patroonheilige van de zeevaarders, niet van de piloten!"

"Hé, is Sinterklaas de patroonheilige van de zeevaarders Piëtro? Ik dacht dat hij de patroonheilige was van de kinderen?"

"Ja, ook. Maar omdat hij zo'n goede patroonheilige is, hebben ook heel wat anderen hem als

patroonheilige gevraagd. Noem maar op: advocaten, bankiers, dokwerkers, graanhandelaars, bakkers, kooplieden, huwbare meisjes en ga zo nog maar een tijdje door! Tja, onze baas in zo'n goeierd, die kan nooit 'nee' zeggen als ze hem vragen patroonheilige te worden. En dat hij dat dus ook is geworden van de zeevaarders is eigenlijk wel logisch, want volgens de legende heeft hij heel lang geleden ooit eens een aantal schepen van een gruwelijke storm gered. En omdat Sinterklaas de patroonheilige is van de zeevaarders, is hij dat dan ook weer geworden van heel wat plaatsjes waar veel zeevaarders komen. Havens dus! Sommige zijn zelfs naar onze baas genoemd, zoals Agios Nikolaos op Kreta. En er zijn in talloze andere havens kerken naar hem genoemd, zoals in Monnickendam, Middelburg, Brugge, Gent en Brouwershaven. Zelfs in New York. Ja, ook aan de andere kant van de oceaan dus! Christopher Columbus noemde bij zijn ontdekking van Amerika zelfs verschillende van zijn landingsplaatsen naar Sinterklaas, zoals Saint-Nicolas Harbour of Saint-Nicolas Male op Haïti. Als je de wereld rondreist, komt je in oneindig veel havens iets tegen wat naar Sinterklaas is genoemd. Piet Hein, laat die oude kaart van Nederland en België eens zien!"

NOORD

SINT-

BI

Sint-Niclaesker

Anno 1840

ZEE.

ZUYDER
ZEE

AMSTERDAM

NEDERLAND

KLAASWAAL

ANTWERPEN

NICLAES

ELGIË

SAINT-NICOLAS
CHEZ-LIEGE

LUXEMBURG

rk

“En niet alleen havensteden, maar ook best wel wat andere plaatsen waar Sinterklaas de patroonheilige van is, zijn naar hem genoemd, zoals Sint-Nicolaasga in Friesland of het stadje Sint-Niklaas in Oost-Vlaanderen. Daar staat op het marktplein een prachtig standbeeld van de Sint, en er is daar zelfs een heus Sint-Nicolaasgenootschap, een soort fanclub dus! Jaah, als we jaarlijks in Vlaanderen zijn om er cadeautjes uit te delen, betekent de stad Sint-Niklaas toch altijd weer iets speciaals voor ons. En ook bijvoorbeeld in de Efteling is er een Sint-Niklaasplaats.

Maar het zijn toch vooral veel havensteden waar er straten en pleintjes naar Sinterklaas zijn genoemd, zoals het Sint-Nicolaaspleintje in Antwerpen.”

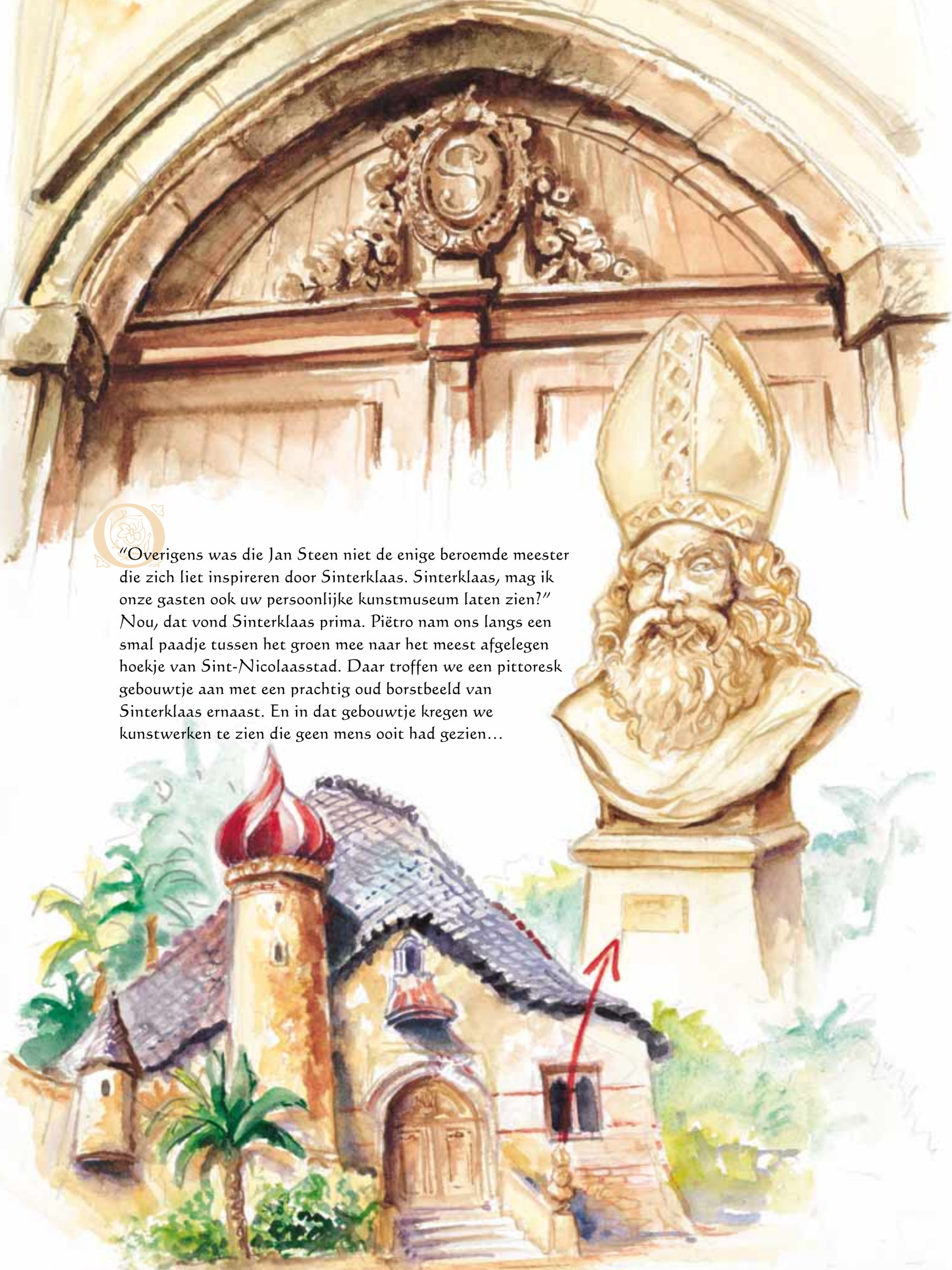
En wisten jullie dat Sinterklaas ook van de havenstad Amsterdam de patroonheilige is? Sinds 1934 is daar voor de jaarlijkse intrede zelfs een officieel feest rond gemaakt, met ontvangst door de burgemeester en zo. Sjiek hoor! En ze waren in Amsterdam zelfs zo aardig drie kerken naar de baas te noemen."

En het is niet toevallig dus dat er uitgerekend in het Rijksmuseum in Amsterdam een beroemd schilderij van Jan Steen hangt over het Sinterklaasfeest,” ging Piëtro verder. “Daarop heeft Jan Steen voor het nageslacht vastgelegd hoe in de 17de eeuw het Sinterklaasfeest werd beleefd. Een klein meisje is blij met de pop die ze van Sinterklaas heeft gekregen, een jongetje is duidelijk minder braaf geweest dat jaar en staat nu vol berouw te huilen, een paar mensen kijken door de schouw langswaar zwarte piet naar binnen is gekomen, en her en der ligt allerlei sinterklaaslekkers. Jullie zien, zoveel is er door de eeuwen heen eigenlijk niet veranderd!”

“Overigens was die Jan Steen niet de enige beroemde meester die zich liet inspireren door Sinterklaas. Sinterklaas, mag ik onze gasten ook uw persoonlijke kunstmuseum laten zien?”
Nou, dat vond Sinterklaas prima. Piëtro nam ons langs een smal paadje tussen het groen mee naar het meest afgelegen hoekje van Sint-Nicolaasstad. Daar troffen we een pittoresk gebouwtje aan met een prachtig oud borstbeeld van Sinterklaas ernaast. En in dat gebouwtje kregen we kunstwerken te zien die geen mens ooit had gezien...

In het museum hingen er overal prachtige oude schilderijen aan de muren. We hoopten natuurlijk dat Piëtro er ons wat meer bij zou vertellen, maar die stond even verderop met Sinterklaas te fluisteren. Nadat ze waren uitgefluisterd, kwam hij naar ons toe en zei: 'Jullie moeten weten dat Sinterklaas een erg grote kunstliefhebber is.

Daarom vindt hij het ook zo ontzettend leuk om jaarlijks zoveel tekeningen te krijgen, wat eigenlijk een soort kinderkunst is natuurlijk. Maar wat jullie hier gaan zien is toch nog wel net even wat anders. En daarom ben ik even gidspiet-af, en geeft Sinterklaas jullie persoonlijk een rondleiding."

"Zoals Piëtro daarnet al aangaf," zei Sinterklaas toen we bij het eerste schilderij waren aangekomen, "ben ik ook de patroonheilige van Amsterdam. Daarom wilde de stad me in 1631 als geschenk een mooi schilderij geven. In de Breestraat werd ik toen geschilderd door een getalenteerde, jonge portretschilder. Hij was 25, zei 'ie, en hij was net vanuit Leiden naar Amsterdam verhuisd omdat hij een beroemd schilder wou worden. Nou, dat lukte aardig! Een tiental jaar later schilderde hij een van de beroemdste schilderijen uit de kunstgeschiedenis. Het heeft een nogal lange naam, maar jullie zullen het vast wel kennen als 'De Nachtwacht'." "De Nachtwacht!? Maar dan is dat een... een Rembrandt! Een echte Rembrandt!" "Ja, zo heette 'ie inderdaad," wreef Sinterklaas zich door zijn lange witte baard. "Rembrandt van Rijn. Ik mocht die Rembrandt eigenlijk wel. Net als ik, gaf hij altijd alles weg. Alleen, hij werd ervoor door zijn schoonfamilie, de van Uylenburghs, van verkwisting beschuldigd. En mij verklaren ze heilig!"

Rembrandt
1631

Vincent van Gogh vroeg me in 1888, als Sinterklaascadeau, om rijk en beroemd te mogen worden. Maar hoe graag ik ook geef, dat kon ik hem niet geven. De wereld was gewoon nog niet rijp voor zijn schilderijen, en zijn broer Theo was zo'n beetje zijn enige klant. Nou, toen werd van Gogh zo boos dat hij bij zichzelf een stuk van zijn linkeroor afsneed! Kwaai manneke hoor, die Vincent! Maar hij had al gauw spijt dat hij zo boos op me was geworden. Toen hij op 7 januari 1889 werd ontslagen uit het ziekenhuis van Arles, waar hij was behandeld voor zijn oor, reisde hij direct uit de Provence af naar Spanje om een schilderij van zwarte piet en mij te maken. Om het goed te maken Sinterklaas, zei 'ie ietwat beduusd. Ja, want in feite was Vincent een hele verlegen jongen. Ik zie hem nog zo voor me staan: als een snotneus die ondeugend is geweest, en met een wit verband om zijn hoofd waar de wond van dat afgesneden oor zat. Ach ja, hij was misschien wel een beetje een heethoofd, vooral als hij teveel absinth had gedronken, maar eigenlijk was Vincentje een brave jongen. Zwarte piet heeft hem in elk geval nooit van de roe hoeven te geven. Tja, anderhalf jaar later stierf Vincent van Gogh, arm en berooid. En pas na zijn dood kwam wat hij van mij had willen krijgen: hij werd wereldberoemd. En rijk! Zijn schilderijen zijn vandaag de dag vele miljoenen waard. Dat doekje dat Vincent toen in januari 1889 van mij schilderde zal ook wel heel wat waard zijn. Of misschien niet natuurlijk, want niemand buiten ons weet dat het bestaat!"

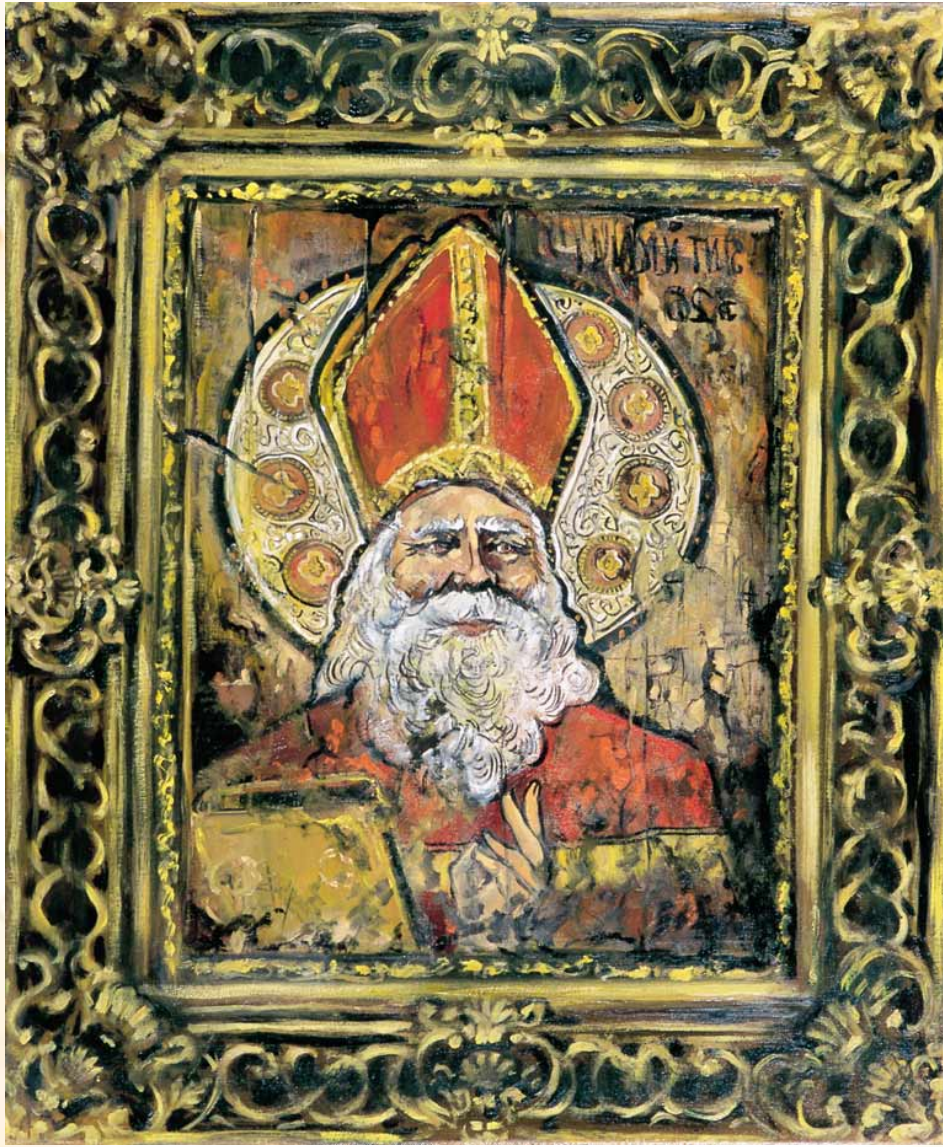

En ook mijn pieten werden wel eens geschilderd," vervolgde Sinterklaas zijn rondleiding, terwijl hij naar een volgend schilderij aan de muur wandelde. "Zoals hier bijvoorbeeld, op een schilderij van niemand minder dan Pieter Paul Rubens." "Hé wat gek, dat schilderij komt ons precies bekend voor Sinterklaas. Zou het kunnen dat we het al eens eerder hebben gezien?" "Ja en nee," antwoordde Sinterklaas raadselachtig. "Kunnen jullie een geheim bewaren? Kijk, in een museum in Brussel hangt het doek 'De Negerkoppen', ook van Rubens. Rubens leefde in Antwerpen aan het begin van de zeventiende eeuw. Antwerpen had net zijn Gouden Eeuw achter de rug, en was nog steeds een van de drukste havens ter wereld. In die drukke havenstad legden ook regelmatig koopvaardijsschepen aan die uit Afrika kwamen. En als die dan een zwarte Afrikaan aan boord hadden, was dat in die tijd een hele bezienswaardigheid, net zoals blanken dat toen in

Afrika waren. Uiteraard wou Rubens graag een Afrikaan schilderen! Maar de zwarte op het schilderij 'De Negerkoppen' was helemaal geen 'neger', maar een van mijn zwarte pieten, die in december 1620 toevallig tegelijkertijd met dat koopvaardijsschip in Antwerpen was om cadeautjes uit te delen onder de Antwerpse kinderen. Pas nadat het doek af was, zei de piet tegen Rubens dat hij hem had gefopt en dat hij helemaal geen Afrikaan was, maar een zwarte piet. Nou, daar kon Rubens toen best wel mee lachen hoor! Maar hij wilde wel ook meteen een zwarte piet schilderen in zijn herkenbare pietenkostuum. Geef dat doek namens mij maar aan Sinterklaas, zei hij tegen de piet. Ik heb van de Sint mijn aller-eerste penselen gekregen toen ik jong was, en kijk waar dat me gebracht heeft! Ik mag Sinterklaas dus best wel eens wat teruggeven. Tja, dus die zogezegde 'Negerkoppen' hangen in Brussel, en de échte 'Zwarte Piet-koppen' hangen hier!"

"En van welke beroemde meester is dat schilderij Sinterklaas?"

"Van een onbekende," antwoordde de Sint, terwijl hij zijn bril omhoog deed om het schilderij van dicht bij te kunnen bekijken.

"Het is een ikoon op hout, dat van me gemaakt werd toen ik nog bisschop Sint-Nicolaas van Myra was.

Dat ligt in wat toen Klein-Azië heette, maar nu gewoon Turkije wordt genoemd. Het was een erg leuk plaatsje in die tijd, Myra. Maar vandaag de dag schieten er enkel nog maar wat ruïnes van over."

"Stammen uit die tijd ook de vele legendes die over u worden verteld Sinterklaas?"

"Welke legendes, jongens?"

"Nou, zoals die legende van de drie kinderen die u heeft gered uit een zoutvat? Als u ze daar niet had uitgehaald, zouden ze zijn opgegeten!"

"Zo zo..." was de Sints enige reactie terwijl hij door zijn lange witte baard krabte.

"En de legende van die drie ongehuwde dochters?"

In die tijd moesten ouders over een behoorlijke bruidschat beschikken om hun dochter te kunnen laten trouwen. Maar een arme man had geen ene duit, maar wel drie huwbare dochters.

Volgens de legende gooide u toen drie avonden na elkaar een volle beurs geld door zijn raam, zodat hij voor elk van zijn drie dochters een bruidschat had en ze alledrie gelukkig konden trouwen."

"Tja jongens, ik zie dat jullie het bezoek aan Sint-Nicolaasstad goed hebben voorbereid!"

"Maar zijn die verhalen allemaal echt gebeurd Sinterklaas?"

"Ach, het is allemaal zo lang geleden. En zo is het nou eenmaal met legendes: je weet nooit of ze waar gebeurd zijn of niet. Tja, en dat geldt ook voor Sinterklaas-legendes..."

Maar we gaven nog niet op. "Hoe oud is dat ikoon eigenlijk, Sinterklaas?"

"Nou, het is gemaakt in 384 na Christus, dus reken zelf maar uit jongens."

"Het jaar 384 na Christus... Dat is meer dan 16 eeuwen geleden! Euh, dit is misschien een ietwat indiscrete vraag, maar hoe oud bent u eigenlijk, Sinterklaas?"

"Hahahaha, jongens toch!" Sinterklaas schaterde het uit. "Hoe oud ik ben? Neenee, je moet niet alles willen weten! Hahaha!" Sinterklaas schuddebuikte vrolijk verder toen hij doorliep en ons sprakeloos achterliet.

Terwijl Sinterklaas al een eindje verderop bij een volgend kunstwerk stond, fluisterde Piëtro ons zachtjes toe: "Ook wij pieten weten niet hoe oud Sinterklaas eigenlijk is. Maar één ding weten we wel: wijsheid komt met de jaren. En Sinterklaas is een héél, hééél wijs man..."

"En wie is dat, Sinterklaas?"

"Dat jongens, dat is een deel van het gezicht van de Kerstman."

"De Kerstman...? Is dat dan geen concurrent van u?"

"Ho ho, ho!" bulderde Sinterklaas het opnieuw uit van het lachen.

"Een concurrent? Welnee hoor, Sinterklaas heeft helemaal geen concurrenten! Ho, ho ho!"

"Wij hadden eigenlijk altijd gedacht dat de Kerstman een soort nep-Sinterklaas was, een soort beunhaas die met Kerstmis cadeaus uitdeelt aan wie van u niks heeft gekregen."

"Nee hoor! De Kerstman is helemaal geen soort surrogaat-Sinterklaas. Hoewel zijn Amerikaanse naam Santaclaus natuurlijk wel een beetje aan mij doet denken."

"Tja, da's waar ook. Hoe komt dat eigenlijk, Sinterklaas?"

En Sinterklaas begon te vertellen: 'Je weet dat Amerika in 1492 werd ontdekt door Columbus. Zelfs ik wist daarvoor niet af van het bestaan van dat grote continent! Laat staan dat ik er jaarlijks met mijn naamdag cadeautjes ging uitdelen, of dat mijn pieten er pepernoten rondstrooiden voor de indianen! In de zeventiende eeuw staken heel wat Hollanders de oceaan over om in Amerika te gaan wonen. Die immigranten namen naar De Nieuwe Wereld ook de gewoonte mee om jaarlijks mijn verjaardag te vieren.

En mijn naam Sinterklaas werd in het Engels al vlug verbasterd tot Santaclaus. Maar weliswaar hadden die Hollandse immigranten mijn naam in Amerika geïmporteerd, maar niet hoe ik er uit zag. Eigenlijk zo'n beetje als het Zandmannetje of Sint-Juttemis: iedereen kent ze wel, maar niemand die precies weet hoe ze eruit zien. Dus gaf de Amerikaanse frisdrankproducent Coca-Cola in 1931 aan reclameschilder Haddon Sundblom de opdracht om Santaclaus te schilderen. En die schilderde een joviale, ietwat dikkige man die net zoals ik een lange witte baard heeft. En met rood-witte kleren, niet toevallig ook de kleuren van opdrachtgever Coca-Cola! En vandaag de dag kent elke Amerikaan zo Santaclaus, zonder dat nog iemand weet dat hij zijn uiterlijk heeft gekregen van Coca-Cola."

"Maar waarom deelt
Santaclaus met Kerstmis
cadeaus uit, en niet rond
6 december?"

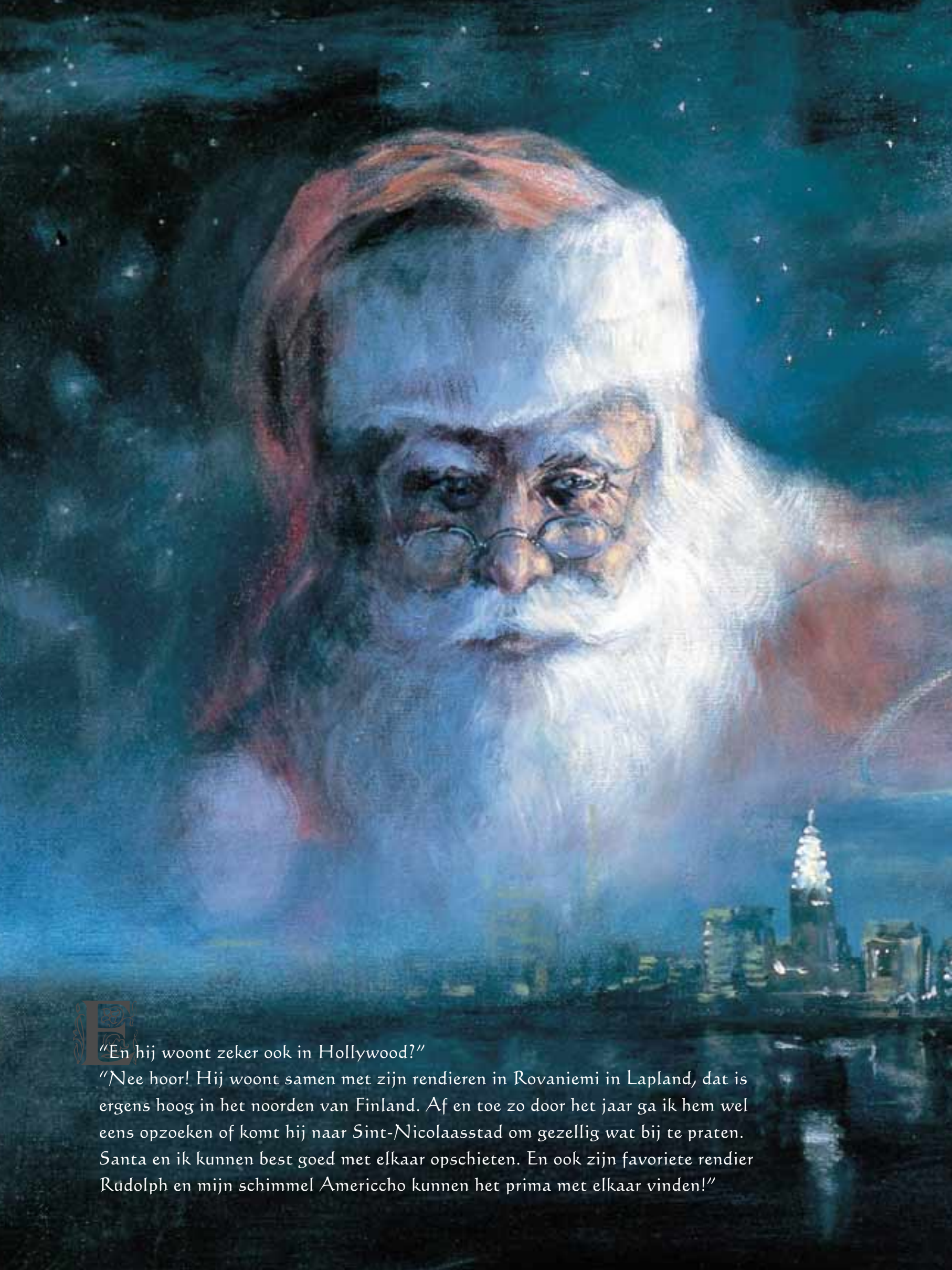
"Tja," zei Sinterklaas.

"Die Hollandse immigranten
waren blijkbaar niet alleen
vergeten hoe ik er uit zag,
maar ook de exacte datum van
mijn naamdag."

"Dus eigenlijk is Santaclaus
een beetje uw Amerikaanse
spiegelbeeld?"

"Ja, zo zou je het wel kunnen
stellen," wreef Sinterklaas zich
bedenkend in zijn lange witte
baard. "En uiteraard gaat het
er met Santaclaus ook typisch
Amerikaans aan toe. Heel wat
Amerikaanse popsterren zoals
Elvis Presley en Bruce
Springsteen hebben liedjes over
hem gezongen, en hij komt in
heel wat Hollywood-films
opdraven. Echt een glamour-
Amerikaan hoor, die Santa!"

E“En hij woont zeker ook in Hollywood?”

“Nee hoor! Hij woont samen met zijn rendieren in Rovaniemi in Lapland, dat is ergens hoog in het noorden van Finland. Af en toe zo door het jaar ga ik hem wel eens opzoeken of komt hij naar Sint-Nicolaasstad om gezellig wat bij te praten. Santa en ik kunnen best goed met elkaar opschieten. En ook zijn favoriete rendier Rudolph en mijn schimmel Americcho kunnen het prima met elkaar vinden!”

Geloof me jongens, Santaclaus is een fijne kerel, en we schieten prima met elkaar op. Hij komt tegenwoordig ook steeds vaker naar Nederland en Vlaanderen. Dat vind ik prima hoor! Zolang hij maar wel netjes zijn beurt afwacht. Daarom hebben we afgesproken dat hij vanaf 7 december aan de slag mag, wanneer ik alweer vertrokken ben naar Spanje. Dat hebben we zelfs vastgelegd in het 'Pact der Gevers'."

"En elke december vraagt hij me om samen met hem in allerlei reclame-spotjes en televisiefilms op te treden. Maar daar doe ik niet aan mee hoor. Ik ben een bisschop, geen acteur of popidool!"

"Hoezo? U bent, net zoals Santa Claus, zelf toch ook wel eens te zien in de reclame?"

"Ja en nee," antwoordde de Sint.

"Dat zijn mijn hulpsinten die in al die televisiespotjes en advertenties optreden."

"Hulpsinten?"

"Tja, kijk jongens, ik kan natuurlijk niet overal tegelijk zijn. En daarom heb ik een aantal mensen die me helpen tijdens de drukste periode van het jaar."

Die hulpsinten springen in bij allerlei gelegenheden waarop ik door mijn drukke agenda zelf niet aanwezig kan zijn, zoals het knippen van lintjes, bedrijfsbezoeken en tal van 'handjesschudden-toestanden' met burgemeesters en andere belangrijke mensen."

M

"Maar hoe weet het publiek dan
wie de échte Sinterklaas is en wie
een hulpsint?"

"Tjááá, wie de échte is en wie de
hulpsinten zijn, dat is een mysterie
en moet ook een mysterie blijven!"

 "En uiteraard zijn er ook op de televisie heel wat befaamde hulpsinten te zien geweest," ging Sinterklaas verder. "In Nederland kropen Aart Staartjes van Sesamstraat en Bram van der Vlugt in mijn huid, of moet ik zeggen 'in mijn tabberd'? En in Vlaanderen was er bijvoorbeeld Jan Decleir, die jullie nog wel zullen kennen als Sil De Strandjutter. Maar mijn lievelingshulpsint was Godfried Bomans, die vier keer 'officieel' Sinterklaas speelde op de televisie."

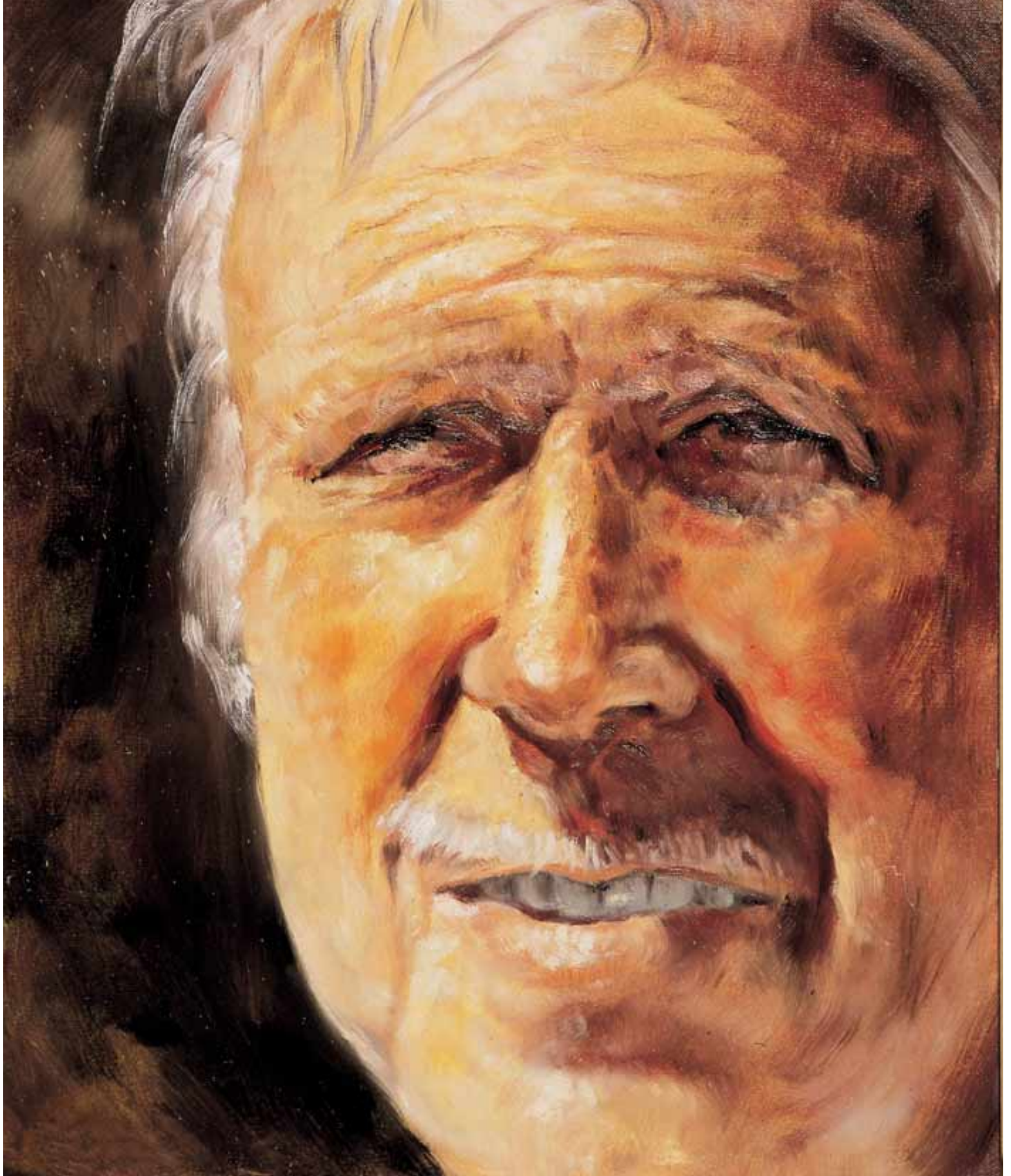
"Wat bedoelt u precies met 'officieel', Sinterklaas?"

"Nou, kennen jullie bijvoorbeeld het programma 'Wie van de Drie'? In 1963 zaten er drie Sinterklazen, waarvan ik er één had moeten zijn. Maar omdat ik het toen veel te druk had, viel Godfried Bomans voor me in en speelde hij de échte Sinterklaas."

"Dat moet een hele eer voor hem geweest zijn, Sinterklaas."

"Tja," antwoordde Sinterklaas met een ietwat bedenkelijke blik in zijn ogen. "Nou had die Bomans het al wel eens erg bont gemaakt toen hij mij speelde. Tijdens zijn studententijd in Nijmegen had zijn studentenclubje een feestelijke Sinterklaasintocht georganiseerd, waarbij uiteraard Bomans – wie anders? – mijn rol op zich nam. De pieten van dienst strooiden veel te gul met hun snoepgoed, en toen 'Sint-Bomans' eenmaal op het balkon was aangekomen, viel er al lang niks meer te strooien! Heel wat snoeplustige kinderen waren dus erg teleurgesteld, en de hele stoet dreigde op een gigantische afgang te eindigen. Dus wat bedacht die lepe Bomans? Hij riep luid Kinderen, kunnen jullie mij goed verstaan, ook daar helemaal achteraan? Nou, luister dan goed. Jullie hebben morgen allemaal vrij! Jullie zullen wel begrijpen dat de schoolautoriteiten daar niet blij mee waren! Dat was nou typisch Godfried Bomans..."

En ongetwijfeld kennen jullie ook wel de grote televisiecabaretier Toon Hermans? Nou, zijn eerste publieke optreden was als Sinterklaas in een etalage. Hij heeft daar zelfs ooit over geschreven in zijn autobiografie.”

"Maar het is tegenwoordig zeker niet altijd even makkelijk om goed personeel te vinden. Laat staan hulpsinten! Zo krijg je als Sinterklaas natuurlijk regelmatig een borrel aangeboden. En sommige van mijn hulpsinten willen dan nog wel eens te diep in het glaasje kijken. En dat kan natuurlijk niet als Sinterklaas! Ook laten hulpsinten zich nog wel eens verleiden tot allerlei commerciële toestanden, waar niet de kinderen, maar bijvoorbeeld alleen een warenhuisketen beter van wordt. En helemaal te gek wordt het natuurlijk als twee van die ingehuurde Sinterklazen elkaar in een drukke winkelstraat tegen het lijf lopen. Het is zelfs al eens gebeurd, dat er twee hulpsinten met elkaar op de vuist zijn gegaan.

Mooi voorbeeld hoor, daar gaat mijn goede naam dan!

Nee, je begrijpt dat ik daar niet aan mee doe. Niet aan commerciële zaken, en zeker niet aan vechten! Stel je voor: een vechtende bisschop, dat zou toch helemaal te gek voor woorden zijn!"

"En hulpsinten worden natuurlijk bijgestaan door hulppieten, dat is logisch. Maar nou verneem ik dat er de laatste tijd in Nederland wel eens wordt gewerkt met blauwe en groene pieten, omdat bepaalde mensen problemen zouden hebben met zwarte pieten. Wat een onzin! Als een piet door een schouw is gekropen, dan is hij zwart. Roetzwart! En niet roetblauw of roetgroen. Ik kan me eigenlijk wel een beetje opwinden over zoveel domheid. Piëtro, doe me eraan denken dat we de volgende keer als we in Nederland zijn, de persoon die dat bedacht heeft eens flink met de roe geven. Een dubbele portie!" Sinterklaas maakte zich duidelijk druk, wat we niet van hem gewend waren. Dus vroegen we met een klein stemmetje "Sinterklaas, welke kleur hebben pieten eigenlijk écht onder die roetlaag?"

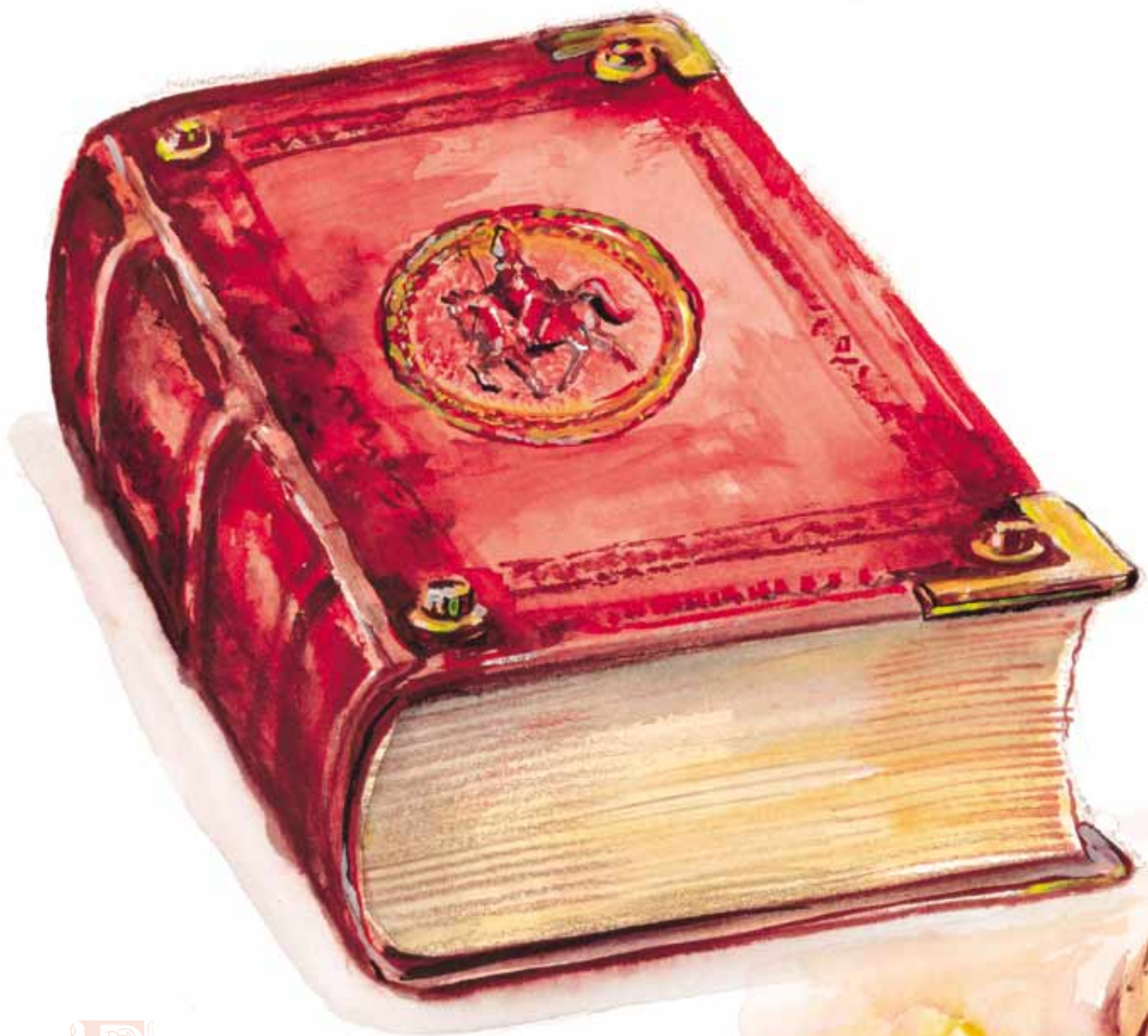
"Ach jongens," werd Sinterklaas ineens weer de rust zelve. "Dat doet er toch niet toe? Huidskleur is toch helemaal niet belangrijk! Niet voor mensen, en ook niet voor pieten. Het enige dat Sinterklaas belangrijk vindt, is of je braaf of stout bent."

“Hulpsinten en hulppieten zijn natuurlijk vooral erg handig als het er op aan komt surprises te maken. In Nederland bestaat de gewoonte dat iedereen zo rond mijn naamdag een beetje hulpsint of hulppiet wordt en voor vrienden en familieleden een surprise in elkaar knutselt: een speels pesterijtje of plaagcadeautje om hun kleine kantjes of stommiteiten van dat jaar aan te kaarten. Sommige surprise-specialisten beginnen zelfs al in juli, in het grootste geheim achter gesloten deuren, te knutselen en te rijmen! Want bij een leuke surprise hoort natuurlijk ook een sinterklaasrijm. Een échte rijm, niet zoiets onpersoonlijks gemaakt met een of andere dichtrobot op het internet. Je moet het zélf hebben gemaakt, daar zit ‘m de kunst! En als je het zo bekijkt, zit er eigenlijk in iedereen wel een beetje een hulpsint of een hulppiet! Trouwens, heel wat hulpsinten zijn veel beter in staat allerlei grapjes over bepaalde personen in surprises te vertalen dan dat ik dat ben. Want in Het Boek staat natuurlijk wel erg veel over of je braaf of stout bent geweest, maar niet alles!”

"En nu we het toch over Het Boek hebben, misschien moeten we daar maar eens in bladeren op zoek naar wat jullie de laatste tijd allemaal hebben uitgespookt, vinden jullie ook niet jongens?"

Dat kwam aan als een donderslag bij heldere hemel! Het Boek van Sinterklaas... we werden ineens heel erg stil. In een zijbeuk van het Sintelijke Museum lag er achter dikke ijzeren tralies een donkere crypte, waar we de gouden schijn van kaarsen konden zien flakkeren. Temidden de kaarsen stond op een stenen altaar Het Boek opgesteld. Het gevreesde Boek...

Maar het was ook wel een erg mooi boek, met gouden smeedwerk op de kaft, ingelegd met diamanten die schitterden als duizend sterren in het kaarslicht. En toen we het met een mengeling van bewondering en ontzag stonden te bekijken, kwam er heel plots en haast zonder enig geluid uit het niets een iele, gebochelde piet met een grote bos sleutels opgedoemd.

"Dat is Pietje Precies," fluisterde Piëtro ons onheilspellend in het oor.

"Dat is de boekhouderpiet. Hij noteert in Het Boek wie er braaf en wie er stout is geweest. Ik vraag me wel af: wat zou hij over jullie hebben geschreven...?"

Dat wilden we eigenlijk liever niet weten, maar er was nu geen weg meer terug.

Met de wind in de broek wachtten we af terwijl Pietje Precies een zware sleutel in het slot temidden de tralies stak, en met een klaaglijk gepiep de deur openzwaaide. Pietje Precies strompelde naar het altaar waarop Het Boek lag, nam het er voorzichtig af en gaf het aan Sinterklaas. Die sloeg de zware kaft open en bladerde rustig doorheen de perkamenten bladzijden. De spanning was te snijden en er hing een doodse stilte, die slechts af en toe werd onderbroken als de Sint "zo, zo, zo" mompelde, wat de spanning nog meer opdreef. Toen opeens deed Sinterklaas erg langzaam, haast plechtig, het boek dicht, schoof hij zijn bril een beetje naar beneden en zei: "Zo zo, jongens... Ik lees hier dat jullie nog wel eens durven te vetjuinen? Vertel eens, wat is dat precies, dat vetjuinen?" Weer werd het stil. Erg stil. We konden wel door de grond zakken! "Dat is uh...uh... nou: grapjes maken... Sinterklaas."

"Grapjes? Zo, zo. En vertel eens, wat voor grapjes?"

"Heu, schuine grapjes Sinterklaas..."

De stilte was haast voelbaar, terwijl we allebei tot ver achter onze oren rood werden en als verlegen kleuters naar onze schoenen stonden te staren.

"Nou, nou," wreef Sinterklaas zich bedenkelijk door zijn lange witte baard. "Dat is eigenlijk toch wel een beetje stout, vinden jullie ook niet jongens?"

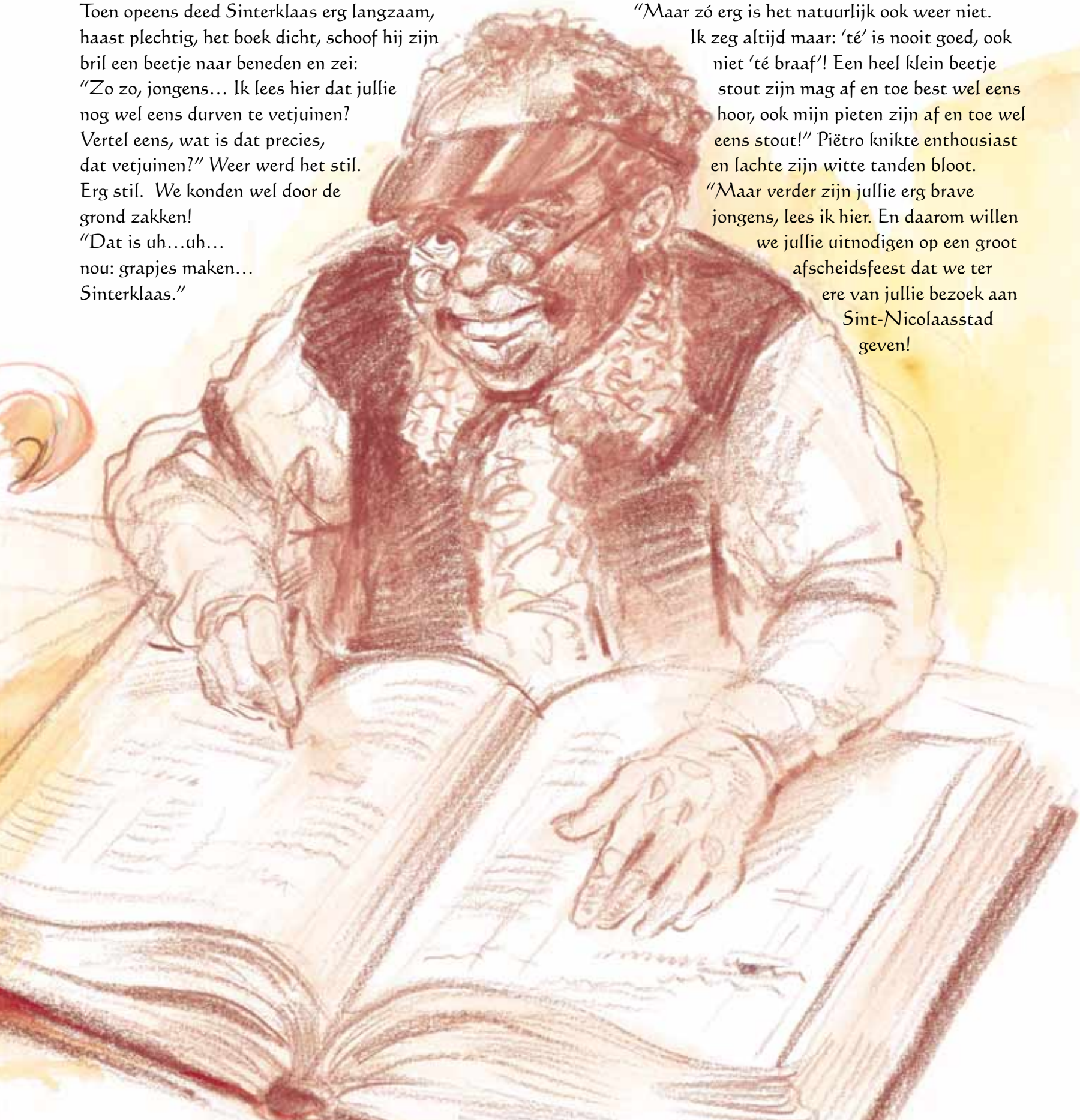
"Jawel Sinterklaas..." Nog meer stilte. Pijnlijke stilte...

"Tja..." sprak Sinterklaas uiteindelijk erg langzaam.

"Maar zó erg is het natuurlijk ook weer niet.

Ik zeg altijd maar: 'té' is nooit goed, ook niet 'té braaf'! Een heel klein beetje stout zijn mag af en toe best wel eens hoor, ook mijn pieten zijn af en toe wel eens stout!" Piëtro knikte enthousiast en lachte zijn witte tanden bloot.

"Maar verder zijn jullie erg brave jongens, lees ik hier. En daarom willen we jullie uitnodigen op een groot afscheidsfeest dat we ter ere van jullie bezoek aan Sint-Nicolaasstad geven!

En het werd het feestje wel!

Onderaan de grote mandarijnboom werd een vreugdevuur aangestoken, waar rond alle pieten verzameld zaten. Er werd gelachen en gedanst, er werden sinterklaasliedjes gezongen en mandarijnjenever gedronken. Pietie en Kokki hadden speciaal voor de gelegenheid hun vetste feestvarken geslacht.

Een marsepeinen feestvarken weliswaar, overgoten met chocoladesaus!

Alle pieten die we hadden leren kennen, waren er bij. De Pietels en de Pletters wisselden elkaar af met hun sinterklaasmuziek, Piet Hein en Kapitein Nemo zaten te kibbelen over pepernoten, naast hen zat Piet Couture geamuseerd te giechelen. Van Piethoven speelde op de harp die Gepieto voor hem had gemaakt, terwijl Pedro-Roberto wat in het oor van Americcho fluisterde. Ook de plukpieten waren voor het feest naar beneden gekomen uit hun dorp in de mandarijnboom.

Er werd zelfs gefluisterd dat Piet Mandarijn naar beneden was gekomen, alhoewel we hem in de menigte nergens hebben kunnen bespeuren.

En terwijl alle pieten druk aan het feesten waren, nam Sinterklaas ons even terzijde.

"Het is misschien nog lang geen 6 december jongens, maar ik wil jullie toch alvast een cadeautje geven. Kijk eens wat ik hier voor jullie heb!"

Van onder zijn tabberd haalde hij een antieke perkamenten rol, die zachtjes kraakte toen hij hem openvouwde.

"Dit, jongens, dit is een plattegrond van Sint-Nicolaasstad. En die geef ik aan jullie omdat jullie hiernaartoe zijn gekomen."

7

8

6

5

10

9

- 1 Hoofdingang
- 2 Hoofdtoren Kasteel
- 3 Lekkernijenfabriek
- 4 Post
- 5 Bibliotheek
- 6 Speelgoedkwartier
- 7 Pietenopleidingscentrum
- 8 Smidse en paardenstallen
- 9 Wijnchateau
- 10 Sintijnse Kapel
- 11 Mandarijnboom
- 12 Stoomboot
- 13 Museum

We hebben doorgefeest tot in de vroege uurtjes.

En niemand die eigenlijk wist wanneer Sinterklaas is gaan slapen. Opeens was hij weg. Mysterieus eigenlijk. Zoals zoveel aan Sinterklaas eigenlijk een mysterie is. En we weten nu dat hij dat graag zo wil houden.

De volgende ochtend werden we weer gewekt door het gekraai van de dodo en door sinterklaasliedjes. Het was tijd om naar huis te gaan.

We hadden graag langer willen blijven, maar wisten ook dat dat niet kon, en dat we gewoon blij moesten zijn dat wij hadden mogen zien wat nooit eerder een gewoon mens had aanschouwd.

Bij de poort stonden Sinterklaas en Piëtro ons op te wachten. Piëtro lachte zoals we dat inmiddels van hem gewend waren zijn witte tanden bloot, terwijl hij ons enthousiast de hand schudde. Ook van Sinterklaas kregen we een warme handdruk. "Zo jongens," sprak hij, "dat was het dan. Maar ik zie jullie wel weer terug in december nietwaar!"

"Jamaar Sinterklaas, hoe weten we dan of u het echt bent of het een van uw hulpsinten is?"

"Ja, jongens," lachte Sinterklaas ons minzaam en zelfs een beetje samenzweerderig toe. "Dat heb ik jullie al gezegd: dat moet een geheim blijven."

Dezelfde piet die ons twee dagen eerder had opgewacht op het perron, bracht ons nu ook weer weg. Toen we over de heuvelrug trokken waarachter weldra Sint-Nicolaasstad weer zou verdwijnen in het mysterie, keken we nog eenmaal om. Daar lag het dan, in al haar glorie en schoonheid: Sint-Nicolaasstad. En wij waren er geweest. En we dachten allebei terug aan die wijze woorden van die grote Sinterklaas-aanhanger, Godfried Bomans: Sinterklaas is echt. Prent dat goed in je kop. En wie aan een kind het tegendeel zegt, die heeft met ons te doen.

Dag Sinterklaasje dààààg!

En toen kwam er een
marsepeinen varken
met een lange snuit,
en was het hele
Sinterklaasverhaaltje uit!

Sinterklaas bestaat, als je er maar in gelooft...

- Andere praktische zaken
(logos uitgeverij, drukker enz.)

